

ΙΟΝΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

ΣΧΟΛΗ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ- ΔΙΕΡΜΗΝΕΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ, ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΡΜΗΝΕΙΑΣ

ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΜΕ ΘΕΜΑ:

How does othering in Abu Bakr Naji's The Management of Savagery and Anders Breivik's 2083 reveal what the two authors perceive as the main external threats to their own groups?

ΤΩΝ ΦΟΙΤΗΤΡΙΩΝ:

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ ΛΙΟΛΙΟΥ (Ξ2017018)

ΘΑΛΕΙΑΣ ΜΠΑΜΙΧΑ (Ξ2017124)

ΖΩΗΣ ΠΑΓΩΝΑΣ ΣΙΩΖΟΥ (Ξ2016121)

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΠΟΠΤΕΙΑΣ:

ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΛΙΒΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΕΝΤΡΩΤΗΣ

ΚΕΡΚΥΡΑ, ΙΟΥΝΙΟΣ 2022

Μετάφραση κειμένου από τα Αγγλικά στα Ελληνικά με σχολιασμό. Κείμενο:

How does othering in Abu Bakr Naji's The Management of Savagery and Anders Breivik's 2083 reveal what the two authors perceive as the main external threats to their own groups?

Αικατερίνη Λιόλιου: Σελίδες 2, 4-6, 19-24

Θάλεια Μπαμίχα: Σελίδες 24-33

Ζωή Παγώνα Σιώζου: Σελίδες 33-40

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.....	5
ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΑ.....	6
ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΚΕΙΜΕΝΟ.....	30
ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΣ.....	49
ΜΕΡΟΣ Α- ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΛΙΟΛΙΟΥ.....	52-55
ΜΕΡΟΣ Β - ΘΑΛΕΙΑ ΜΠΑΜΙΧΑ.....	55-59
ΜΕΡΟΣ Γ- ΖΩΗ ΠΑΓΩΝΑ ΣΙΩΖΟΥ.....	59-63
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΑΝΑΦΟΡΕΣ.....	64

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η παρούσα εργασία αποτελεί το τελευταίο βήμα μας για την ολοκλήρωση των σπουδών μας στο Τμήμα Ξένων Γλωσσών Μετάφρασης και Διερμηνείας του Ιονίου Πανεπιστημίου.

Το κείμενο με το οποίο έχουμε επιλέξει να εργαστούμε μιλάει για ένα θέμα κοινωνικοπολιτικό που έχει αντίκτυπο στην σημερινή πραγματικότητα. Πραγματεύεται το ζήτημα της ετερότητας και συγκρίνει την χρήση της μεταξύ δύο διαφορετικών προσεγγίσεων, του ακροδεξιού Άντερς Μπρέιβικ και του θρησκευτικού εξτρεμιστή Αμπού Μπακρ Νάτζι. Το κείμενο αποτελεί απόσπασμα της πτυχιακής εργασίας του J. G. Miles Whitehead, του τμήματος της Θεολογίας του πανεπιστημίου της Ουψάλα.

Η επιλογή του συγκεκριμένου κειμένου έγινε επειδή μας ενδιαφέρουν γενικά τα διεθνή πολιτικά και κοινωνικά ζητήματα. Ακόμη θεωρούμε πως το θέμα που παρουσιάζεται σε αυτό το κείμενο είναι επίκαιρο, και αντικατοπτρίζει την πραγματικότητα της σημερινής κοινωνίας. Αναλύει μια πολύ ενδιαφέρουσα τακτική, αυτή της ετερότητας, η οποία κατά την γνώμη μας είναι πολύ κοινή σε διάφορες κοινωνικοπολιτικές ομάδες.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΑ

Σύνοψη

Η ετερότητα αποτελεί κεντρικό σημείο στη ρητορική τόσο του Αμπού Μπακρ Νάτζι όσο και του Άντερς Μπρέιβικ σε όλο το έργο τους. Και οι δύο συγγραφείς τη χρησιμοποιούν ως μέσο για να δημιουργήσουν μια «ψυχολογική σφήνα» μεταξύ των ομάδων «εμείς» και «αυτοί». Στην περίπτωση του Νάτζι, η εσωτερική ομάδα αποτελείται από τακφίρι με προσανατολισμό στη βία, όπως η Αλ Κάιντα, αλλά ο Μπρέιβικ ήλπιζε να προσελκύσει άλλες ακροδεξιές ομάδες και άτομα με προσανατολισμό στη βία, όντας απογοητευμένος από αυτό που αντιλαμβανόταν ως μια αργή διάβρωση της «παραδοσιακής» Ευρωπαϊκής ζωής από την άκρα αριστερά, τον φεμινισμό και άλλες δυνάμεις. Το ερευνητικό μου ερώτημα θα περιστραφεί γύρω από το πώς η χρήση της ετερότητας από τους συγγραφείς μπορεί να αποκαλύψει αυτό που θεωρούν ως τη μεγαλύτερη απειλή για τις ομάδες τους.

Επιφανειακά, φαίνεται να υπάρχουν πολλές ομοιότητες στο πώς κάθε συγγραφέας χρησιμοποιεί την ετερότητα για να αποξενώσει και να αφαιρέσει την ανθρώπινη ιδιότητα από διαφορετικές ομάδες. Ωστόσο, μια πιο προσεκτική αξιολόγηση αποκαλύπτει εντελώς διαφορετικές προτεραιότητες και διαφορετικές μεθόδους ετερότητας στην πράξη. Εξετάζοντας τον τρόπο με τον οποίο χρησιμοποιείται η ετερότητα σε όλα τα έργα, καθίσταται δυνατό να δούμε ποιες εξωτερικές ομάδες θεωρείται ότι αποτελούν τη μεγαλύτερη απειλή για τις εσωτερικές ομάδες και τα αποτελέσματα είναι ίσως εκπληκτικά.

Δεδομένου ότι το *The Management of Savagery* έχει θεωρηθεί ως το στρατηγικό εγχειρίδιο του ISIS και το βασικό μήνυμα σε όλο το έργο είναι η προσπάθεια να φτάσουν οι ΗΠΑ και οι σύμμαχοι της σε έναν καταστροφικό πόλεμο φθοράς από τον οποίο θα ευδοκιμήσουν οι προσανατολισμένοι στη βία τακφίρι, είχα υποθέσει ότι οι ΗΠΑ ή αλλιώς ο «έμμεσος» εχθρός θα δεχόταν το μεγαλύτερο πλήγμα από την ώθηση της ετερότητας του Νάτζι. Αντίθετα, οι Σιίτες και όλοι οι μουσουλμάνοι που δεν είναι ευθυγραμμισμένοι με την Αλ Κάιντα, καθώς και εκείνοι οι Μουσουλμάνοι που συμβαδίζουν στενά με τη Δύση ή τα δυτικά ιδεώδη είναι ο βασικός στόχος για τον Νάτζι.

Ομοίως, περίμενα ότι το περισσότερο «δηλητήριο» από το «μανιφέστο» της δεξιάς του Μπρέιβικ θα απευθυνόταν σε μουσουλμάνους μετανάστες της Ευρώπης. Ωστόσο, η βασική του ανησυχία, όπως αποδεικνύεται από την ετερότητα που χρησιμοποιείται σε όλο το έργο του, είναι στην πραγματικότητα αυτοί που αποκαλεί «πολιτιστικούς μαρξιστές» – αριστερές ομάδες και πολιτικά κόμματα, τα οποία θεωρεί ότι αποδυναμώνουν την Ευρώπη και επιτρέπουν σε ξένους να αναλάβουν την εξουσία.

Λέξεις-κλειδιά

Ετερότητα, άλλοι, τρομοκρατία, τακφίρι, ακροδεξιά, Αμπού Μπακρ Νάτζι, Άντερς Μπρέιβικ, Αλ Κάιντα, ISIS, πολιτιστικοί μαρξιστές, τζιχάντ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ

Εισαγωγή

To The Management of Savagery: The Most Critical Stage Through Which the Umma Will Pass γράφτηκε από τον Αμπού Μπακρ Νάτζι και δημοσιεύτηκε για πρώτη φορά στο διαδίκτυο το 2004. Θεωρείται ότι ο συγγραφέας μπορεί να χρησιμοποιούσε κάποιο ψευδώνυμο και το έργο συχνά αποδίδεται στον Μοχάμεντ Καλίλ Αλ Χακίμα, ο οποίος έκανε επίσης συνεισφορές στο διαδικτυακό περιοδικό της Αλ Κάιντα Sawt al-Jihad. Ο στόχος του The Management of Savagery είναι να παράγει μια υψηλού επιπέδου, μακροπρόθεσμη στρατηγική σε ομάδες τακφίρι που προσανατολίζονται στη βία, προκειμένου να δημιουργηθεί ένα βιώσιμο και διαρκές νέο Ισλαμικό Χαλιφάτο, που θα βασίζεται σε μια ερμηνεία της Σαρία με επίκεντρο τη βία. Η λογική του βασίζεται στη δημιουργία μιας μακροπρόθεσμης εθνικιστικής και θρησκευτικής δυσαρέσκειας στις μουσουλμανικές χώρες, προκειμένου να οικοδομηθεί ένας στρατός μαχητών που θα προκαλέσει τις υπερδυνάμεις να προβούν σε στρατιωτική δράση και σε τελική ήττα.

Το εγχειρίδιο απαιτεί «σοκαριστική και θεαματική βία ως στρατηγική ασύμμετρου πολέμου». Οι τακτικές που περιγράφει έχουν εμπνεύσει την Αλ Κάιντα, το ISIS, την τρομοκρατική οργάνωση Μπόκο Χαράμ καθώς και άλλες ομάδες σε όλο τον μουσουλμανικό κόσμο, συμπεριλαμβανομένης της Υεμένης και της Σομαλίας. Αυτό το έργο είναι διαφορετικό από αυτά που συναντάμε στην πιο κλασική ισλαμική παράδοση, βυθισμένο καθώς είναι στην ρεαλιστική πολιτική και περιορισμένο σε θρησκευτικό δόγμα, προσελκύοντας μια νεότερη γενιά τακφίρι με προσανατολισμό τη βία και επηρεάζοντας την πραγματιστική προσέγγιση πολλών σημερινών και πρόσφατων ισλαμικών τρομοκρατικών ομάδων. Το ISIS χρησιμοποίησε το The Management of Savagery για να δικαιολογήσει την εκστρατεία του τρόμου εναντίον των λαών στα εδάφη τους: οι αποκεφαλισμοί εχθρών, η καύση αιχμαλώτων μέχρι θανάτου, η απαγωγή παιδιών και η υποδούλωση γυναικών, όλα αυτά μπορούν να θεωρηθούν ως μια σκόπιμη στρατηγική που ορίζεται στο έργο του Νάτζι. Χωρίς αμφιβολία, αυτό ήταν ένα από τα έργα με τη μεγαλύτερη επιρροή και έμπνευση σε πιο πρόσφατα κινήματα τακφίρι προσανατολισμένα στη βία σε όλο τον κόσμο.

Θα συγκρίνω το έργο του Νάτζι με ένα άλλο πρόσφατο «μανιφέστο» που ενθαρρύνει παρόμοια επίπεδα πολιτικής βίας και τρομοκρατικών πράξεων, αλλά από μια κουλτούρα διαφορετική από αυτή του Νάτζι και από ένα εκ διαμέτρου αντίθετο πολιτικό στρατόπεδο. Αυτό το έργο είναι το 2083: A European Declaration of Independence, το μανιφέστο του Νορβηγού ακροδεξιού τρομοκράτη, Άντερς Μπέρινγκ Μπρέιβικ . Στις 22 Ιουλίου 2011, ο Μπρέιβικ πραγματοποίησε τρομοκρατική επίθεση στη Νορβηγία, σκοτώνοντας 77 ανθρώπους, κυρίως παιδιά, και τραυματίζοντας 319 από βόμβα που εξερράγη στο Όσλο και πυροβολισμούς σε παιδική κατασκήνωση στο νησί Ουτόγια. Δήλωσε ότι ο κύριος λόγος πίσω από την επίθεσή του ήταν να δυναμώσει το προφίλ του μανιφέστο του 2083: A European Declaration of Independence. Αποτελούμενο από 1.518 σελίδες με ισλαμοφοβικό, αντισημιτικό, αντιαριστερό, αντιφεμινιστικό και αντιμεταναστευτικό περιεχόμενο, ο Μπρέιβικ ήθελε το μανιφέστο του να είναι ένα κάλεσμα στα όπλα για την υπεράσπιση αυτού που θεωρεί ως «αυθεντικό» ευρωπαϊκό τρόπο ζωής που διαβρώνεται από εξωτερικούς παράγοντες.

Ισχυρίζεται ότι είναι μέρος ενός «ευρωπαϊκού κινήματος για τα δικαιώματα των ιθαγενών και ενός κινήματος των Σταυροφόρων (κίνημα κατά της Τζιχάντ)». Αν και σύντομα προέκυψε ότι μεγάλο μέρος του έργου έχει αντιγραφεί απευθείας από ακροδεξιούς ιστότοπους, η επίθεσή του ξέθαψε αυτά τα γραπτά από τα σκοτεινά νερά του Διαδικτύου αποτυπώνοντας τα στη συνείδηση του κοινού, όπου κατάφεραν να εμπνεύσουν δεξιές ομάδες και ακόμη προκάλεσαν μιμητικές επιθέσεις, όπως αυτή που πραγματοποίησε ο Μπρέντον Τάραντ στο τέμενος Al-Noor στο Κράιστσερτς της Νέας Ζηλανδίας, στις 15 Μαρτίου 2019, η οποία σκότωσε 51 άτομα.

Παρά τις αντίθετες απόψεις αυτών των δύο συγγραφέων, υπάρχουν εντυπωσιακές ομοιότητες στα έργα τους ως προς το πώς βλέπουν τη θέση τους στον κόσμο. Και οι δύο βλέπουν τον εαυτό τους στην καρδιά μιας παγκόσμιας πάλης αιώνων μεταξύ του καλού και του κακού. Βλέπουν τον κόσμο ως πεδίο μάχης μεταξύ της δικής τους θρησκείας και των πεποιθήσεών τους εναντίον εκείνων που απειλούν αυτό που θεωρούν ως τη σωστή τάξη. Και τα δύο έργα είναι ένα κάλεσμα στα όπλα σε όσους έχουν ή θα μπορούσαν να έχουν τις ίδιες πεποιθήσεις.

Προκειμένου να εκφράσουν και να προωθήσουν τις κοσμοθεωρίες τους, και οι δύο συγγραφείς βασίζονται σε μεγάλο βαθμό σε αυτό που είναι γνωστό ως «ετερότητα», ένας όρος που επινοήθηκε για πρώτη φορά από τον Γάλλο φιλόσοφο Εμμάνουελ Λεβινάς το 1948. Έκτοτε, έχει συγκεντρωθεί τεράστιος όγκος ακαδημαϊκής εργασίας για το θέμα της ετερότητας, εστιάζοντας συνήθως στην εξήγηση της καταπίεσης διαφόρων ομάδων κατά τη διάρκεια της ιστορίας. Από τον ρατσισμό κατά των μαύρων στις σύγχρονες ΗΠΑ, τα αντισημιτικά πογκρόμ σε όλη τη μεσαιωνική Ευρώπη, τον αντικομμουνιστικό φόβο στην Αμερική μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο έως τις απόψεις των Κινέζων της δυναστείας Τανγκ για τους κατοίκους του δυτικού λεκανοπεδίου του ποταμού ως υπάνθρωπο είδος, η ετερότητα ήταν διαδεδομένη ως ένα βαθμό σε μεγάλο μέρος της πορείας της ανθρώπινης σύγκρουσης. Θα ακολουθήσει ένας πιο λεπτομερής ορισμός, αλλά γενικά, η ετερότητα είναι η διαδικασία κατά την οποία μια ομάδα/έθνος/κοινωνία αναλύεται σε έναν υπερβολικά απλοϊκό και συχνά εσκεμμένο λανθασμένο ορισμό, «εμείς» έναντι «αυτοί». Έχει χρησιμοποιηθεί από καιρό ως μέσο για να κινητοποιήσει την υποστήριξη ενός

σκοπού, αξιοποιώντας μια μορφή βασικού φυλετισμού, φέρνοντας τους ανθρώπους κοντά ενάντια σε έναν αντιληπτό εχθρό.

Ερώτηση Έρευνας

Με γοητεύει το τι ωθεί ανθρώπους όπως ο Νάτζί και ο Μπρέιβικ να προτρέπουν άλλους να σκοτώσουν εκατοντάδες χιλιάδες αθώους ανθρώπους και να ξεριζώσουν την κοινωνία στο όνομα της διατήρησης της θρησκευτικής ή πολιτιστικής παράδοσης και της αντιμετώπισης των ξένων. Αυτή η εργασία θα εξετάσει πώς οι δύο συγγραφείς χρησιμοποιούν την ετερότητα για να προσπαθήσουν να επηρεάσουν τους αναγνώστες τους. Πιο συγκεκριμένα, θα διερευνήσω τις ομοιότητες στην ετερότητα που εμφανίζονται μεταξύ των δύο έργων. Θα προσδιορίσω ποιοι τύποι ετερότητας μπορούν να εντοπιστούν, πώς αναγνωρίζονται και αντιμετωπίζονται οι ομάδες των «άλλων» από τους συγγραφείς, τις διαιρέσεις διαφορετικών ομάδων ξένων και πώς οι συγγραφείς ενθαρρύνουν τους αναγνώστες τους να συμπεριφέρονται απέναντι στους «άλλους». Παρά τις αντίθετες απόψεις του Νάτζί και του Μπρέιβικ, πιστεύω ότι θα χρησιμοποιήσουν παρόμοια προπαγάνδα βασισμένη σε ρητορική ετερότητα για να προσπαθήσουν να κινητοποιήσουν τους αναγνώστες τους ενάντια σε έναν κοινό «εχθρό». Στη συνέχεια, θα χρησιμοποιήσω αυτές τις πληροφορίες για να παρουσιάσω το βασικό μέρος της έρευνάς μου: πώς η χρήση της ετερότητας από τους δύο συγγραφείς αποκαλύπτει αυτό που θεωρούν ως τη μεγαλύτερη απειλή για τις ομάδες τους.

ΑΝΑΛΥΣΗ

Θρησκευτική Ετερότητα

Παρά τις απροκάλυπτα μαχητικές χριστιανικές αναφορές σε ολόκληρο το 2083, συμπεριλαμβανομένων πολυάριθμων αναφορών στις χριστιανικές νίκες επί του Ισλάμ κατά τη διάρκεια των Σταυροφοριών, ο Μπρέιβικ αποφεύγει να χτίσει μια δική του ομάδα (ή ιδανική θεωρητική ομάδα) οπαδών κατηγορηματικά Χριστιανών. Αυτό μπορεί να οφείλεται στο ότι επιθυμεί μια ευρύτερη απήχηση, καθώς ο Χριστιανισμός χάνει γρήγορα οπαδούς μεταξύ των νεότερων πληθυσμών σε πολλές χώρες της Δυτικής Ευρώπης, ή ακόμη και για να αποφύγει το ζήτημα να ευνοηθεί μια αίρεση του Χριστιανισμού έναντι των άλλων. Η θρησκεία είναι σαφώς ένας σημαντικός παράγοντας για τον Μπρέιβικ, αλλά όχι η βασική γραμμή οριοθέτησής του όπως είναι για τον Νάτζί.

Ο Μπρέιβικ δηλώνει ότι δεν θέλει να μετατρέψει την Ευρώπη σε θεοκρατική και ότι θα πρέπει να παραμείνει κατά κύριο λόγο κοσμική. Υποστηρίζει την επιστροφή ενός χριστιανοκεντρικού εκπαιδευτικού συστήματος στην Ευρώπη και τον Χριστιανισμό να είναι η μόνη επίσημη θρησκεία, αν και δηλώνει ότι οι άθεοι θα έχουν ίση μεταχείριση. Δεν συζητά τα διάφορα σχίσματα στον Χριστιανισμό, ούτε για άλλες παγκόσμιες θρησκείες, η μόνη ετερότητα που χρησιμοποιεί με θρησκευτικούς όρους προορίζεται για τους Μουσουλμάνους. Αυτό θα ήταν μια ευκαιρία για πιο αποκλειστική ετερότητα σε διαφορετικούς χριστιανικούς κλάδους, ίσως εναντίον της

Ανατολικής Ορθοδοξίας ή των Ασσυρίων. Το γεγονός όμως ότι είναι πρόθυμος να δεχτεί έναν γενικό ορισμό του Χριστιανισμού αποκαλύπτει ότι δεν αποτελεί μείζον ζήτημα για αυτόν.

Αν και ο Μπρέιβικ προσφέρει περισσότερη δύναμη στην Εκκλησία στην ιδανική του Ευρώπη, το να είναι κανείς χριστιανός δεν αποτελεί προϋπόθεση για να είναι στην ομάδα του. Οι άλλοι σε αυτή την περίπτωση είναι εκείνοι που δεν σέβονται τις παραδόσεις της Χριστιανικής Εκκλησίας και την ιστορική της δύναμη. Η απουσία συγκεκριμένης θρησκευτικής ετερότητας, εκτός από αυτή που επικεντρώνεται στους μουσουλμάνους μετανάστες στην Ευρώπη, και η απρόθυμη υποστήριξη του για τον Χριστιανισμό δείχνουν ότι οι κύριες ανησυχίες του Μπρέιβικ δεν έχουν θρησκευτικό χαρακτήρα.

Σε αντίθεση με αυτό, πολλά κυκλώματα τακφίρι προσανατολισμένα στη βία καταδικάζουν ιστορικά ακόμη και όσους ταξιδεύουν στη χώρα των «ειδωλολατρών» (Σίιτες, Χριστιανοί, Εβραίοι κ.λπ.), πόσο μάλλον εκείνους που τους προσεγγίζουν φιλικά ή τους υπόσχονται πίστη. Τους προέτρεψαν ρητά να «διακόψουν τους δεσμούς μαζί τους, να διεξάγουν τζιχάντ εναντίον τους και να έρθουν πιο κοντά στο Θεό μισώντας τους». Αυτή η εντολή δεν αναφέρεται μόνο σε χώρες με εντελώς διαφορετικές θρησκείες, αλλά και σε Σίιτες ομόθρησκους τους. Ήδη, διαπιστώνουμε από αυτό μια εμβύθιση σε αυτό το σύστημα πεποιθήσεων όπου ο Νάτζι διαχωρίζει τον εαυτό του από την πλειοψηφία του υπόλοιπου κόσμου και τον θέτει μέρος μιας αποστολής που ορίστηκε από τον Αλλάχ. Κατά συνέπεια είναι φυσικό να υιοθετήσει μια άκρως επιθετική στάση έναντι των ξένων.

Ο Νάτζι και άλλοι τακφίρι που προσανατολίζονται στη βία αναπολούν τη «Χρυσή Εποχή» της ηγεσίας του Μωάμεθ και των άμεσων διαδόχων του και θεωρούν ότι με αυτόν τον τρόπο πρέπει να κυβερνάται η κοινωνία σήμερα. Είναι ασυνήθιστο σε όλο τον μουσουλμανικό κόσμο το γεγονός ότι απορρίπτουν πλήρως κάθε περαιτέρω δεοντολογία, ηθική, δόγμα, νόμο ή φιλοσοφία που έχει δημιουργηθεί μετά το Κοράνι. Κατά την άποψη των τακφίρι, όλοι οι μουσουλμάνοι πρέπει να αγωνιστούν για την εφαρμογή του Ισλάμ σε όλους τους τομείς της ζωής και σε ολόκληρο τον κόσμο, ξεκινώντας με την απελευθέρωση των εδαφών του Ισλάμ από αυτό που θεωρείται ως ξένη κατοχή και νεοαποικιακή επιρροή μέσω του τζιχάντ με τη μορφή ενός βίαιου και ασυμβίβαστου στρατιωτικού αγώνα. Ήδη, βλέπουμε μια βασική διαφορά στον τρόπο με τον οποίο ο Μπρέιβικ και ο Νάτζι χρησιμοποιούν τη θρησκευτική ετερότητα σε διαφορετικό βαθμό. Ο Μπρέιβικ τη χρησιμοποιεί για να αναδείξει έναν άλλο τομέα αυτού που θεωρεί ως παραδοσιακό ευρωπαϊκό πολιτισμό ο οποίος έχει υπονομευτεί από τους «πολιτιστικούς μαρξιστές», αλλά δεν δηλώνει ότι όλοι πρέπει να ασπαστούν τον Χριστιανισμό. Αντίθετα, η θρησκεία βρίσκεται στο επίκεντρο της ετερότητας του Νάτζι. Ακόμη και άλλες σουνιτικές αιρέσεις κερδίζουν την καταδίκη του και περιορίζουν τον στενό του κύκλο στους πιο ακραίους τακφίρι.

Αυτή η στάση αποκλειστικής ετερότητας προς τους ξένους δεν είναι κοινή σε όλο το Ισλάμ. Παρόλο που το Κοράνι και το Χαντίθ χωρίζουν το σύμπαν σε δύο μόνο dar («οίκους» ή «τμήματα»), τα οποία είναι οι κατοικίες της γήινης ζωής και η κατοικία της μετά θάνατον ζωής, το μεταγενέστερο κλασικό ισλαμικό δίκαιο επιχείρησε μια περαιτέρω υποδιαίρεση της γήινης ζωής σε Dar al-Islam (Οίκος του Ισλάμ), Dar al-

Sulh (Οίκος της Συνθήκης: μη ισλαμικά εδάφη που έχουν συνάψει συνθήκη ειρήνης με μουσουλμανικές κυβερνήσεις) και Dar al-Harb (Οίκος του Πολέμου: μη ισλαμικά εδάφη των οποίων οι κυβερνώντες δεν έχουν συνάψει συνθήκη με μουσουλμανικά κράτη). Ωστόσο, μετά την πρώιμη αρχική ταχεία εξάπλωση του Ισλάμ σε όλη τη Μέση Ανατολή και τη Βόρεια Αφρική, έπρεπε να επινοηθεί μια πιο μετριοπαθής προσέγγιση των γειτονικών κρατών και έτσι το Dar al-Harb είχε πλέον μικρή σημασία. Πράγματι, ορισμένοι μουσουλμάνοι μελετητές σήμερα υποστηρίζουν ότι οι δυτικές χώρες μπορούν να συμπεριληφθούν στο Dar al-Islam, καθώς η ελευθερία της λατρείας στα περισσότερα από αυτά τα κράτη σημαίνει ότι οι μουσουλμάνοι μπορούν να ασκούν ελεύθερα την πίστη τους. Αυτό το είδος αποδοχής άλλων θρησκειών δεν υπάρχει πουθενά στο Management of Savagery και ο Νάτζι γράφει με πλήρη περιφρόνηση προς τις άλλες θρησκείες, ειδικά για τους Σιίτες. Αυτό αποδεικνύει ότι ο Νάτζι χρησιμοποιεί την ετερότητα ενάντια στο πιο αποδεκτό ισλαμικό δόγμα. Η ρητορική της αποκλειστικής του ετερότητας τον τοποθετεί στη μειοψηφία των σύγχρονων μουσουλμάνων που γράφουν για σχέσεις με μη μουσουλμανικούς πολιτισμούς.

Σε όλη τη διάρκεια του The Management of Savagery, ο Νάτζι αναφέρει συνολικά 26 φορές τους Σταυροφόρους και 13 φορές τους Χριστιανούς. Το γεγονός ότι στα δύο τρίτα των αναφορών του στους Χριστιανούς χρησιμοποιεί σκόπιμα την ορολογία των Σταυροφόρων, η οποία είναι πιθανό να προκαλέσει αισθήματα δυσaráσκειας απέναντί τους, δεν προκαλεί έκπληξη και αποτελεί επίσης μια εξαιρετικά αποτελεσματική μέθοδο αποκλειστικής ετερότητας. Ο όρος «Σταυροφόρος» είναι ένας φορτισμένος και προκλητικός όρος σε πολλές χώρες με μουσουλμανική πλειοψηφία τοποθετώντας αμέσως αυτόν τον σύγχρονο αγώνα στα πλαίσια μιας πολύ μεγαλύτερης ιστορικής σκηνής, που εκτείνεται για πάνω από μια χιλιετία από την αρχική μουσουλμανική επέκταση στον Χριστιανικό κόσμο και τους αντιδραστικούς και αιματηρούς πολέμους των Σταυροφοριών. Ο Νάτζι χρησιμοποιεί παλιές πληγές και αρχαία ορολογία για να προσδώσει νομιμότητα στον αγώνα του, γεγονός που δίνει σε όσους τον ακολουθούν τη διαβεβαίωση ότι αποτελούν μέρος μιας πολύ μεγαλύτερης εικόνας, ενός θρησκευτικού πολέμου μεταξύ Ανατολής και Δύσης, στον οποίο η μοίρα των ψυχών της ανθρωπότητας κρέμεται από μια κλωστή.

Ο Νάτζι χρησιμοποιεί τον όρο «Σταυροφόρος» όχι μόνο για τις στρατιωτικές δυνάμεις των δυτικών στρατών, αλλά γενικότερα για κάθε χριστιανό σε μια μουσουλμανική χώρα. Για παράδειγμα, ενθαρρύνει την απαγωγή ενός «Σταυροφόρου διευθυντή ή μηχανικού», κατά προτίμηση από τον πετρελαϊκό τομέα. Αποκαλώντας όλους τους Χριστιανούς «Σταυροφόρους», ο Νάτζι αποδεικνύει ότι δεν κάνει διαχωρισμό μεταξύ πολιτών και στρατιωτικών δυνάμεων - όλοι είναι ίσοι στα μάτια του και όλοι είναι νόμιμοι στόχοι για το τζιχάντ του. Δεν είναι μόνο ο Νάτζι που χρησιμοποιεί αυτές τις εικόνες. Τόσο ο Οσάμα Μπιν Λάντεν όσο και ο Αϊμάν αλ Ζαουαχίρι έχουν χρησιμοποιήσει συχνά την ίδια ρητορική για να δικαιολογήσουν τις εκκλήσεις τους για αδιάκριτη βία κατά της Δύσης τονίζοντας την αθωότητα των Μουσουλμάνων που υπέφεραν από τους Σταυροφόρους τον Μεσαίωνα, μέχρι τους πολέμους υπό τη ρωσική και αμερικανική ηγεσία σήμερα.

Στην αρχή του έργου, ο Νάτζι ενισχύει αυτό το ιστορικό πλαίσιο αναφερόμενος άμεσα σε γεγονότα από τις πρώτες Σταυροφορίες, εξυμνώντας τις προσπάθειες των

στρατών του Νουρ αλ-Ντιν Ζενγκί και του Σάλαντιν. Είναι ενδιαφέρον ότι συνιστά στους αναγνώστες του να διαβάσουν το βιβλίο al-I-tibar του Ουσάμα Ιμπν Μάνκι για μια σαφέστερη εικόνα των ειδών των μικρότερων ανταρτοτακτικών που χρησιμοποιούσαν επιτυχώς οι εχθροί των Σταυροφόρων πριν μπορέσουν να τους φέρουν σε μεγαλύτερες, αποφασιστικές εμπλοκές όπως η Μάχη του Χατίν. Ωστόσο, το έργο του Μάνκι είναι γεμάτο από παραδείγματα της δικής του ρεαλιστικής συνεργασίας με τους Σταυροφόρους και τους Εβραίους, καθώς και μερικές φορές παραδείγματα που πολέμησε μαζί τους, μια πρακτική που ο Νάτζί απεχθάνεται.

Συχνά τοποθετεί τους Εβραίους και τους Χριστιανούς στην ίδια κατηγορία, βλέποντας τους να εργάζονται χέρι-χέρι εις βάρος του Ισλάμ: «Όσο για τους Εβραίους και τους Χριστιανούς, μόνο τον 20ό αιώνα διέπραξαν σφαγές μεταξύ τους και εναντίον των Μουσουλμάνων που δεν είχαν διαπραχθεί [προηγουμένως] σε όλη την ανθρώπινη ιστορία». Ο Νάτζί χρησιμοποιεί παραδείγματα όπως αυτό για να δικαιολογήσει τη χρήση βίας για την υποστήριξη του δικού του σκοπού. Πιστεύει ότι ο δικός του τρόπος είναι το μικρότερο κακό σε σύγκριση με τις «πιο αποτρόπαιες και άθλιες σφαγές» που διαπράττονται από μη μουσουλμανικά έθνη.

Οι Εβραίοι τυγχάνουν λιγότερης προσοχής από τον Νάτζί από ότι οι Χριστιανοί ή άλλοι Μουσουλμάνοι, γεγονός που ίσως μας δείχνει ότι ο Νάτζί τους θεωρεί μικρότερη απειλή για τις φιλοδοξίες του (αναφέρεται στους Εβραίους 13 φορές και στους «Σιωνιστές» 4 φορές). Έχουμε ήδη δει πώς ο Νάτζί αντιμετωπίζει συχνά τις ενέργειες των Εβραίων και των Χριστιανών ως μία, επιρρίπτοντας μάλιστα την ευθύνη για τους πολέμους του 20ου αιώνα στους Εβραίους, παρά το Ολοκαύτωμα και άλλους ιστορικούς διωγμούς. Ακόμα κι έτσι, το Ισραήλ παρουσιάζεται ως υπό τον πολιτικό έλεγχο της Αμερικής, το οποίο δεν θα μπορούσε να υπάρξει χωρίς την αμερικανική στρατιωτική και πολιτική υποστήριξη, ως εκ τούτου, οι Εβραίοι θεωρούνται μικρότερη απειλή από τα χριστιανικά έθνη ή τα κοσμικά ισλαμικά κράτη.

Παρά την προφανή αντιπάθειά του για τους Εβραίους, ο Νάτζί αισθάνεται την ανάγκη να ασχοληθεί με το πώς κατάφεραν να οικοδομήσουν το έθνος του Ισραήλ με την υποστήριξη της Δύσης και πώς, ως μειονοτική ομάδα με διαφορετική θρησκεία από τους χριστιανούς, κατάφεραν να αποκτήσουν επιρροή και δύναμη σε πολλά έθνη. Για να το πετύχει αυτό, προειδοποιεί το κοινό του για τους κινδύνους της χρήσης των ίδιων τακτικών με τους Εβραίους, οι οποίοι «πλησιάζουν αυτούς που έχουν δύναμη και εξουσία, ακόμα κι αν πιστεύουν ότι είναι άπιστοι». Τους συγκρίνει με τους κοσμικούς μουσουλμάνους και τα σιιτικά έθνη που έχουν δημιουργήσει στενότερες σχέσεις με τη Δύση στο εμπόριο, δηλώνοντας ότι εξαρτώνται πολιτικά από τη Δύση. Κάνοντας αυτό για να αποκτήσουν εξουσία, ο Νάτζί βλέπει τους Εβραίους ως «ανόητους [κερατάδες] που χρησιμοποιούσαν τις γυναίκες τους για να πλησιάσουν αυτούς που είχαν εξουσία και δύναμη». Αυτό έρχεται σε πλήρη αντίθεση με το πώς ο Νατζί θα έβλεπε τις γυναίκες του δικού του πολιτισμού, των οποίων η αρετή θα έπρεπε να διαφυλάσσεται ζηλότυπα από τους άνδρες. Έτσι, αν και ο Νάτζί αναγνωρίζει ότι οι τακτικές που θεωρεί ότι χρησιμοποίησαν οι Εβραίοι για να αποκτήσουν το δικό τους έθνος και επιρροή στην παγκόσμια σκηνή είναι αποτελεσματικές, θεωρεί ότι ένα μουσουλμανικό έθνος θα ντροπιάσει τον εαυτό του χρησιμοποιώντας τις ίδιες τακτικές και γι' αυτό θα πρέπει να αποφεύγονται.

Εξετάζοντας τα δύο έργα μέσα από το πρίσμα της στάσης απέναντι στους ξένους με βάση τις θρησκευτικές τους πεποιθήσεις, μπορούμε ήδη να συμπεράνουμε ότι και οι δύο συγγραφείς χρησιμοποιούν σε μεγάλο βαθμό την αποκλειστική ετερότητα. Και οι δύο εστιάζουν στις διαφορές μεταξύ των δικών τους πεποιθήσεων και των πεποιθήσεων των εχθρών τους, καμία πλευρά δεν εξετάζει την κοινή κληρονομιά του Ιουδαϊσμού, του Χριστιανισμού και του Ισλάμ, για παράδειγμα. Η μεγαλύτερη διαφορά μεταξύ των ιδεών των δύο συγγραφέων σε αυτό το στάδιο είναι ότι η θρησκεία αποτελεί κεντρική πτυχή της ετερότητας για τον Νάτζι, αλλά είναι λιγότερο κρίσιμη για τον Μπρέιβικ.

Φύλο και ετερότητα

Οι γυναίκες αναφέρονται μόνο φευγαλέα σε όλο το έργο και συνήθως χρησιμοποιούνται σε παραδείγματα θηριωδιών που διαπράττονται εναντίον μουσουλμάνων πολιτών από, για παράδειγμα, τον ρωσικό στρατό στο Αφγανιστάν. Το ίδιο ισχύει και για τις περιορισμένες αναφορές του στα παιδιά. Μεγάλο μέρος των δυτικών μέσων ενημέρωσης έχει διαιωνίσει την εσφαλμένη αντίληψη ότι όλες οι γυναίκες σε κοινότητες τακφίρι που προσανατολίζονται στη βία στην Ευρώπη και αλλού πιέζονται παρά τη θέλησή τους να φορούν το νικάμπ και να ζουν κάτω από σκληρά οικογενειακά καθεστώτα, αν και αυτό μπορεί να συμβαίνει σε ορισμένους περιοχές (αν και πρέπει να είμαστε προσεκτικοί και να μην κάνουμε βιαστικές συγκρίσεις ενός άλλου πολιτισμού με βάση το τι αντιλαμβανόμαστε ως πολιτισμικά αποδεκτό). Ωστόσο, ο Νάτζι δεν αναφέρει σχεδόν καθόλου τις γυναίκες και φορτώνει τα καθήκοντα της διασφάλισης του παγκόσμιου χαλιφάτου εξ' ολοκλήρου στους ώμους των ανδρών. Ίσως σε ένα εγχειρίδιο που γράφτηκε για να φέρει την ανατροπή του παγκόσμιου κόσμου προκειμένου να ξεκινήσει ένα νέο χαλιφάτο, ο Νάτζι θεώρησε ότι ο ρόλος των γυναικών σε αυτό απλά δεν άξιζε να συζητηθεί.

Αυτή η στάση απέναντι στις γυναίκες δεν περιορίζεται μόνο στους τακφίρι. Η Σουζάνα Όλσον διεξήγαγε μια μελέτη για τη στάση των μη βίαιων Σαλαφιστών που ζουν στη Σουηδία για να διαπιστώσει αν η στάση τους απέναντι στις γυναίκες σε αυτό το (σχετικά) πιο φιλελεύθερο είδος σαλαφισμού αντιστοιχεί με τον ορισμό της σουηδικής κυβέρνησης για την ισότητα των φύλων καταλήγοντας στο συμπέρασμα ότι τα δύο δεν ταιριάζουν με τίποτα. Η Όλσον υπογραμμίζει ότι ακόμη και αυτοί οι πιο μετριοπαθείς και μη βίαιοι Σαλαφιστές που ζουν στη Δυτική Ευρώπη παραθέτουν πολλά αποσπάσματα από το Κοράνι και τα Χαντίθ που περιγράφουν τις γυναίκες ως σημαντικές, αλλά «αιχμάλωτες» των ανδρών και «αδύναμες». Ο Νάτζι εκτιμά μια ερμηνεία του Ισλάμ προσανατολισμένη στη βία, επομένως δεν είναι περίεργο που δεν δίνει καμία πραγματική σημασία στον ρόλο των γυναικών στο σχεδιαζόμενο χαλιφάτο του. Είναι ενδιαφέρον ότι η ίδια μελέτη σχολιάζει την ευρεία χρήση της γλωσσικής ετερότητας σε όλους τους σαλαφιστικούς ιστότοπους που εξετάστηκαν, επισημαίνοντας αυτό ως ένα δυνητικά κοινό θέμα στα γραπτά των Σαλαφιστών.

Συγκριτικά, ο Μπρέιβικ κάνει συχνότερη αναφορά στις γυναίκες στο 2083, αν και συνήθως αναφέρεται σε αυτό που θεωρεί ως τη χαμένη παραδοσιακή «αγνότητα» τους υπό την επιρροή πολιτιστικών μαρξιστών, ακαδημαϊκών και φεμινιστριών. Ο Στίβεν Γουόλτον δηλώνει ότι «τα ζητήματα φύλου βρίσκονται στον πυρήνα του έργου του Μπρέιβικ». Ο Μπρέιβικ πιστεύει ότι στην Ευρώπη της δεκαετίας του 1950,

«οι περισσότεροι άνδρες αντιμετώπιζαν τις γυναίκες σαν κυρίες και οι περισσότερες κυρίες αφιέρωναν τον χρόνο και την προσπάθειά τους για να φτιάχνουν καλά σπίτια, να μεγαλώσουν καλά τα παιδιά τους και να βοηθούν τις κοινότητές τους μέσω εθελοντικής εργασίας. Τα παιδιά μεγάλωναν σε νοικοκυριά με δύο γονείς και η μητέρα ήταν εκεί για να συναντήσει το παιδί όταν επέστρεφε από το σχολείο». Ο Μπρέιβικ πιστεύει ότι η παρακμή από αυτή την κατάσταση φαινομενικής ουτοπίας προκλήθηκε από τον μαρξισμό και τον φροϋδισμό, με αποτέλεσμα οι γυναίκες να αισθάνονται δυσαρέσκεια με την τύχη τους, να κατηγορούν τους Ευρωπαίους άνδρες και να υποστηρίζουν μειονοτικές ομάδες στη θέση τους, ταυτιζόμενες με τους καταπιεσμένους και άτυχους, συμπεριλαμβανομένων των μουσουλμάνων μεταναστών στην Ευρώπη.

Ο Μπρέιβικ παραθέτει ένα απόσπασμα του Fjordman με τίτλο «Ο φεμινισμός οδηγεί στην καταπίεση των γυναικών», στο οποίο παραθέτει αρκετές μελέτες (οι οποίες δεν αναφέρονται) που δείχνουν ότι οι γυναίκες έχουν κατά μέσο όρο χαμηλότερο IQ από τους άνδρες. Για τον Μπρέιβικ, ο φεμινισμός προκαλεί υψηλότερα ποσοστά διαζυγίων και χαμηλότερα ποσοστά γεννήσεων στη Δυτική Ευρώπη, υπονομεύοντας τις «παραδοσιακές» ευρωπαϊκές αξίες και αφήνοντας ένα «κενό» που καλύπτει το Ισλάμ. Ο Μπρέιβικ προειδοποιεί τους εν δυνάμει οπαδούς του ότι ένας Δικαστικός Ιππότης του, που θυμίζει εκείνους του Τάγματος των Ναϊτών, αντιμετωπίζει τους εχθρούς, τους πολιτιστικούς μαρξιστές. Δηλώνει επίσης, ότι οι πολιτιστικοί μαρξιστές είναι κατά 60-70% γυναίκες, καθώς και ότι το 20% των αστυνομικών και στρατιωτικών δυνάμεων αποτελείται από γυναίκες. Οι ιππότες του λοιπόν, «πρέπει να αγκαλιάσουν και να εξοικειωθούν με την ιδέα της γυναικοκτονίας, ακόμη και αν πρόκειται για πολύ ελκυστικές γυναίκες». Ο Μπρέιβικ επισημαίνει ότι εάν οι εν δυνάμει οπαδοί του δεν αισθάνονται άνετα με αυτή την ιδέα, θα πρέπει να περιοριστούν στη συγγραφή δεξιών ιστολογίων. Αποποιείται την ευθύνη του γεγονότος ότι προτρέπει τους οπαδούς του να σκοτώνουν γυναίκες κατηγορώντας τη δυτική κοινωνία ότι αρχικά ευθύνεται η ίδια που τους επέτρεψε να ενταχθούν στο στρατό και την αστυνομία.

Ο Μπρέιβικ δηλώνει ότι ένας «πολιτιστικός συντηρητικός» είναι συνήθως ένα «ιπποτικό» άτομο που «σέβεται τις γυναίκες καθώς είναι αυτές που θα φέρουν τους απογόνους μας». Ο Μπρέιβικ εδώ μας δείχνει έναν εσωτερικό αγώνα που αντιμετώπισε ως προς το πώς να βλέπει και να φέρεται στις γυναίκες. Τα ιπποτικά τάγματα του μεσαιωνικού χριστιανικού κόσμου που τόσο θαυμάζει υποτίθεται ότι ορκίζονταν να προστατεύουν τις γυναίκες και την αρετή τους. Ωστόσο, ο Μπρέιβικ ζητά τη μαζική σφαγή χιλιάδων αθώων γυναικών απλώς με βάση τις πολιτικές τους πεποιθήσεις. Αποφεύγει να μιλήσει για τη δολοφονία γυναικών πολιτών αναφερόμενος μόνο στην ανάγκη δολοφονίας γυναικών στο στρατό ή στις υπηρεσίες επιβολής του νόμου ως μορφή αυτοάμυνας, παρακάμπτοντας το γεγονός ότι ζητά επίσης την εκτέλεση γυναικών πολιτών. Προσπαθεί να κάνει τον αναγνώστη του να νιώσει άνετα με την ιδέα της δολοφονίας γυναικών στο «πεδίο της μάχης» ως μορφή αυτοπροστασίας, ωθώντας τους ένα βήμα πιο κοντά στην αποδοχή ότι οι άοπλες γυναίκες θα πρέπει επίσης να εκτελεστούν για να πραγματοποιηθεί το όραμά του για μια «καθαρή» Ευρώπη.

Ο Μπρέιβικ είναι ρητός στη χρήση της τακτικής της αποκλειστικής ετερότητας, περιγράφοντας τον φεμινισμό ή την ισότητα των φύλων ως μια ανεπιθύμητη παρενέργεια του ευρύτερου προβλήματος του «πολιτιστικού μαρξισμού». Στην καλύτερη περίπτωση, βλέπει τις γυναίκες ως άτομα που πρέπει να προστατεύονται από τους άνδρες και να μεγαλώνουν τα παιδιά με παραδοσιακό τρόπο. Το πιο συγκλονιστικό είναι ότι προσπαθεί να κάνει τον αναγνώστη του να νιώσει άνετα με την ιδέα της δολοφονίας γυναικών σε ποικίλες διαφορετικές συνθήκες, συμπεριλαμβάνοντας τις άοπλες άμαχες γυναίκες. Ο Νάτζι είναι περιορισμένος σε σχέση με την αποκλειστική ετερότητα με βάση το φύλο, καθώς δεν αναφέρει σχεδόν καθόλου τις γυναίκες, πόσο μάλλον δεν τους δίνει κανένα ρόλο να εκπληρώσουν.

Ετερότητα στην «κοντινή» ομάδα .

Θα χρησιμοποιήσω την ορολογία του ίδιου του Νάτζι για τον «Άμεσο» και τον «Έμμεσο» εχθρό για να δομήσω τον τρόπο με τον οποίο και οι δύο συγγραφείς βλέπουν διαφορετικά σύνολα αντιπάλων. Για τον Νάτζι ο κοντινός εχθρός είναι αυτός που βρίσκεται ήδη στα εδάφη του Ισλάμ - οι Σίιτες, οι μουσουλμάνοι που ανέχονται τη δυτική επιρροή στα εδάφη τους, ακόμη και οι μουσουλμάνοι που είναι ειρηνικοί απέναντι στην εξωτερική πολιτιστική και σωματική επίθεση από άλλα έθνη. Ο έμμεσος εχθρός του είναι ο δυτικός κόσμος. Η Ρωσία ήταν κάποτε ένας από τους βασικούς εχθρούς του, αλλά έχουν μείνει πίσω μετά τον πόλεμο στο Αφγανιστάν και την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης. Πολύ πιο διαδεδομένες είναι οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής και οι δυτικοί σύμμαχοί τους. Το βασικό νόημα του βιβλίου «*Ο αγώνας για την κυριαρχία*» είναι να σχεδιάσει την πτώση αυτών των χωρών, κάτι που θα επιτρέψει στη δική του ομάδα να καλύψει το κενό εξουσίας που θα προκύψει.

Ο άμεσος εχθρός του Μπρέιβικ είναι άλλοι Ευρωπαίοι, οι λεγόμενοι «πολιτιστικοί μαρξιστές» του – φιλελεύθεροι, φεμινίστριες, ακαδημαϊκοί και όποιος δεν προσπαθεί να τους σταματήσει. Φαίνεται να αντιμετωπίζει τον έμμεσο εχθρό – τους μετανάστες, το Ισλάμ και τους Μουσουλμάνους ως δευτερεύον πρόβλημα, που μόνο ο άμεσος εχθρός του επέτρεψε να γίνει πρόβλημα. Χρησιμοποιώντας την ορολογία του Γούθροου, αυτές θα ήταν οι μεταφορικές και κυριολεκτικές ομάδες των άλλων αντίστοιχα.

Γίνεται σύντομα σαφές στον *Αγώνα για την κυριαρχία* ότι ο άμεσος εχθρός του Νάτζι δηλαδή οι Σίιτες, είναι το κύριο μέλημά του, καθώς αυτή είναι η μεταφορική (ή πολιτιστική) ομάδα των άλλων. Οι τακφίρι που προσανατολίζονται στη βία, όπως και ο Νάτζι, καταδικάζουν το σιιτικό Ισλάμ ως αίρεση που πρέπει να καταστραφεί. Συνεπώς, οι Σίιτες είναι κεντρικό στοιχείο ετερότητας που χρησιμοποιεί ο Νάτζι σε όλο το κείμενό του. Οι σίιτες μουσουλμάνοι τιμούν τη μνήμη των ιμάμηδων που θεωρούνταν αλάνθαστοι. Ταυτόχρονα αρνούνται τη νομιμότητα τριών από τους τέσσερις Χαλίφηδες της Αυτοκρατορίας των Ρασιντούν, των Σαχάμπα (Σύντροφοι του Προφήτη), την αυθεντικότητα του *χαντίθ* και έτσι την ίδια την βάση του Σαλαφισμού. Όσον αφορά τις συγκεκριμένες θρησκευτικές ομάδες, οι Σίιτες Μουσουλμάνοι λαμβάνουν στην πραγματικότητα περισσότερη προσοχή στο βιβλίο του Νάτζι, *The Management of Savagery* από ό,τι οι Χριστιανοί και οι Εβραίοι μαζί. Αυτό ίσως προκύπτει από ένα σχίσμα που υπάρχει στο Ισλάμ από τον θάνατο του Μωάμεθ το 632. Αναφέρονται μόνο μία φορά ως «Σίιτες», αλλά ακόμη και τότε είναι

οι «Ραφίντι Σιίτες» («αυτοί που αρνούνται»). , ένας υποτιμητικός όρος που χρησιμοποιούσαν οι Σουνίτες για να περιγράψουν τους Σιίτες που αρνήθηκαν να ακολουθήσουν τα Χαλιφάτα των δύο πρώτων διαδόχων του Μωάμεθ.

Η ίδια η επιρροή του Νάτζι εδώ είναι ο Ισλαμικός θεολόγος του 13ου/14ου αιώνα, Ιμπν Ταίμγια, γνωστός ως νονός του Σαλαφισμού, ο οποίος διακήρυξε «Προσοχή στους Σιίτες, πολεμήστε τους, λένε ψέματα». Αυτό βοηθά να εξηγηθεί γιατί, για τους σύγχρονους τακφίρι που προσανατολίζονται στη βία, όπως ο Νάτζι, η αντιληπτή απειλή των Σιιτών υπερτερεί της εξωτερικής απειλής εθνών όπως οι ΗΠΑ και η Ρωσία. Ο Αμπού Μουσάμπ Αλ Ζαρκάουι, ο «1ος Εμίρης» της Αλ Κάιντα στο Ιράκ διατύπωσε αυτή τη θέση ξεκάθαρα σε μια επιστολή προς τον Οσάμα Μπιν Λάντεν και τον Αϊμάν αλ Ζαουάχρι το 2004, προτρέποντας την Αλ Κάιντα να αντιμετωπίσει την επικείμενη σιιτική απειλή. Περιέγραψε τους Σιίτες ως «το χειρότερο δείγμα ανθρωπότητας» και «το φίδι που κρύβεται, τον πανούργο και κακόβουλο σκορπιό, τον εχθρό που караδοκεί και το δηλητήριο που διεισδύει», έναν λαό που συμμετείχε σε «μια αίρεση προδοσίας στο πέρασμα των χρόνων». Αυτή η άποψη διαμόρφωσε την απόφαση του ίδιου του Νάτζι να προσδιορίσει δύο διαφορετικά στρατόπεδα εχθρών, στα μάτια των προσανατολισμένων στη βία τακφίρι, : «Άμεσοι εχθροί» (για παράδειγμα οι Σιίτες και οι κοσμικοί Άραβες) και οι «Έμμεσοι Εχθροί» (ΗΠΑ, Ρωσία κ.λπ.).

Οι Σιίτες αναφέρονται 35 φορές ως «αποστάτες» και ο όρος «*Ταγκούτ*» που σημαίνει «τυραννικοί ηγεμόνες που σφετερίζονται την απόλυτη δύναμη του Θεού και τη χρησιμοποιούν για να καταπιέζουν τους ανθρώπους», χρησιμοποιείται 44 φορές σε όλο το κείμενο . Όταν ο Νάτζι αναφέρεται σε «αποστάτες» είναι ξεκάθαρο ότι εννοεί συγκεκριμένα τους Σιίτες Μουσουλμάνους, αλλά όταν χρησιμοποιεί τον όρο «*Ταγκούτ*» αναφέρεται σε ένα ευρύ φάσμα διαφορετικών ομάδων. Και οι δύο όροι είναι εσκεμμένα προκλητικοί και αποτελούν χαρακτηριστικό παράδειγμα της τακτικής αποκλεισμού της ετερότητας. Σε αυτούς συγκαταλέγονται οι ηγέτες των σουνιτικών αραβικών εθνών που δεν ακολουθούν την ίδια ερμηνεία του Ισλάμ με τον Νάτζι και ιδιαίτερα εκείνοι που επιτρέπουν την δυτική πολιτιστική επιρροή ή την ύπαρξη στρατιωτικών βάσεων στα εδάφη τους. Με αυτό τον όρο καλύπτει επίσης αυτά τα αραβικά έθνη που συχνά θεωρούνται «κοσμικά», αν και η πλειονότητα των πολιτών σε αυτές τις χώρες μπορεί ακόμα να αυτοπροσδιορίζεται ως μουσουλμανική (όπως στην Τουρκία). Ο όρος είναι ιδιαίτερα προσβλητικός και γι' αυτό πρέπει να χρησιμοποιήσω μια πιο ισορροπημένη φράση για να αναφερθώ στην ίδια ευρεία ομάδα ανθρώπων, εκτός εάν ο όρος παρατίθεται σε αυτούσιο απόσπασμα. Για συντομία, πιστεύω ότι «οι μετριοπαθείς σουνίτες και μουσουλμάνοι από κοσμικά έθνη» καλύπτει τις βασικές αναφερόμενες ομάδες, αλλά σε αυτό θα ήθελα επίσης να συμπεριλάβω άτομα των οποίων η οικογένεια ή η φυλή μπορεί κάποτε να ήταν μουσουλμάνοι, αλλά τώρα είναι κοσμικοί/άθεοι και μουσουλμάνους που ζουν σε χώρες που κυβερνώνται από μη μουσουλμάνους.

Ο Νάτζι αναφέρεται στους μετριοπαθείς σουνίτες και μουσουλμάνους από τα κοσμικά έθνη ως «εκείνες τις ομάδες που εμβαθύνουν στην άσκηση πολιτικών μεθόδων που δεν συμφωνούν με την σαρία και που βυθίστηκαν σε άπιστες πολιτικές», των οποίων η «μοίρα ήταν να γίνουν φερέφωνα της απιστίας και της αποστασίας». Θεωρούσε εκείνους που υποστηρίζουν αυτά τα κοσμικά κράτη στις

μουσουλμανικές χώρες ως «ούτε αδελφούς ούτε μουσουλμάνους» και αυτό είναι ανεξάρτητο από το αν η πλειοψηφία σε αυτή τη χώρα είναι Σίιτες ή Σουνίτες.

Είναι τόσο έντονα τα αρνητικά συναισθήματα για τους μετριοπαθείς σουνίτες και τους μουσουλμάνους από κοσμικά έθνη που χρησιμοποιεί το ίδιο απόφθεγμα με τον Σεΐχη Σουλεϊμάν Ιμπν Σιχμάν δύο φορές στο έργο του: «Είναι προτιμότερο να πολεμήσεις την έρημο και την πόλη μέχρι να μην μείνει κανείς σε αυτές, παρά να διοριστεί ένας *Ταγκούτ* που κυβερνά αντίθετα με τη σαρία του Ισλάμ». Σαφώς, ο Νάτζί δεν παραχώρησε κανένα περιθώριο συμβιβασμού με αυτούς τους ανθρώπους, φτάνοντας στο σημείο να προτείνει ότι ακόμη και εκείνοι οι Σουνίτες μουσουλμάνοι που εκφράζουν συμπάθεια για τους μετριοπαθείς σουνίτες και τους μουσουλμάνους από κοσμικά έθνη θα πρέπει να αποβληθούν από οποιαδήποτε ομάδα τακφίρι που προσανατολίζεται στη βία, ακόμα κι αν δεν δηλώνουν κάποιο είδος πίστης σε αυτές τις αποστατικές ομάδες.

Ο Νάτζί επιδιώκει να καθησυχάσει τους αναγνώστες του για το τέλος του ταμπού που υπάρχει ως προς την διεξαγωγή επιχειρήσεων κατασκοπείας εναντίον άλλων μουσουλμάνων, εάν το κάνουν εναντίον κινημάτων που «βλάπτουν τους μουτζαχεντίν ή αλληλεπιδρούν με τους *Ταγκούτ*». Το γεγονός ότι αισθάνεται την ανάγκη να το διευκρινίσει αυτό μπορεί να αποτελεί ένδειξη ότι το κοινό στο οποίο στόχευε μπορεί να μην μοιραζόταν απευθείας τις απόψεις του για τις κοσμικές αραβικές κοινωνίες. Ωστόσο, ο Νάτζί ενισχύει την άποψή του με ένα σχόλιο προς τους αναγνώστες του ότι αν χαθεί ο αγώνας τους, «γενιές μουσουλμάνων θα χαθούν στο βούρκο της υποταγής στα δικαστήρια των Ταγκούτ και θα πνιγούν όχι μόνο στις σαρκικές απολαύσεις που μεταδίδονται στην τηλεόραση αλλά και στις υπόλοιπες σαρκικές απολαύσεις της ζωής, τις οποίες οι τύραννοι παρέχουν πρόθυμα». Πιστεύει ξεκάθαρα ότι εάν οι προσανατολισμένες στη βία ομάδες τακφίρι αποτύχουν στην αποστολή τους να δημιουργήσουν ένα νέο χαλιφάτο, τους περιμένει μια μοίρα που μοιάζει με αυτή των κοσμικών αραβικών κρατών, ένα μέλλον που αυτός θεωρεί αμαρτία και, τελικά, καταδίκη.

Ο Νάτζί ξεκαθαρίζει πώς αντιλαμβάνεται τον χαρακτήρα των μετριοπαθών σουνιτών και των μουσουλμάνων από κοσμικά έθνη όταν δηλώνει ότι «δεν μπορούν να παραμείνουν υπό πίεση και εκφοβισμό για μεγάλο χρονικό διάστημα», που σημαίνει ότι είναι δειλοί και δεν έχουν το στομάχι για έναν παρατεταμένο πόλεμο που θα εξολόθρευε τους εχθρούς τους, προτιμώντας τακτικές σύντομων επιθέσεων. Παρομοιάζει αυτές τις πολιτικές με μια εξαγωγή κυνόδοντα - όπου οι κυβερνήσεις των σουνιτών και των κοσμικών εθνών επιτίθενται σε ομάδες τακφίρι που προσανατολίζονται στη βία, στις δικές τους επικράτειες κάθε 10-15 χρόνια για να υπονομεύσουν και να καταστρέψουν τις προσπάθειές τους, επαναφέροντάς τες στην αρχή του. Αυτός είναι ο κύκλος που θέλει να σπάσει ο Νάτζί. Το γεγονός ότι οι κοσμικές κυβερνήσεις χρησιμοποιούν αυτές τις τακτικές αποτελεσματικά για να μειώσουν τις ιδεολογικές συγκρούσεις στις χώρες τους και ότι είναι αυτό πιο αποδοτικό από έναν παρατεταμένο και αιματηρό πόλεμο δεν φαίνεται να έχει σημασία για τον Νάτζί που βλέπει τους εχθρούς μόνο ως δειλούς.

Η χρήση της αποκλειστικής ετερότητας από τον Νάτζί ενισχύεται όταν πρόκειται για τους Σίιτες, σε σχέση με αυτή που χρησιμοποιεί όταν πρόκειται για τους πιο

κοσμικούς ή δυτικούς ομόθρησκους : «Οι εθνικιστές, οι Μπααθιστές και οι δημοκράτες, είναι αυτοί που έχουν πλήξει το έθνος διαφθείροντας τη θρησκεία και προκαλώντας μια φρικτή διαφθορά των ψυχών. Αυτά που έκαναν ο Σαντάμ, ο Αλ Ασάντ, ο Μουμπάρακ, ο Φαχντ, το Σοσιαλιστικό Κόμμα στην Υεμένη και άλλοι με σκοπό την καταστροφή ψυχών και μόνο ξεπερνά αυτούς που σκοτώθηκαν σε όλους τους πολέμους των μπουτζαχεντίν αυτόν τον αιώνα».

Δεν αφήνει περιθώρια για συμβιβασμούς σχετικά με το ισλαμικό σχίσμα, δηλώνοντας «Πολεμάμε μια αποστατική ιδέα που ισχυρίζεται ότι είναι Ισλάμ» και «Δεν πιστεύουμε σε ανακωχή με τον αποστάτη εχθρό». Ακόμη και για εκείνους που θα αλλαξοπιστούσαν, και από Σίιτες θα γίνονταν Σουνίτες, ο Νάτζί προσφέρει ελάχιστες ελπίδες για συνύπαρξη ή ανεκτικότητα, γράφοντας: «Δεν υπάρχει συγχώρεση για έναν αποστάτη εκτός και αν ασπαστεί το Ισλάμ. Αφού αλλαξοπιστήσει, έχουμε την επιλογή να τον συγχωρήσουμε επειδή έχει μετανοήσει ή να τον σκοτώσουμε αφού είχε την δυνατότητα να το κάνει ωρίτερα».

Ο Νάτζί ενθαρρύνει επιθέσεις εναντίον αποστατικών καθεστώτων όπως η Αίγυπτος ως αντίποινα για τις δικές τους επιθέσεις εναντίον σουνιτικών οργανώσεων, φτάνοντας στο σημείο να δηλώσει ότι «η εξέγερση ενάντια στον αποστάτη ηγεμόνα είναι μια τζιχάντ άμυνας». Επίσης δεν δίνει καμία απολύτως ελπίδα για κανενός είδους συμφιλίωση μεταξύ των δύο πλευρών του Ισλάμ, έστω και για σύντομο χρονικό διάστημα, κάτι που θα του επέτρεπε να επικεντρωθεί σε μη μουσουλμάνους εχθρούς, δηλώνοντας «δεν αποδεχόμαστε τη νομιμότητα της διαπραγμάτευσης με τον αποστάτη εξαρχής, καθώς κάτι τέτοιο ενισχύει τη θέση του και τον αφήνει στην αποστασία του».

Ο Νάτζί πιστεύει ότι οι Σίιτες αποτελούν μεγαλύτερη απειλή για το Σουνιτικό Ισλάμ παρά για τους εχθρούς που δεν πιστεύουν στο Ισλάμ. Αυτό ίσως δεν προκαλεί μεγάλη έκπληξη σε ένα σχίσμα που υπάρχει στη θρησκεία από τον θάνατο του Προφήτη Μωάμεθ. Ωστόσο, ο Νάτζί δεν δείχνει έλεος ακόμη και σε εκείνους που θα διαπραγματευτούν για μια ειρηνική λύση στις προκλήσεις που αντιμετωπίζουν τα έθνη του Ισλάμ. Γράφει, «Όσον αφορά τα ειρηνευτικά κινήματα, που εγκατέλειψαν το τζιχάντ και υποκινούν το έθνος να κάνει το ίδιο, είναι ένας από τους πιο σημαντικούς λόγους για την κάθοδο της τιμωρίας του Θεού στο έθνος».

Το μήνυμα σε όλο το βιβλίο *The Management of Savagery* είναι σαφές: δεν υπάρχει χώρος για συμβιβασμό με τους μουσουλμάνους που δεν τηρούν ακριβώς την ίδια εκδοχή του Ισλάμ που προσυπογράφηκε από τον Αμπού Μπακρ Νάτζί. Αν και το έργο έγινε γνωστό με την έναρξη της εκστρατείας της Αλ Κάιντα κατά του συνασπισμού υπό την ηγεσία των ΗΠΑ στο Ιράκ, ο ίδιος ο Νάτζί ορίζει ως ξένους τους Σίιτες Μουσουλμάνους, αυτούς που υποστηρίζουν σουνιτικά και κοσμικά πολιτικά καθεστώτα, ακόμη και αυτούς που κάνουν προσπάθειες για ειρηνευτικές συνομιλίες ως τρίτοι. Αυτά τα καθεστώτα θεωρούνται αυταρχικά και ολοκληρωτικά και ο Νάτζί πιστεύει ότι δεν έχουν καμία νομιμότητα στα μάτια του Αλλάχ.

Τοποθετούνται στο ίδιο επίπεδο, ίσως και πιο χαμηλά, με τους «Σταυροφόρους» και τους «Σιωνιστές» που δεν έχουν την ίδια κουλτούρα, γλώσσα ή θρησκεία με τον Νάτζί με έναν τρόπο που κατά βάση καταδικάζει. Για τον Νάτζί, το να είναι κάποιος ξένος φαίνεται να βασίζεται αποκλειστικά σε θρησκευτικούς λόγους - οποιαδήποτε

απόκλιση από την ερμηνεία του Ισλάμ που προσανατολίζεται στη βία είναι μια προδοσία στα ιδανικά του και κερδίζει την πιο έντονη καταδίκη του.

Αυτή η τακτική μπορεί να φαίνεται παράλογη. Ο Νάτζι ίσως θα ήταν πιο συνετός αν δεν παρούσιαζε τους Σίιτες και τις μετριοπαθείς σουνιτικές και κοσμικές κυβερνήσεις ως τόσο παράταιρες ώστε να θεωρούνται ξένοι που δεν θα μπορούσαν ποτέ να συμφιλιωθούν με τις δικές του πεποιθήσεις. Ο Νάτζι θα μπορούσε να έχει επίσης μια ολισθαίνουσα κλίμακα για το ποια από αυτά τα καθεστώτα είναι πιο απαράδεκτα. Ο μετριοπαθής σουνίτης και ο πιο κοντινός στις πεποιθήσεις του θα ήταν ο βασικός του στόχος για μεταστροφή σε μια πιο σκληροπυρηνική τοποθέτηση. Οι κοσμικές κυβερνήσεις καταδικάζονται στα μάτια του, ειδικά αυτές που έχουν γυρίσει την πλάτη τους στο Ισλάμ, αλλά ο λαός τους μπορεί να σωθεί με τη «σωστή» επιρροή, ενώ οι Σίιτες θεωρούνται αιρετικοί που μπορεί να μην σωθούν ακόμα κι αν ασπαστούν το σουνιτικό Ισλάμ. Αν ο τελικός του στόχος είναι να ιδρύσει ένα νέο Χαλιφάτο και να δει τη δημιουργία ενός παγκόσμιου κράτους, τότε πρέπει να υπάρξει χώρος για όσους δεν υποστηρίζουν το δικό του σύστημα πεποιθήσεων να ασπαστούν και αυτοί την δικιά του ερμηνεία του Ισλάμ. Ωστόσο, αυτή η άποψη θα αγνοούσε τη δύναμη του συναισθήματος που κρύβεται πίσω από τον βαθύ διχασμό στο Ισλάμ, κάτι που οδήγησε στο να επικεντρώσει ο Νάτζι την ετερότητα του στους μετριοπαθείς σουνίτες και στους μουσουλμάνους από κοσμικά έθνη.

Ακριβώς όπως με τον Νάτζι, ο Μπρέιβικ βλέπει τον εαυτό του ως μέρος μιας κατατρεγμένης ομάδας που πρέπει να αντιμετωπίσει μια εξωτερική απειλή ή τον αφανισμό και ανησυχεί, όπως ο Μπρέιβικ, περισσότερο για τον άμεσο εχθρό - τον μεταφορικό ή πολιτιστικό ξένο. Ο Μπρέιβικ δεν απειλούνταν από ξένους στρατούς στα εδάφη του, αλλά από τους συμπολίτες του. Πιστεύει ότι οι Καυκάσιοι, ετεροφυλόφιλοι, Χριστιανοί άνδρες και γυναίκες, που αντιπροσωπεύουν αυτό που θεωρεί ως παραδοσιακό ευρωπαϊκό τρόπο ζωής, απειλούνται από αριστερά μέσα ενημέρωσης, πανεπιστήμια, πολιτικούς, φεμινίστριες και υποστηρικτές της πολυπολιτισμικότητας. Αυτό τονίζει την κοινότητα της αυτοθυματοποίησης και των δύο συγγραφέων που βρίσκεται στο σύστημα πεποιθήσεών τους.

Ο Μπρέιβικ αποκαλεί αυτές τις ομάδες «Πολιτιστικούς Μαρξιστές» που θεωρούν, όπως ισχυρίζεται, συντηρητικούς, καυκάσιους, ετεροφυλόφιλους Χριστιανούς όπως ο Μπρέιβικ «κακούς εκ γενετής». Υποθέτει ότι αυτές οι ομάδες συνωμοτούν για να επιτραπεί ο «ισλαμισμός» της Ευρώπης κατά τον οποίο η ομάδα του θα γίνει πρώτα η μειονότητα, και θα παραγκωνιστεί στις χώρες της πριν εξαφανιστεί. Αυτή η παράνοια μιας τεράστιας συνωμοσίας εξηγείται από την Γκαμπριέλα Ελτζίνιους και τον Γενς Ρίντγκεν ως ένα κοινό θέμα για πολλούς που χρησιμοποιούν κομματική ετερότητα. Στο μυαλό του, ο Μπρέιβικ έδινε έναν πόλεμο ενάντια στον πολιτιστικό αφανισμό και τελικά πίστευε ότι μόνο η ακραία βία ήταν ο τρόπος για να καταπολεμηθεί. Θεωρεί ότι είναι ένας από τους λίγους ανθρώπους που ήταν αρκετά προσεκτικοί για να δουν την αλήθεια αυτής της κατάστασης και ότι ακόμα κι αν οι άλλοι συμμερίζονται τις ανησυχίες του, φοβούνται πολύ να κάνουν οτιδήποτε. Σκέφτηκε ότι πραγματοποιώντας την τρομοκρατική του επίθεση, θα έδινε σε άλλους το κουράγιο να συμμετάσχουν στον αγώνα.

Η πρόκληση της πλήρους κατανόησης του Νατζί είναι ότι δεν είμαστε ακριβώς σίγουροι ποιος είναι, αν και η δημοφιλής άποψη είναι ότι ήταν ο Αιγύπτιος Μοχάμεντ

αλ Χακάιμα. Γνωρίζοντας ποιος είναι θα μας βοηθούσε να κατανοήσουμε καλύτερα το υπόβαθρό του και τις πολιτιστικές επιρροές που επηρέασαν τη γραφή του. Αυτό για το οποίο μπορούμε να είμαστε σίγουροι όμως, είναι ότι οι ιδέες του έχουν κερδίσει μεγάλη υποστήριξη σε ομάδες όπως η Αλ Κάιντα και βοήθησαν το ISIS να ξεκινήσει την απόπειρα δημιουργίας του χαλιφάτου τους. Αυτές οι ομάδες και ο Νάτζι μοιράζονται την ίδια ταυτότητα και τους ίδιους στόχους. Δεν μπορεί να ειπωθεί το ίδιο για τον Μπρέιβικ, καθώς δεν υπάρχει μεγάλη ομάδα βίας που να είναι ακροδεξιά προσανατολισμένη και να προσπαθεί ενεργά να ανατρέψει τις ευρωπαϊκές κυβερνήσεις μετά τις επιθέσεις του.

Ο Πέντερ Άρε Νόστβονλτ Γένσεν (γνωστός και ως «Φιόρντμαν»), από τον οποίο ο Μπρέιβικ δανείζεται πολλά στο 2083, αποστασιοποιήθηκε έντονα από τον Μπρέιβικ μετά τις επιθέσεις, αποκαλώντας τον βίαιο ψυχοπαθή και υποστηρίζοντας τη θανατική ποινή γι' αυτόν. Ο πρώην επικεφαλής της ακροδεξιάς αντισλαμικής οργάνωσης Norwegian Defence League, Ρόνι Άλτε, δήλωσε στη δίκη του Μπρέιβικ ότι σχεδόν κανείς δεν υποστήριξε τον Μπρέιβικ, λέγοντας ότι είχε τις σωστές αντιλήψεις για την ανάπτυξη του Ισλάμ στην Ευρώπη, αλλά καταδικάζοντας τη χρήση βίας και δηλώνοντας ότι μπορούσε να σκεφτεί μόνο περίπου 100 άτομα που θεώρησαν ότι οι σωματικές επιθέσεις όπως αυτές του Μπρέιβικ ήταν δικαιολογημένες. Η ομάδα στην οποία άνηκε τότε ο ίδιος ο Μπρέιβικ, είναι σαφώς πολύ μικρή και έχει μειωθεί μετά τις επιθέσεις του, καθώς πολλοί θέλουν να αποστασιοποιηθούν από αυτόν.

Ο Μπρέιβικ στο έργο του εντοπίζει δύο μεγάλες απειλές για αυτό που θεωρεί ως τον ιδανικό τρόπο ζωής στην Ευρώπη: τους μουσουλμάνους και αυτούς που αποκαλεί «πολιτιστικούς μαρξιστές»: οι πρώτοι απειλούν την Ευρώπη από έξω και διεισδύουν στην ευρωπαϊκή κοινωνία και οι δεύτεροι επιτρέπουν αυτή την καταπάτηση ή ακόμη και την ενθαρρύνουν να συμβεί. Αυτή η διάκριση είναι βασική. Ο Μπρέιβικ ισχυρίζεται ότι δεν έχει πρόβλημα, θεωρητικά, με τους μουσουλμάνους αρκεί να μένουν στα «δικά τους» εδάφη και να μην μεταναστεύουν στην Ευρώπη.

Ανησυχεί πολύ περισσότερο για τους πολυπολιτισμιστές στην Ευρώπη που πιστεύει ότι επέτρεψαν στο Ισλάμ να διεισδύσει στην Ευρώπη εξαρχής. Αυτό συμβαίνει παρά το γεγονός ότι η μουσουλμανική παρουσία σε μέρη της Ευρώπης υπάρχει εδώ και εκατοντάδες χρόνια. Παρόλο που τους αφιερώνει εκατοντάδες σελίδες γραφής, ο Μπρέιβικ παλεύει να ορίσει τι ακριβώς εννοεί με τον όρο «πολιτιστικοί μαρξιστές», χρησιμοποιώντας το ως φράση που αναφέρεται σε «άτομα που υποστηρίζουν την πολυπολιτισμικότητα»: σοσιαλιστές, κολεκτιβιστές, «πολιτικά ορθοί» τύποι ανθρώπων, φεμινίστριες, ακτιβιστές των δικαιωμάτων των ομοφυλόφιλων, των ατόμων με ειδικές ανάγκες και των ζώων, οικολόγοι κ.λπ. Αυτοί είναι ο «άμεσος εχθρός» του Μπρέιβικ, όπως οι Σίιτες και οι μετριοπαθείς Σουνίτες είναι για τον Νάτζι. Με τους όρους του Γούθροου, είναι οι μεταφορικά μακρινές ομάδες ετερότητας και των δύο συγγραφέων.

Χωρίς περαιτέρω διευκρίνιση, αγωνίζεται κανείς για να δει την άμεση σχέση μεταξύ των οικολόγων και των ομάδων που τάσσονται υπέρ των δικαιωμάτων των ομοφυλόφιλων, αλλά ο Μπρέιβικ τους αντιμετωπίζει όλους ως μέρος μιας ευρύτερης ακροαριστερής συνωμοσίας. Ο Μπρέιβικ πιστεύει ότι αυτή η ευρεία ομάδα έχει ως κοινό παρονομαστή δύο ψυχολογικές τάσεις: το «αίσθημα κατωτερότητας» και την

« ακραία κοινωνικοποίηση». Πιστεύει ότι αυτές οι ομάδες παρακινούνται από αισθήματα μαζοχιστικής ανεπάρκειας, βλέποντας τους εαυτούς τους ως θύματα, που ταυτίζονται με μειονοτικές ομάδες και έτσι επιδιώκουν να τις προστατεύσουν από τις «ισχυρές, καλές και επιτυχημένες» ομάδες. Μία από αυτές τις επιτυχημένες ομάδες είναι, φυσικά, αυτή στην οποία ανήκει ο Μπρέιβικ, οι Χριστιανοί, Καυκάσιοι, ετεροφυλόφιλοι Ευρωπαίοι άνδρες. Δηλώνει ότι οι πολιτιστικοί μαρξιστές μισούν αυτήν την ομάδα, οπότε και αυτός με τη σειρά του τους μισεί. Η ετερότητα που χρησιμοποιείται εδώ δεν χρησιμεύει μόνο στο να υπονομεύσει τον άμεσο εχθρό του Μπρέιβικ χαρακτηρίζοντας τον ως μικροπρεπή και αδύναμο, αλλά, σε αντίθεση, και για να υπονοήσει τη δύναμη της δικής του ομάδας.

Ο Μπρέιβικ δηλώνει ότι αυτές οι ομάδες χρησιμοποιούν την «πολιτική ορθότητα» για να εξασφαλίσουν ότι οι άνθρωποι που εκφράζουν απόψεις αντίθετες με τις δικές τους φιμώνονται και επιχειρούν «να μας αλλάξουν συμπεριφορά, σκέψη, ακόμη και τις λέξεις που χρησιμοποιούμε». Δηλώνει ότι υπάρχει άμεση σχέση μεταξύ της ανόδου της πολιτικής ορθότητας στην Ευρώπη και της μαρξιστικής ιδεολογίας. Χρησιμοποιεί τον όρο «πολιτιστικός μαρξισμός» για να περιγράψει την προσπάθεια των αριστερών πολιτικών και κοινωνικών ομάδων να ελέγξουν τον τρόπο με τον οποίο ερμηνεύεται η ιστορία με σκοπό την καλλιέργεια μιας αταξικής κοινωνίας που βασίζεται σε ίσους όρους για όλους. Αυτός ο πολιτιστικός μαρξισμός έρχεται σε αντίθεση με τον οικονομικό μαρξισμό που εστιάζει στην ομοιόμορφη κατανομή του πλούτου σε όλους. Ο Μπρέιβικ αντιμετωπίζει αυτόν τον «πολιτιστικό μαρξισμό» με την ίδια ανησυχία που κατέβαλε πολλούς στη Δύση καθώς έβλεπαν την άνοδο του οικονομικού μαρξισμού στα τέλη του 19ου και στις αρχές του 20ού αιώνα.

Στο σύστημα τριτοβάθμιας εκπαίδευσης της Ευρώπης, ο Μπρέιβικ βλέπει επίσης μια «πολιτιστικά μαρξιστική» συνωμοσία που υπονομεύει τον ιστό του Δυτικού Πολιτισμού. Επιμένει ότι οι αριστερές ομάδες στη δεκαετία του 1960 συνειδητοποίησαν το μέγεθος της επιρροής που θα μπορούσαν να ασκήσουν εάν έλεγχαν την τριτοβάθμια εκπαίδευση και έτσι εξασφάλισαν την παραμονή τους στο εκπαιδευτικό σύστημα. Τελικός τους στόχος ήταν να γίνουν καθηγητές και να χρησιμοποιούν τις θέσεις τους για να ενθαρρύνουν τις μελλοντικές γενιές αριστερών ομάδων και την καταστολή κάθε κεντρώου ή δεξιού τρόπου σκέψης, κάτι που πρόκειται για μια επίθεση, κατά την άποψη του Μπρέιβικ, στην ακαδημαϊκή ελευθερία και την ελευθερία του λόγου.

Όπως αναφέρθηκε παραπάνω, ο Μπρέιβικ επίσης αισθάνεται ενδόμυχα πολύ άβολα με την άνοδο του φεμινισμού στη Δυτική Ευρώπη και αποδίδει την επιτυχία του τα τελευταία χρόνια στην πολιτική ορθότητα και τον «πολιτιστικό μαρξισμό». Χρησιμοποιεί τον στρατό ως παράδειγμα φεμινισμού που διαβρώνει μια παραδοσιακή και αποτελεσματική κοινωνία, όπου δηλώνει ότι τα στρατιωτικά πρότυπα έχουν μειωθεί προκειμένου να επιτραπεί στις γυναίκες να αισθάνονται ότι περιλαμβάνονται σε ρόλους μάχης, ενώ οι άνδρες που βρίσκονται ήδη στο στρατό απογοητεύονται και παραιτούνται.

Πιστεύει ότι αυτό μειώνει περαιτέρω τον ανδρισμό των ανδρών στη Δύση, αποδυναμώνοντας την κοινωνία και καθιστώντας την ευάλωτη σε μια ξένη

πολιτιστική κυριαρχία. Κατηγορεί επίσης τον φεμινισμό για την πτώση των ακαδημαϊκών προτύπων στα σχολεία, τα οποία, όπως ισχυρίζεται, επικεντρώνονται τώρα στην «εκπαίδευση ευαισθησίας» και στην «αυτοεκτίμηση» αντί για παραδοσιακά θέματα. Η ρητορική που χρησιμοποιεί όταν συζητά για τις γυναίκες γενικά είναι ότι πολλές Ευρωπαίες έχουν διαφθαρεί με «πολιτιστικές μαρξιστικές» συμπεριφορές και πιστεύουν ότι η συμπεριφορά τους είναι φυσιολογική και αποδεκτή. Επιφυλάσσει πιο διχαστική ετερότητα για τις φεμινίστριες, για την ενθάρρυνση άλλων γυναικών να απομακρυνθούν από τις παραδοσιακές ευρωπαϊκές αξίες.

Η λίστα με τα παράπονα του Μπρέιβικ κατά της σύγχρονης ευρωπαϊκής ζωής συνεχίζεται και εμφανίζει ξεκάθαρα τις σκέψεις ενός άνδρα που αισθάνεται εντελώς εκτός επαφής με τη δική του κοινωνία. Ως ετεροφυλόφιλος, λευκός, χριστιανός άνδρας, ο Μπρέιβικ νιώθει ότι η ιστορική του θέση δύναμης και εξουσίας υπονομεύεται από την πτώση των παραδοσιακών θρησκευτικών πεποιθήσεων στη Δυτική Ευρώπη, την αύξηση των ίσων δικαιωμάτων για γυναίκες και ομοφυλόφιλους και την αύξηση της μετανάστευσης από μη Ευρωπαϊκές Χώρες. Αντί να το βλέπει αυτό ως ωφέλιμο για την κοινωνία, το οποίο θα μπορούσε να είναι προϊόν μιας περιεκτικής ετερότητας, ο Μπρέιβικ προχωρά σε άμυνα, και τελικά στην επίθεση, για να προστατεύσει αυτά που θεωρεί ως φθίνοντα δικαιώματά του, αντί να βλέπει την κατάσταση ως αύξηση των δικαιωμάτων για τους άλλους χωρίς καμία πραγματική ζημία για τον εαυτό του. Γνωρίζει ότι οι ιδέες του όσον αφορά την αποκλειστική ετερότητα είναι πιθανό να σοκάρουν τους περισσότερους αναγνώστες του, αλλά χρησιμοποιεί εύγλωττα ρητορικά μέσα σε μια «προσπάθεια μεθοδικής κατήχησης και εξαπάτησης των πιθανών αναγνωστών, για να ανησυχήσει δυνητικούς στόχους και να τρομοκρατήσει ένα έθνος».

Χωρίζει αυτούς τους πολιτιστικούς «προδότες» σε τρεις κατηγορίες: Α, Β και Γ, βασισμένος πιο ελεύθερα στο σύστημα που χρησιμοποιήθηκε στις Δίκες της Νυρεμβέργης. Σε γενικές γραμμές, η κατηγορία Α είναι εκείνοι που ονομάζονται «σκληροπυρηνικοί μαρξιστές» (αυτοί με «προθέσεις ακραίου μίσους»), η κατηγορία Β είναι «πολιτιστικοί μαρξιστές» (με «προθέσεις συντηρητικού μίσους») και η κατηγορία Γ είναι «αυτοκτονικοί ανθρωπιστές/ κυνιστές καριέρας/ καπιταλιστές παγκοσμιοστές» (ένοχοι του να είναι «αυτοκτονικά αφελείς / εγωιστές ή άπληστοι»). Ο Μπρέιβικ, ο οποίος επικρίνει συνεχώς τους Ναζί ότι υπερέβαλαν στην ιδεολογία τους, περιορίζει τα μελλοντικά του σχέδια για τους «προδότες» στη δική του κοινωνία, απλώς στην εκτέλεση όχι περισσότερων από 200.000 προδότες της Κατηγορίας Α και Β στη Δυτική Ευρώπη. Σε αυτό που είμαι βέβαιος ότι θεωρούσε επίδειξη ελέους, προτείνει επίσης τη δημιουργία μιας μεγάλης πολυπολιτισμικής ζώνης στην Ανατολία, στην οποία μπορούν να εξοριστούν οι προδότες της κατηγορίας Γ, όπου θα μπορούν να ζουν σύμφωνα με τα δικά τους ιδανικά.

Σε αντίθεση με τον Νάτζί του οποίου οι ξένοι ορίζονται ως οι μη ομόθρησκοί του, από την περιοχή του, ο Μπρέιβικ βλέπει ένα κενό στη δική του κουλτούρα από όπου πιστεύει ότι πρέπει να προέρχεται η υποστήριξη για τα δικά του ιδανικά. Επιπλέον, ο Μπρέιβικ βλέπει μια ακόμη σοβαρή απειλή στο Ισλάμ και πιστεύει ότι η «αδυναμία» που εκτρέφεται στη δική του κοινωνία θα είναι τελικά η πτώση της, ανοίγοντας το δρόμο σε άνδρες όπως ο Νάτζί να επεκτείνουν σιγά-σιγά το Ισλάμ στην Ευρώπη.

Ετερότητα της «Μακρινής» Ομάδας

Η ακροδεξιά στα δυτικά έθνη που επιρρίπτει την ευθύνη για τα προβλήματά τους στους ώμους των θρησκευτικών μειονοτικών ομάδων έχει μακρά και βίαιη ιστορία, αμέσως το Ολοκαύτωμα έρχεται στο μυαλό ως η πιο ακραία παραλλαγή αυτού, αλλά προσφάτως στην προεδρική εκστρατεία των ΗΠΑ το 2016, η ομάδα του Ντόναλντ Τραμπ όρισε τους μουσουλμάνους ως ξένους, «αντιαμερικανούς» και εχθρούς του έθνους τους. Ενώ ο Κρίστοφερ Μπέιλ υποστηρίζει ότι υπήρξε μια αξιοσημείωτη πτώση της αποδεκτής χρήσης της ρητορικής κατά των μουσουλμάνων και κατά των μειονοτήτων στην ευρωπαϊκή πολιτική του 21ου αιώνα, το γεγονός ότι εξακολουθεί να θεωρείται αποδεκτή στην προεδρική κούρσα των ΗΠΑ διασφαλίζει ότι αυτού του είδους η σκέψη διατηρείται στο επίκεντρο.

Όταν ο Μπρέιβικ αρχίζει να γράφει για τους μουσουλμάνους, δεν περνάει αμέσως στην επίθεση καθώς επιδιώκει να παρουσιάσει τις ιδέες του ως εξίσου καλά τεκμηριωμένες και ισορροπημένες, αλλά ταυτόχρονα αποτυγχάνει να χρησιμοποιήσει οποιαδήποτε άλλη περιεκτική ετερότητα και έτσι το προσωπείο σεβασμού των πτυχών του Ισλάμ σύντομα καταρρέει, όπως θα δούμε. Επιδιώκει να εκπαιδεύσει τον αναγνώστη του σχετικά με τις θεμελιώδεις αρχές του Ισλάμ με «στόχο να δώσει σαφήνεια στη κατανόηση του Ισλάμ από το κοινό και να αποκαλύψει την ανεπάρκεια των επικρατούντων απόψεων». Στο σύγγραμμα του μάλιστα δηλώνει ότι «Δεν επιθυμούμε να καταστρέψουμε το Ισλάμ, αλλά απλώς να το απομονώσουμε κυρίως εκτός Ευρώπης». Για τον Μπρέιβικ, το Ισλάμ είναι η γεωγραφικά απομακρυσμένη ομάδα μέσα στην ετερότητα του, όπως ορίζεται από τον Γούθνοου.

Ο απώτερος στόχος του όσον αφορά τους μουσουλμάνους στην Ευρώπη είναι η μαζική απέλασή τους σε ισλαμικές χώρες. Δηλώνει ότι άλλοι δεξιοί συγγραφείς, ακόμη και εκείνοι που έχουν γράψει για τον ακροδεξιό λόγο της «Ευραραβίας», αποφεύγουν να μιλήσουν για μαζική απέλαση καθώς είναι πολύ ακραίο βήμα σε μια κοινωνία όπου οι μουσουλμάνοι είναι γενικώς αποδεκτοί, αν όχι ευπρόσδεκτοι. Ο Ματ Καρ σημειώνει ότι παρόλο που υπάρχει μια ολοένα ευρύτερη αποδοχή της θεωρίας της «Ευραραβίας» – ότι η Ευρώπη σιγά-σιγά κυριαρχείται από το Ισλάμ – εξακολουθεί να περιορίζεται γενικά στις παρυφές της ακροδεξιάς. Αυτό δείχνει ότι η προσπάθεια του Μπρέιβικ να ετεροποιήσει τους μουσουλμάνους έχει σε μεγάλο βαθμό πέσει στο κενό.

Υπάρχει πιθανότητα ο Μπρέιβικ να κρύβει μια ακόμη πιο ειδική πρόθεση για τους μουσουλμάνους στην Ευρώπη εκτός από την απλή απέλαση και δοκιμάζει τις αντιδράσεις στο 2083 για να δει αν μπορεί να προχωρήσει τις ιδέες του σε μαζικές εκτελέσεις. Ωστόσο, το γεγονός ότι καλεί ήδη σε μαζικές εκτελέσεις ακροαριστερών ατόμων στην Ευρώπη με κάνει να πιστεύω ότι η πρόθεσή του για μαζική απέλαση μουσουλμάνων είναι ειλικρινής. Ο Μπρέιβικ δεν αποφεύγει τις ακραίες αντιπαραθέσεις καθ' όλη τη διάρκεια του κειμένου του, οπότε αποτυγχάνω να κατανοήσω γιατί θα έπρεπε να το κάνει σε αυτήν την περίπτωση.

Ξεκινά μια εισαγωγή στο Ισλάμ προσπαθώντας να εκπαιδεύσει τον αναγνώστη του σχετικά με τους Πέντε Πυλώνες του Ισλάμ, δίνει μια επισκόπηση του Κορανίου και της Σούννας χωρίς αξιοσημείωτη ασέβεια, αλλά στη συνέχεια αρχίζει να μιλάει για μερικές από τις πιο απρεπείς συμπεριφορές που περιγράφονται στο Κοράνι και Χαντίθ, για παράδειγμα το ότι ο Μωάμεθ ολοκλήρωσε τον γάμο του με την Αϊσα όταν ήταν εννέα ετών και οι εκτελέσεις των εχθρών του Μωάμεθ, λέει ότι το κάνει αυτό για να εδραιώσει το κριτήριο της ηθικής των Μουσουλμάνων.

Συνεχίζει τονίζοντας το πολεμικό θεμέλιο της ισλαμικής πίστης, αποκαλεί τον νόμο της Σαρία «μια μορφή ολοκληρωτισμού» προτού παραθέσει διάφορους ισλαμιστές μελετητές που δηλώνουν ότι το τζιχάντ, ως φυσική πάλη ενάντια στους εχθρούς του Ισλάμ, αναμένεται από τον Αλλάχ. Συνοψίζει, δηλώνοντας «Οι βίαιες εντολές του Κορανίου και τα βίαια προηγούμενα που έθεσε ο Μωάμεθ έδωσαν τον τόνο στην ισλαμική άποψη της πολιτικής και την παγκόσμιας ιστορίας». Ο Μπρέιβικ κάνει ξεκάθαρη τη θέση του: πιστεύει ότι το Ισλάμ είναι μια θρησκεία βίας και πολέμου και οι μουσουλμάνοι απλώς περιμένουν την κατάλληλη στιγμή για να χτυπήσουν τον υπόλοιπο κόσμο. Συνδέει τις πράξεις των τρομοκρατών του 20ου και του 21ου αιώνα και πράξεις όπως η Γενοκτονία των Αρμενίων με αυτό που θεωρεί έναν αδυσώπητο ισλαμικό αγώνα για την κατάκτηση του κόσμου από τον 7ο αιώνα. Με το να του αντιτίθεται, ο Μπρέιβικ γίνεται ήρωας στο μυαλό του.

Σαν να προλαμβάνει την ένσταση από τους αναγνώστες του, ο Μπρέιβικ δικαιολογεί τις ενέργειες των Χριστιανών στις Σταυροφορίες επιμένοντας ότι ενεργούσαν αμυντικά και την βία στη Βίβλο, δηλώνοντας ότι το απόλυτο παράδειγμα στη Βίβλο είναι ο Ιησούς Χριστός, ο «Πρίγκιπας της Ειρήνης» σε αντίθεση με τον «πολέμαρχο και δεσπότη» Μωάμεθ. Ο Μπρέιβικ επιμένει ότι το μίσος των μουσουλμάνων για τις άλλες θρησκείες τους εμφυσείται από νεαρή ηλικία στο σχολείο και στο σπίτι, χρησιμοποιώντας ως δικαιολογία ανεπίσημες μαρτυρίες από αγγλικές αφηγήσεις για τη ζωή στο Κάιρο του 19ου αιώνα. Δίνει πολλά παραδείγματα ισλαμικών σφαγών άλλων θρησκειών, όπως στην Αρμενία ή στις «Γενοκτονίες των Ινδουιστών» στο Χίντου Κους (υποστηρίζοντας το τελευταίο παράδειγμα έχει 80 εκατομμύρια νεκρούς, καθιστώντας το τη χειρότερη γενοκτονία στον κόσμο).

Το μίσος και ο φόβος του για το Ισλάμ ως διαφαινόμενη απειλή έτοιμη να συντρίψει τη δική του κουλτούρα ανά πάσα στιγμή είναι εμφανή σε όλο το έργο. Ένιωθε σαφώς ότι ήταν ένας από τους λίγους ανθρώπους που μπορούσαν να δουν αυτή την «αλήθεια» και κατηγορεί τα συνένοχα δυτικά μέσα και την πολιτική εκστρατεία για την αποτυχία των άλλων να καταλήξουν στο ίδιο συμπέρασμα με τον ίδιο. Ποτέ δεν κάνει καμία παραχώρηση για τη συντριπτική πλειοψηφία των φιλήσυχων μουσουλμάνων ή για οποιεσδήποτε σύγχρονες, λιγότερο κυριολεκτικές ερμηνείες του ισλαμικού τρόπου ζωής, εδώ χρησιμοποιεί κατεξοχήν αποκλειστική ετερότητα. Υπάρχει πάντα μια εξήγηση που τους συνδέει με αυτό που πιστεύει ότι είναι πραγματικά το Ισλάμ: μια θρησκεία βίας με στόχο την παγκόσμια κυριαρχία.

Είναι απίστευτο όμως, και παρά τις προφανείς αμφιβολίες του για το Ισλάμ, το γεγονός ότι ο Μπρέιβικ δηλώνει ότι η ομάδα των Ναϊτών Ιπποτών, στην οποία ισχυρίζεται ότι ανήκει, θα «εξετάσει το ενδεχόμενο να χρησιμοποιήσει ή ακόμη και να λειτουργήσει ως αντιπρόσωπος για τους εχθρούς των εχθρών μας όπως το Ιράν, η

αλ-Κάιντα, η αλ-Σαμπάαμπ ή άλλες μουσουλμανικές τρομοκρατικές ομάδες. Αυτό συμβαίνει παρά το γεγονός ότι νωρίτερα στο έργο του δήλωσε ότι τέτοιες ομάδες δεν είναι μη κρατικοί φορείς, αλλά πράκτορες εθνών-κρατών όπως το Ιράν, η Συρία, η Σαουδική Αραβία κ.λπ. που επιθυμούν να αποσταθεροποιήσουν τη Δύση μέσω πολέμων δι' αντιπροσώπων.

Αυτό υπονομεύει το επιχείρημα ότι οι ενέργειες και η γραφή του Μπρέιβικ υποκινήθηκαν εξ ολοκλήρου από την πεποίθηση ότι υπήρχε μια μουσουλμανική συνωμοσία για την κατάληψη της Ευρώπης. Εδώ μπορούμε να δούμε ότι ο Μπρέιβικ αναγνωρίζει σε ομάδες όπως η αλ-Κάιντα έναν αγώνα ή μια στάση παρόμοια με τη δική του - αισθάνεται πιο κοντά σε αυτές τις τρομοκρατικές ομάδες παρά στα κυρίαρχα δυτικά μέσα ενημέρωσης ή στους συμπατριώτες του.

Ο Μπρέιβικ ταξινομεί τους ξένους όχι με βάση τη χώρα ή τη φυλή ή τη θρησκεία τους, αλλά με βάση την πολιτική τους στάση. Ο Νάτζί θεωρεί τον εαυτό του ότι ανήκει σε γενικές γραμμές στην πλειοψηφική ομάδα της χώρας του, καθώς ορίζει τους ξένους κυρίως από τις θρησκευτικές τους πεποιθήσεις. Ο Μπρέιβικ συνειδητοποιεί ότι οι πολιτικές του πεποιθήσεις τον καθιστούν μειονότητα στη χώρα του, οι «ξένοι» του είναι στην πραγματικότητα πολίτες της χώρας και της κοινωνίας του και προτιμά να ταυτιστεί με μουσουλμανικές τρομοκρατικές ομάδες παρά με αυτούς τους «πολιτιστικούς μαρξιστές». Αυτή η στάση επιβεβαιώνεται επίσης αν αναλογιστούμε ότι ο Μπρέιβικ θα εκτελούσε πρόθυμα 200.000 Ευρωπαίους «προδότες», αλλά επιδιώκει μόνο να απελάσει τους μουσουλμάνους σε αραβικές χώρες. Είναι προφανές ότι το κύριο πρόβλημα του Μπρέιβικ είναι με άλλους Ευρωπαίους και όχι άμεσα με τους Μουσουλμάνους.

Παρόλο που ο Νάτζί εστιάζει κυρίως σε διαφορετικές θρησκευτικές πεποιθήσεις για να ορίσει έναν ξένο, επιφυλάσσει ειδική αναφορά στα έθνη της Ρωσίας και των Ηνωμένων Πολιτειών («οι δύο υπερδυνάμεις») για ανάλυση που βασίζεται σε πολύ πιο κοσμικές γραμμές. Αυτές είναι οι γεωγραφικά διαφορετικές ομάδες μέσα στην ετερότητα του. Μπορεί αρχικά να φαίνεται παράξενο ότι ο Νάτζί θα επιφύλασσε ειδική μνεία για τη Ρωσία, όταν ο κύριος στόχος της επίθεσης του είναι σαφώς οι ΗΠΑ, αλλά λαμβάνοντας υπόψη τη σοβιετική εισβολή στο Αφγανιστάν από το 1979 έως το 1989, τους Μουτζαχεντίν που πολεμούν στην Τσετσενία και την τρέχουσα ρωσική υποστήριξη για το Μπασάρ Αλ Άσαντ στη Συρία, δεν προκαλεί έκπληξη. Ο Νάτζί δηλώνει ότι αυτά τα δύο έθνη έχουν χρησιμοποιήσει τη συντριπτική στρατιωτική τους δύναμη για να εξασφαλίσουν την υποταγή από άλλα έθνη σε μια προσπάθεια να ελέγξουν περισσότερα εδάφη και να γίνουν πιο ισχυρά το ένα από το άλλο.

Παραδόξως, αποδίδει τη δύναμη των δύο εθνών στον Αλλάχ, παρόλο που κανένα από αυτά δεν είναι μουσουλμανική χώρα. Ωστόσο, δηλώνει ότι χρησιμοποιώντας ένα «απατηλό φωτοστέφανο των μέσων ενημέρωσης» με το οποίο παρουσιάζουν τους εαυτούς τους ως δίκαια, συμπονετικά έθνη, έχουν πέσει στην παγίδα να πιστεύουν τη δική τους προπαγάνδα και να θεωρούν τους εαυτούς τους στο ίδιο επίπεδο με τον Θεό. Ο Νάτζί δηλώνει ότι η ύβρις τους που είναι «η διαφθορά της θρησκείας, η ηθική κατάρρευση, οι κοινωνικές ανομίες, η χλιδή, ο εγωισμός», μεταξύ άλλων κακών, έχουν γίνει η αδυναμία τους και ότι τώρα είναι η ώρα για ένα Τζιχάντ να γίνει η

τελευταία τους νέμεσις. Ο συγγραφέας πιστεύει ότι έχει ήδη συμβεί στην ΕΣΣΔ επειδή υπερέκτειναν τη στρατιωτική τους ισχύ και εισέβαλαν στο Αφγανιστάν, οδηγώντας στην κατάρρευση του σοβιετικού έθνους, και ο Νάτζι προβλέπει ότι θα συμβεί σύντομα στις ΗΠΑ.

Η Ρωσία χρησιμοποιείται επίσης για να απεικονίσει τις στερήσεις των μουσουλμάνων στο Αφγανιστάν εντός της ΕΣΣΔ με πολλά παραδείγματα του ρωσικού στρατού που στοχοποιεί αμάχους και της φαινομενικά αήττητης δύναμης του ρωσικού στρατού την εποχή της σοβιετικής εισβολής στο Αφγανιστάν. Όπως και οι αναφορές του Νάτζι στις Σταυροφορίες, αυτό βάζει και πάλι τις δικές του ιδέες για το Τζιχάντ σε ένα ευρύτερο ιστορικό πλαίσιο, προσδίδοντάς τους αυθεντικότητα.

Καθώς ολόκληρος ο οδηγός στοχεύει στην αποσταθεροποίηση των ΗΠΑ στη Μέση Ανατολή, είναι σκόπιμο οι ΗΠΑ να τύχουν μεγαλύτερης προσοχής από οποιοδήποτε άλλο έθνος, κερδίζοντας 49 αναφορές σε όλο το έργο. Όσον αφορά την Αμερική, τη μόνη εναπομείνσα παγκόσμια υπερδύναμη μετά την κατάρρευση της ΕΣΣΔ, ο Νάτζι πιστεύει ξεκάθαρα ότι θα είναι απλώς θέμα χρόνου μέχρι να ακολουθήσουν τη μοίρα των Ρώσων. «Η μοχθηρία του Ρώσου στρατιώτη είναι διπλάσια από αυτή του Αμερικανού», επιμένει και πιστεύει σε μια ραθυμία του αμερικανικού λαού απέναντι στις δικές του στρατιωτικές απώλειες και σε μια «θηλυπρέπεια» των Αμερικανών στρατιωτών. Με βάση αυτό, εκτιμά ότι αν καταφέρουν να σκοτώσουν μόνο το ένα δέκατο του αριθμού των Ρώσων που σκότωσαν οι μουτζαχεντίν στο Αφγανιστάν και την Τσετσενία, τότε οι Αμερικανοί θα τραπούν σε φυγή.

Αυτή η ετερότητα βασίζεται στην πεποίθηση ότι οι Αμερικανοί και άλλα δυτικά έθνη ζουν χαιδεμένες, προστατευμένες ζωές και ότι ο στρατός τους έχει, ως συνέπεια, αποδυναμωθεί. Η ετερότητα αυτή προορίζεται να δώσει κάποια ελπίδα σε πιθανούς μαχητές μουτζαχεντίν, οι οποίοι θα μπορούσαν κάλλιστα να ανησυχούν για την επίθεση εναντίον στην πιο ισχυρή στρατιωτική δύναμη που έχει δει ποτέ ο κόσμος. Αυτό συνδέεται επίσης με την ιδέα της αραβικής αρρενωπότητας, ή *rajulah*, «που χαρακτηρίζεται από γενναίες πράξεις, ανάληψη κινδύνων, ατρόμητη συμπεριφορά και διεκδικητικότητα». Παρουσιάζοντας τους Αμερικανούς στρατιώτες ως τον αντίποδα αυτού του αρσενικού ιδεώδους, ο Νάτζι τους αλλοιώνει εσκεμμένα, καθιστώντας τους έναν λαό ξένο προς τη δική του κουλτούρα.

Το να απεικονίζει τις ΗΠΑ ως ξένους, όσο το δυνατόν πιο διαφορετικούς από τη δική του κουλτούρα, είναι μια από τις κεντρικές πτυχές όχι μόνο του *The Management of Savagery* αλλά και του ευρύτερου σχεδίου του να προκαλέσει την κατάρρευση της Αμερικανικής «Αυτοκρατορίας». Το στρατηγικό όραμα της αλ-Κάιντα περιστράφηκε γύρω από την πρόκληση των ΗΠΑ σε μια ολοκληρωτική στρατιωτική εισβολή και αυτό πυροδοτήθηκε από τις επιθέσεις της 11ης Σεπτεμβρίου, παρασύροντας τις ΗΠΑ και πολλούς από τους συμμάχους της σε πολέμους στο Αφγανιστάν και το Ιράκ. Αυτό αποδυναμώνει τις ΗΠΑ οικονομικά, τις επεκτείνει υπερβολικά στρατιωτικά και επιτρέπει σε άνδρες όπως ο Νάτζι να τις παρουσιάζουν ως ξένους και εισβολείς χωρίς καμία δουλειά στη Μέση Ανατολή.

Με αυτή την αντίληψη, όλο και περισσότεροι άνθρωποι στη Μέση Ανατολή άρχισαν να υποστηρίζουν ομάδες όπως η αλ-Κάιντα, παρά την εκστρατεία των ΗΠΑ «Hearts and Minds». Παρουσιάζοντας τις ΗΠΑ ως αυτσαίντερ, ο Νάτζι διεκδικεί την ηθική

υπεροχή. Ο Πίτερ Νέσερ δήλωσε ότι οι δυτικές στρατιωτικές επεμβάσεις στη Μέση Ανατολή στις αρχές του 21ου αιώνα είχαν επίσης τον άμεσο αντίκτυπο της ενθάρρυνσης μιας στροφής προς την τρομοκρατική βία εντός της Ευρώπης από μαχητές που κατοικούν στην περιοχή ή προέρχονται από το εξωτερικό, επομένως δεν είναι μόνο οι ΗΠΑ των οποίων η φήμη έχει αμαυρωθεί μέσω της παρουσίας ομάδων αυτσάιντερ, από άνδρες όπως ο Νάτζι .

Ο Νάτζι θεωρεί την Αμερική ως τον άξονα του κακού που συγκρατεί την επέκταση του Μουσουλμανικού Έθνους και προβλέπει ότι μια επιτυχημένη εκστρατεία για την εκδίωξη του στρατού τους από το Ιράκ θα προκαλέσει την εξασθένιση του «απατηλού φωτοστέφανου τους στα μέσα ενημέρωσης», οδηγώντας σε απώλεια υποστήριξης από άλλες χώρες και τελικά τα φιλικά προς τις Ηνωμένες Πολιτείες αραβικά έθνη θα συνειδητοποιήσουν το λάθος τους και θα υιοθετήσουν το νόμο της σαρία.

Είναι διαβεβαιωμένος ότι παρά το ότι ο Θεός έδωσε την εξουσία στους Αμερικανούς, είναι τώρα στο πλευρό των μουσουλμάνων μαχητών, γεγονός που αποδεικνύεται από περίεργες αναφορές για «τεράστιες αράχνες» που επιτίθενται σε Αμερικανούς στρατιώτες (πιθανώς αράχνες καμήλας) και φασματικούς πολεμιστές που εμφανίζονται να πολεμούν δίπλα στους τζιχαντιστές. Χρησιμοποιώντας ιστορίες όπως αυτή, ο Νάτζι ισχυρίζεται ότι τόσο η φύση, όσο και ο Αλλάχ, είναι με το μέρος του και εναντίον των Αμερικανών. Πλαισιώνει και πάλι τη σύγκρουση με πολύ μεγαλοπρεπείς ιστορικούς όρους και υποδηλώνει ότι, παρά τις διάφορες αποτυχίες που υπέστησαν ομάδες όπως η αλ-Κάιντα, η τελική τους νίκη είναι εξασφαλισμένη.

Συμπέρασμα

Η μελέτη της χρήσης της ετερότητας τόσο στο *The Management of Savagery* όσο και στο 2083 αποκαλύπτει όχι μόνο τις ομάδες για τις οποίες ανησυχούν περισσότερο οι αντίστοιχοι συγγραφείς, αλλά και μια σειρά από ομοιότητες μεταξύ των δύο. Τόσο ο Μπρέιβικ όσο και ο Νάτζι έχουν γράψει αυτά τα κείμενα ως ένα μέσο προσπάθειας να πείσουν τους άλλους για τον καλύτερο τρόπο να ανακτήσουν αυτό που θεωρούν ως χαμένο τρόπο ζωής στα εδάφη τους. Προκειμένου να πλαισιώσουν τα επιχειρήματά τους και οι δύο έχουν κάνει μεγάλη χρήση αυτού που οι Κανάλες και Χάουπτ αποκαλούν αποκλειστική ετερότητα. Εντοπίζουν τις διαφορές στην κοινωνία και επιδιώκουν μόνο να τις προωθήσουν μέσω της βίας, αντί να γεφυρώσουν τα χάσματα μεταξύ των διαφορετικών ομάδων.

Για τον Μπρέιβικ, είναι η ερμηνεία του για ένα υπερσυντηρητικό όραμα για την Ευρώπη της δεκαετίας του 1950, την οποία θέλει να δει να επιστρέφει, και μια Ευρώπη απαλλαγμένη από μετανάστες – ειδικά μουσουλμάνους μετανάστες. Ο Νάτζι επιθυμεί να δει αυτό που θεωρεί ως επιστροφή στη θρησκευτική αγνότητα στις κοινωνίες της μουσουλμανικής πλειοψηφίας, που θα επέλθει με την εκδίωξη των δυτικών στρατευμάτων και της δυτικής επιρροής στην περιοχή - για παράδειγμα, τη φυσική κατοχή του Ιράκ και του Αφγανιστάν από δυτικούς στρατούς και τη στρατιωτική υποστήριξη σε άλλες χώρες όπως η Σαουδική Αραβία. Και οι δύο

συγγραφείς είναι σοβινιστές που θεωρούν ότι οι γυναίκες υπάρχουν για να προστατεύονται από τους άνδρες και όχι για να έχουν τις δικές τους απόψεις και ζωές. Και οι δύο έχουν επίσης ένα κοινό χαρακτηριστικό θυματοποίησης και οι προτροπές τους να σκοτώσουν είναι μια εξέγερση εναντίον αυτού.

Η θρησκεία είναι σημαντική και για τους δύο συγγραφείς, αν και ενώ είναι κεντρική στις ιδέες του Νάτζι για τη ετερότητα, είναι λιγότερο σημαντικός παράγοντας για τον Μπρέιβικ. Αυτό ταιριάζει με τη θεωρία των τεσσάρων κυμάτων τρομοκρατίας του Ντέιβιντ Ράπαπορτ, δεδομένου ότι το νεότερο κύμα βασίζεται στην τρομοκρατία με θρησκευτική βάση, εστιάζοντας στις ισλαμικές τρομοκρατικές ομάδες. Ο Ράπαπορτ περιλαμβάνει χριστιανικές τρομοκρατικές ομάδες, αλλά λέει ότι η θρησκεία είναι συχνά λιγότερο κεντρικό ζήτημα για αυτούς.

Ωστόσο, οι βασικές ομάδες για τις οποίες και οι δύο συγγραφείς ανησυχούν περισσότερο, όπως φαίνεται σε μια μελέτη σχετικά με τη χρήση της αποκλειστικής ετερότητας, είναι οι «άμεσοι εχθροί» τους, οι εικονιστικοί ή πολιτισμικοί εχθροί τους. Ο Μπρέιβικ πιστεύει ότι ο «πολιτιστικός μαρξισμός» –οι φιλελεύθεροι και οι αριστερές ομάδες της Ευρώπης– έχουν εσκεμμένα προδώσει το ιδεώδες του για έναν συντηρητικό, παραδοσιακό τρόπο ζωής και έχουν ενθαρρύνει την ηθική παρακμή της περιοχής. Πιστεύει ότι οι μουσουλμάνοι εκμεταλλεύονται αυτή την αντιληπτή αδυναμία, αλλά εξακολουθεί να κατηγορεί την παρουσία τους στην Ευρώπη στην «πολιτιστική μαρξιστική» επιρροή και όχι σε εξωτερικούς παράγοντες. Ζητεί τη σφαγή εκατοντάδων χιλιάδων «προδοτών» από τη δική του κουλτούρα και κάνει τους αναγνώστες του να συνειδητοποιήσουν ότι πρέπει να είναι πρόθυμοι να σκοτώσουν άνδρες, γυναίκες και παιδιά από τις χώρες και τους πολιτισμούς τους για να επικρατήσουν σε αυτόν τον προσδοκώμενο αγώνα. Αυτό που περίμενα να είναι το βασικό μέρος της ανησυχίας του –το Ισλάμ– θεωρείται δευτερεύουσα απειλή. Αν και γενικά είναι περιφρονητικός, προσεγγίζει το Ισλάμ με περιφρονητικό σεβασμό σε ορισμένα σημεία και δείχνει θαυμασμό για τα προσανατολισμένα στη βία τακφίρι που είναι αποφασισμένα να καταστρέψουν τη Δύση, κάτι που πίστευα ότι θα ήταν η μεγαλύτερη ανησυχία του.

Ομοίως, περίμενα ότι καθώς ο Νάτζι γράφει για την προσπάθεια να φέρει την πτώση των δυτικών δυνάμεων, των έμμεσων εχθρών του, θα κρατούσαν το ενδιαφέρον του σε όλη τη διάρκεια του έργου. Με έκπληξη ανακάλυψα ότι η κύρια ανησυχία του είναι στην πραγματικότητα άλλοι Μουσουλμάνοι, κυρίως οι Σίτες και οι πιο κοσμικοί μουσουλμάνοι που έχουν υιοθετήσει δυτικούς τρόπους. Ενώ ο Νάτζι ζητά την αποσταθεροποίηση της ισχύος των ΗΠΑ στη Μέση Ανατολή, να σκοτώσουν ή να απαγάγουν το στρατιωτικό προσωπικό και τους μηχανικούς τους, αναγκάζοντάς τους να εγκαταλείψουν τις στρατιωτικές τους βάσεις και να επιστρέψουν στην πατρίδα τους, ο τελικός του στόχος σε αυτή την επιθυμία είναι να μπορέσουν τα προσανατολισμένα στη βία τακφίρι του, να επικεντρωθούν στον εχθρό που βρίσκεται μέσα – σε αυτούς τους Σίτες, τους μετριοπαθείς Σουνίτες και τα κοσμικά κράτη στη Μέση Ανατολή. Ενώ θέλει οι ΗΠΑ και άλλες χώρες να επιστρέψουν στις πατρίδες τους, απαιτεί τη μαζική σφαγή άλλων Μουσουλμάνων στα εδάφη του που δεν ανταποκρίνονται στα πρότυπα βίας που επικεντρώνεται το τακφίρι, αυτός ο κοντινός εχθρός είναι το κύριο μέλημά του.

Πιστεύω ότι αυτό οφείλεται σε ένα θέμα εξοικείωσης. Είναι εύκολο για τον Μπρέιβικ και τον Νάτζι να κατηγορούν μεγάλες, αφηρημένες και (κυρίως) ξένες ομάδες, όπως το «Ισλάμ» και η «Δύση» για τα δεινά τους. Αυτό οδηγεί κατά κάποιο τρόπο στην απανθρωποποίηση του θέματος, επιτρέποντάς τους να το κάνουν άυλο και δεν χρειάζεται να υπεισέλθουν σε πολλές λεπτομέρειες σχετικά με το πώς αυτές οι ομάδες επηρεάζουν πραγματικά τις ελευθερίες τους ή τον τρόπο ζωής τους. Και οι δύο συγγραφείς είναι πολύ πιο εξοικειωμένοι με τους άμεσους εχθρούς τους και τους κατηγορούν για την άνοδο των έμμεσων εχθρών τους. Δίνοντας στους αναγνώστες τους έναν ευρύ και εννοιολογικό έμμεσο εχθρό, μπορούν ευκολότερα να πλαισιώσουν τον άμεσο τους εχθρό, που είναι το πραγματικό τους μέλημα.

Ο ίδιος ο Γούθνοου δεν επέκτεινε τη διάκρισή του μεταξύ των μεταφορικά και κυριολεκτικά απομακρυσμένων ομάδων (πολιτισμικά και γεωγραφικά), αλλά η παρούσα μελέτη δείχνει ότι η διαφορά μεταξύ των δύο και ο τρόπος με τον οποίο χρησιμοποιείται η ετερότητα κατά τον ορισμό των δύο, είναι ζωτικής σημασίας. Αυτή η μελέτη ενισχύει επίσης το μοντέλο τεσσάρων κυμάτων του Ράπαπορτ (χωρίς να υποτιμά το πέμπτο κύμα του Κάπλαν) δείχνοντας ότι η θρησκεία είναι ένα κεντρικό μέρος της ετερότητας των ομάδων τακίρι που προσανατολίζονται στη βία, αλλά λιγότερο ζωτικής σημασίας για ακροδεξιές ομάδες από ιστορικά χριστιανικές χώρες. Πάνω απ' όλα, αυτή η μελέτη καταδεικνύει ότι και οι δύο συγγραφείς χρησιμοποιούν αποκλειστική ετερότητα στα έργα τους προκειμένου να συζητήσουν ομάδες άλλων. Αναζητούν και αντιμετωπίζουν μόνο τις διαφορές μεταξύ των ομάδων, αγνοώντας τυχόν ομοιότητες. Αυτό συμβάλλει στη δημιουργία απόστασης μεταξύ, όχι μόνο των κυριολεκτικών/γεωγραφικών ομάδων των άλλων, αλλά και των μεταφορικών/πολιτιστικών άλλων, με τους οποίους μοιράζονται τόσα πολλά κοινά. Από αυτήν την πλατφόρμα διακύμανσης είναι ευκολότερο και για τους δύο συγγραφείς να οικοδομήσουν μια ρητορική μίσους για να την ενστερνιστούν οι οπαδοί τους.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

Abstract

Othering is central in the rhetoric of both Abu Bakr Naji and Anders Breivik throughout their works. Both authors use it as a device to drive a psychological wedge between the groups of ‘us’ and ‘them’. In the case of Naji, the in group is made up of violence oriented takfiris such as Al Qaeda, but Breivik hoped to appeal to other violence oriented far right groups and individuals, disillusioned with what he perceived to be a slow erosion of ‘traditional’ European life by the far left, feminism and other forces. My research question will revolve around how a use of othering by the authors can reveal what they regard as the major threat to their groups.

Superficially, there seem to be many similarities in how each author uses othering to alienate and dehumanise different groups. However, closer inspection reveals entirely different priorities and different methods of othering in play. By examining how othering is used throughout the works, it is possible to see which outside groups are perceived to present the biggest threat to the inside groups and the results are perhaps surprising.

Given that *The Management of Savagery* has been seen as the ISIS strategic manual and the key message throughout the work is try and bring the USA and her allies into a catastrophic war of attrition from which the violence oriented takfiris would rise, I had assumed that the USA, or the ‘Far’ enemy would take the brunt of Naji’s othering drive. Instead, the Shia and all Muslims who are unaligned with Al Qaeda, plus those Muslims closely aligned with the West or Western ideals are the key target for Naji.

Likewise, I had expected most of the vitriol from Breivik’s right wing ‘manifesto’ to be directed at Muslim immigrants to Europe. However, his key concern, as evidenced by the othering used throughout his work, is in fact with what he terms ‘cultural Marxists’ – left leaning groups and political parties, which he sees as weakening Europe and allowing outsiders to take over.

Keywords

Othering, others, terrorism, takfiri, far right, Abu Bakr Naji, Anders Breivik, Al Qaeda, ISIS, Cultural Marxists, jihad

Introduction

The Management of Savagery: The Most Critical Stage Through Which the Umma Will Pass was written by Abu Bakr Naji and first published online in 2004. It is believed that the author may have been using a nom de plume and the work is often attributed to Muhammed Khalil al-Hakaymah, who also made contributions to the Al Qaeda online magazine Sawt al-Jihad.¹ The aim of The Management of Savagery is to provide a high level, long term strategy to violence oriented takfiri groups in order to create a viable and lasting new Islamic Caliphate, modelled on a violence centric interpretation of Sharia. Its premise is based on creating long term nationalist and religious resentment in Muslim countries in order to build an army of fighters to provoke superpowers into military action and eventual defeat.

The manual demands ‘shocking and spectacular violence as an asymmetric warfare strategy’; the tactics it describes have inspired Al Qaeda, ISIS, Boko Haram as well as other groups across the Muslim world, including in Yemen and Somalia. ² This work is different to those found in more classical Islamic tradition, immersed as it is in realpolitik and short on religious doctrine, giving it an appeal to a younger generation of violence oriented takfiris and influencing the pragmatic approach of many current and recent Islamic terror groups.³ ISIS have used The Management of Savagery to justify their campaign of terror against the peoples in their own territories: their beheading of enemies, burning to death of captives, kidnapping children and enslaving women, these can all be seen as a deliberate strategy set forth in Naji’s work.⁴ Without a doubt, this has been one of the most influential works in inspiring recent violence oriented takfiris movements across the world.

I will be comparing Naji’s work it to another recent ‘manifesto’ which encourages similar levels of political violence and acts of terrorism, but from a culture different to Naji’s and from a diametrically opposed political camp. This work is 2083: A European Declaration of Independence, the manifesto of Norwegian far right terrorist, Anders Behring Breivik. On 22nd July 2011, Breivik carried out a terror attack in Norway, killing 77- mostly children- and injuring 319 through a bomb detonated in Oslo and shootings at a children’s camp on the island of Utøya. He stated that the main reason behind his attack was to raise the profile of his manifesto 2083: A European Declaration of Independence. Comprising 1,518 pages Islamophobic, antisemitic, anti-leftist, anti-feminist and anti-immigration text, Breivik wanted his manifesto to be a call to arms in the defence of what he sees as the ‘true’ European way of life being eroded by external factors.

He claims to be part of a ‘European indigenous rights movement and a Crusader movement (anti-Jihad movement)’.⁵ Although it soon emerged that much of the work had been copied directly from far-right websites, his attack brought these writings out of the murky backwaters of the internet and very much into the public consciousness, where they have inspired right-wing groups and even spawned copy-cat attacks such as the one carried out by Brenton Tarrant at the Al-Noor mosque in Christchurch, New Zealand, on 15th March 2019, which killed 51 people.

Despite the opposing points of view from these two authors, there are striking similarities in the works in terms of how the authors view their place in the world.

Both see themselves at the heart of a centuries old global struggle between good and evil. They view the world as battle ground between their own religion and beliefs against those who threaten what they see as the correct order. Both works are a call to arms to those who do, or who could, hold the same beliefs.

In order to express and promote their world views, both writers heavily rely on what is known as ‘othering’, a term first coined by French philosopher Emmanuel Levinas in 1948.⁶ Since then, a huge amount of academic work has been compiled on the subject of othering, usually focusing on the explanation of oppression of various groups throughout history. From anti-black racism in modern day USA, antisemitic pogroms throughout medieval Europe, anti-communist fear in post WWII America to the views of Tang Dynasty Chinese of the inhabitants of the West River Basin as a subhuman species, othering has been prevalent to some degree throughout much of the course of human conflict.⁷ A more detailed definition will follow, but generally, othering is the process whereby a group/nation/society is broken down into an overly simplistic, and often deliberately ill defined, ‘us’ versus ‘them’ scenario. It has long been used as a device to galvanise support for a cause by tapping into a form of basic tribalism, bringing people together against a perceived enemy.

Research Question

I am fascinated by what drives men like Naji and Breivik to exhort others to kill hundreds of thousands of innocent people and uproot society in the name of preserving religious or cultural tradition and countering outsiders. This paper will examine how the two authors use othering to attempt to influence their readers; more specifically, I will be investigating the similarities in othering which occur between the two works. I will identify what types of othering can be identified, how the groups of ‘others’ are identified and treated by the writers, the divisions of different groups of outsiders and how the authors encourage their readers to act towards the ‘others’. Despite the opposing viewpoints of Naji and Breivik, I believe that they will utilise similar propaganda based othering rhetoric to try and galvanise their readers against a common ‘enemy’. I will then use this information to present the key part of my research: how does a use of othering by the two authors reveal what they see as the major threat to their own groups.

ANALYSIS

Religious Othering

Despite the overtly militant Christian references throughout 2083, including numerous references to Christian victories over Islam during the Crusades, Breivik shies away from explicitly building his own group (or ideal theoretical group) of followers as having to be Christian. This may be because he wishes for a wider appeal, as Christianity is rapidly losing followers among the younger populations in many Western European countries, or even to avoid the issue of having to favour one sect of Christianity over the others. Religion is clearly an important factor for Breivik, but not his key delineation line as it is for Naji.

Breivik states that he does not want to turn Europe into a theocracy and that it should remain predominately secular.⁵² He advocates for a return of a Christian centric education system in Europe and for Christianity to be the only official religion, though he states that atheists will receive equal treatment. He does not discuss the various schisms across Christianity, nor discuss other world religions, the only othering he uses in religious terms is reserved for Muslims. This would have been an opportunity for more exclusionary othering on different Christian branches – perhaps against Eastern Orthodoxy or Assyrians – the fact that he is willing to accept a ‘catch all’ definition of Christianity reveals that it is not a major issue for him.

Although Breivik offers more power to the Church in his ideal Europe, actually being a Christian is not a prerequisite of being in his group; the others in this case are those with no respect for the traditions of the Christian Church and its historical power. The lack of specifically religiously focused othering, aside from that focused on Muslim immigrants to Europe, and the half-hearted support for Christianity indicate that Breivik’s main concerns are not religious in nature.

In contrast to this, many violence oriented takfiri tracts historically condemn those who even travel to the land of ‘idolaters’ (the Shia, Christians, Jews, etc.), let alone those who befriend them or pledge loyalty to them. They were explicitly urged to ‘sever ties with them, to wage jihad against them and grow closer to God by hating them’.⁵³ This command refers not just to lands of completely different religions, but of their Shia co-religionists. Already, we can see from this that an immersion in this belief system that Naji sets himself apart from the majority of the rest of the world and part of a mission decreed by Allah; as a consequence it is natural that he will adopt a highly aggressive stance towards outsiders.

Naji and other violence oriented takfiris look back to the ‘Golden Age’ of the era of Muhammed and his immediate successors and see this as how society should be governed today. They are unusual across the Muslim world in totally rejecting any further ethics, morality, doctrine, law or philosophy which has been created after the Quran. In the point of view of violence oriented takfiris, all Muslims must struggle to implement Islam in all areas of life and across the globe, starting by liberating the lands of Islam from what is seen as foreign occupation and neocolonial influence through jihad in the form of a violent and uncompromising military struggle.⁵⁴ Already, we see a key difference in how Breivik and Naji use religious othering to varying degrees. Breivik uses it to highlight another area of what he sees as traditional European culture which has been undermined by ‘cultural Marxists’, but he does not state that everyone needs convert to Christianity. Conversely, religion is at the center of Naji’s othering – even other Sunni sects earn his condemnation and reduce his inner circle to the most extreme of violence oriented takfiris.

This attitude of exclusionary othering towards outsiders is not common throughout Islam. Although the Quran and the Hadith divide the universe into only two dar (‘houses’ or ‘divisions’), which are the abodes of Earthly life and the abode of the hereafter, later classical Islamic law has attempted a further sub division of Earthly life into the Dar al-Islam (House of Islam), the Dar al-Sulh (House of Treaty: non Islamic lands which have a peace treaty with Muslim governments) and the Dar al-

Harb (House of War: non-Islamic lands whose rulers have no treaty with Muslim states).⁵⁵ However, after the early initial rapid spread of Islam throughout the Middle East and North Africa, a more tempered approach to neighbouring states had to be devised and so the Dar al-Harb had little significance. Indeed, some Muslim scholars today argue that Western countries can be included in the Dar al-Islam as freedom of worship in most of these states means that Muslims can freely practice their faith.⁵⁶ This type of acceptance of other faiths is nowhere to be found in *Management of Savagery* and Naji writes with total disdain of other religions, especially for the Shia. This illustrates that Naji is using othering against the grain of most accepted Islamic doctrine – his exclusionary othering rhetoric places him in the minority of modern Muslims writing about relationships with non-Muslim cultures.

Throughout *The Management of Savagery*, Naji mentions Crusaders a total of 26 times, and Christians 13 times. The fact that two thirds of his references to Christians deliberately use Crusader terminology, which is likely to stir feelings of resentment towards them is unsurprising and also a highly effective method of exclusionary othering. ‘Crusader’ is a loaded and provocative term in many Muslim majority countries; it immediately places this modern struggle on a much grander historical stage, stretching back for over a millennium from initial Muslim expansion into Christendom and the reactionary and bloody wars of the Crusades. Naji is using old wounds and ancient terminology to lend legitimacy to his own struggle, which gives those who join him the reassurance that they are part of a much bigger picture, a religious war between East and West, in which the fate of the souls of mankind hang in the balance.

Naji uses the term ‘Crusader’ not just for the military forces of the Western armies, but more generally for any Christian in a Muslim country. For example, he encourages the kidnapping of a ‘Crusader manager or engineer’, preferably from the petroleum sector.⁵⁷ By calling all Christians ‘Crusaders’ Naji demonstrates that he does not delineate between civilians and military forces- all are equal in his eyes and all are legitimate targets for his jihad. It is not just Naji who uses this imagery; both Osama Bin Laden and Ayman al-Zawahiri have frequently used the same rhetoric to justify their calls for indiscriminate violence against the West by highlighting the innocence of Muslims who suffered at the hands of Crusaders in the Middle Ages, to the Russian and American led wars today.

Early in the work, Naji reinforces this historical setting by directly referencing events from the early Crusades, exulting the efforts of the armies of Nur al-Din Zengi and Saladin. Interestingly he recommends his readers to read the book *al-I-tibar* by Usamah ibn Munqidh for a clearer picture of the kinds of smaller guerrilla tactics used successfully by the Crusaders’ enemies before being able to bring them to larger, decisive engagements such as the Battle of Hattin. However, Munqidh’s work is full of examples of his own pragmatic cooperation with the Crusaders and Jews, as well as sometimes fighting alongside them, a practice Naji abhors.

He often puts Jews and Christians in the same category, seeing them as working hand in hand to the detriment of Islam: ‘As for the Jews and Christians, in the 20th Century alone they committed massacres against themselves and against the Muslims which

had not been committed [previously] in all of human history'.⁶⁰ Naji uses examples like this to justify the use of violence to support his own cause- he believes that his way is the lesser evil when compared to the 'most abominable and vile massacres' perpetrated by non-Muslim nations.⁶¹

The Jews receive less of Naji's attention than either Christians or other Muslims, perhaps showing us that Naji regards them as less of a threat to his ambitions; he refers to Jews 13 times and 'Zionists' 4 times. We have already seen how Naji often treats the actions of the Jews and the Christians as one, even laying the blame of the wars of the 20th Century at the feet of the Jews, despite the Holocaust and other historic persecutions. Even so, Israel is presented as under the political control of America, which could not exist without American military and political backing, as such, the Jews are seen as a lesser threat than Christian nations or secular Islamic states.⁶²

Despite his obvious dislike for the Jews, Naji feels the need to address how they have managed to build the nation of Israel with the support of the West and how, as a minority group with a different religion to Christians, they have been able to become influential and powerful across many nations. To do this, he warns his audience of the perils of using the same tactics as the Jews, who 'get close to those in power and authority, even if they believe they are infidels'.⁶³ He compares them to the secular Muslims and Shia nations who have built closer relations with the West on trade, stating that they are politically reliant on the West. In doing this to gain power, Naji sees the Jews as 'wittols [cuckolds] who used their women to draw close to those with authority and power'.⁶⁴ This is in stark contrast to how Naji would see women from his own culture, whose virtue should be jealously guarded by men. So, although Naji recognises that the tactics he feels the Jews have used to gain their own nation and become influential on the world stage are effective, he feels that a Muslim nation would shame itself by utilising the same tactics and so they should be shunned.

By examining the two works through the prism of attitudes towards outsiders based on their religious beliefs, we can already see both authors making heavy use of exclusionary othering. Both focus on the differences between their own beliefs and the beliefs of their enemies – neither side considers the shared heritage of Judaism, Christianity and Islam, for example. The biggest difference between the two authors' ideas at this stage are that religion is a central aspect of othering for Naji, but less crucial for Breivik.

Gender and othering

Women receive only fleeting mentions throughout the work and are usually used in examples of atrocities committed against Muslim civilians by, for example, the Russian military in Afghanistan. The same goes for his limited references to children. Much Western media has perpetuated the incorrect perception that all women in violence oriented takfiri communities in Europe and elsewhere are pressured against their will into wearing the niqab and living under harsh family regimes, although this may be the case in some areas (though we must be careful not make rushed comparisons of another culture on what we perceive as culturally acceptable).⁶⁵ However, Naji barely mentions women at all and plants the duties of securing the

global caliphate squarely on the shoulders of men. Perhaps in a manual written about overthrowing the global world in order to start a new caliphate, Naji felt that the role of women in this simply wasn't worth discussing. This attitude towards women is not confined only to violence oriented takfiris. Susanna Olsson has conducted a study of the attitude of non-violent Salafists living in Sweden to see whether their attitudes towards women in this (relatively) more liberal type of Salafism match with the Swedish government's definition of gender equality; she concludes that the two absolutely do not match.⁶⁶ Olsson highlights that even these more moderate and non-violent Salafists living in Western Europe quote heavily from the Quran and Hadiths which describe women as important, but 'prisoners' of men and 'weak'. Naji values a violence oriented interpretation of Islam, so it is little wonder he pays no real attention to the role of women in his planned caliphate. Interestingly, the same study comments on the widespread use of othering language throughout the Salafist websites reviewed, highlighting this as a potentially common theme in Salafist writings.

Comparatively, Breivik does make more frequent mention of women in 2083, although he is usually referring to what he sees as their lost traditional 'purity' under the influence of cultural Marxists, academics and feminists. Stephen Walton states that 'Issues of gender lie at the core of Breivik's project'. Breivik believes that in 1950s Europe, 'Most men treated women like ladies, and most ladies devoted their time and effort to making good homes, rearing their children well and helping their communities through volunteer work. Children grew up in two-parent households, and the mother was there to meet the child when he came home from school'. Breivik believes that a decline from this state of apparent utopia was caused by Marxism and Freudianism, causing women to feel dissatisfaction with their lot, blame European men and support minority groups in their place, identifying with the downtrodden and unfortunate, including Muslim immigrants to Europe.

Breivik quotes a passage by Fjordman entitled 'Feminism leads to the Oppression of Women', in which he quotes several (uncited) studies which demonstrate that women on average have a lower IQ than men. To Breivik, feminism causes higher divorce rates and lower birth rates in Western Europe, undermining 'traditional' European values and leaving a vacuum being filled by Islam. Breivik warns his would be followers that a Justiciar Knight of his Order of Templars is facing the foes of cultural Marxism, which he states are 60-70% female, as well as police and military forces, which he estimates are made up of 20% women; they 'must therefore embrace and familiarise yourself with the concept of killing women, even very attractive women'. Breivik states that if his would be followers are uncomfortable with this concept, they should stick to writing right wing blogs and shifts blame away from himself for this exhortation to kill women by blaming western society for allowing them to join the military and police in the first place.

Breivik states that a 'cultural conservative' is usually a 'chivalrous' individual who normally 'revere women as they are the ones who will carrying our offspring'. Breivik shows us here an internal struggle he has faced in terms of how to view and treat women. The knightly orders of medieval Christendom he so admires were supposed to vow to protect women and their virtue. However, Breivik is also calling upon the wholesale slaughter of thousands of innocent women based simply on their

political beliefs. He avoids talking about killing female civilians by addressing only the need to kill women in the military or law enforcement agencies as a form of self defence, skirting around the fact that he also calls for the execution of female civilians. He attempts to get his reader comfortable with the idea of killing women on the 'battlefield' as a form of self-protection, one step towards accepting that unarmed women will also need to be executed to realise his vision of a 'pure' Europe.

Breivik is explicit in his use of exclusionary othering when it comes to gender by describing feminism or gender equality as an undesirable side effect of his wider problem of 'cultural Marxism'. At best, he sees women as individuals to be protected by men and raise children in a traditional manner. Most shockingly, he tries to get his reader comfortable with the idea of killing women in a variety of different circumstances, including unarmed civilians. Naji is exclusionary in gender based othering by hardly mentioning women at all as certainly not giving them any kind of role to fulfil.

Othering of the 'Near' Group

I shall be using Naji's own terminology of the 'Near' and 'Far' enemy to structure how both authors view different sets of adversaries. For Naji, the near enemy are those already in the lands of Islam - the Shia, Muslims who tolerate western influence in their lands and even Muslims who are peaceful in the face of outside cultural and physical aggression from other nations. His far enemy is the Western world; Russia was once one of his ley enemies, but they have fallen behind since the war in Afghanistan and the collapse of the Soviet Union. Far more prevalent is the United States of America, and her Western allies. The very point of *The Struggle for Mastery* is to engineer the downfall of these countries to allow his own group to fill the power vacuum left behind.

Breivik's near enemy are other Europeans, his so called 'cultural Marxists' – liberals, feminists, academics and anyone who has not tried to stop them. He seems to view his far enemy – immigrants, Islam and Muslims as a secondary problem, which has only been allowed to become a problem by his near enemy. Using Wuthnow's terminology, these would be the figurative and literal groups of others respectively.

It soon becomes clear in *The Struggle for Mastery* that Naji's near enemy of the Shia is his major concern, this is his figurative (or cultural) group of others. Violence oriented takfiris such as Naji condemn Shia Islam as a heresy to be destroyed and the Shia are central to the othering used by Naji throughout his text. The Shia Muslims commemorate the imams who were regarded as infallible and deny the legitimacy of three of the four Rightly Guided Caliphs and with them the Companions of the Prophet, the authenticity of the hadith and so the very basis of Salafism. In terms of specific religious groups, Shia Muslims actually receive more attention in the *Management of Savagery* than both Christians and Jews combined. This is perhaps to be expected from a schism that has existed in Islam since the death of Muhammed in 632. They are only referred to once as 'Shia', but even then they are the 'Rafidi Shia' ('those who refuse'), a derogatory term used by the Sunni to describe the Shia who refused to follow the early Caliphs.

Naji's own influence here is the 13th/14th Century Islamic theologian Ibn Taymiyyah, known as the godfather of Salafism, who proclaimed 'Beware of the Shi'ites, fight them, they lie'. This helps to explain why, for modern violence oriented takfiris like Naji, the perceived threat of the Shia outweighs the external threat of nations such as the USA and Russia. Abu Musab al-Zarqawi, the '1st Emir' of al-Qaeda in Iraq articulated this position clearly in a letter to Osama Bin Laden and Ayman al-Zawahiri in 2004, urging al-Qaeda to deal with the imminent Shia threat. He described Shia as 'the most evil of mankind' and 'the lurking snake, the crafty and malicious scorpion, the spying enemy, and the penetrating venom', a people who have been party to 'a sect of treachery and betrayal throughout history'. This view has shaped Naji's own decision to label two different camps of enemies to the violence oriented takfiris' cause: 'Near Enemies' (for example the Shia and secular Arabs) and 'Far Enemies' (the USA, Russia, etc.).

The Shia are mentioned 35 times as 'apostates' and the term 'Taghut' is used 44 times throughout the text, to mean 'tyrannical rulers who arrogate God's absolute power and use it to oppress people'. When Naji refers to 'apostates' it is clear that he specifically means Shia Muslims, but when he mentions the 'Taghut' he is referring to a wide range of differing groups – both terms are deliberately provocative and a prime example of his exclusionary othering. Chief among them are the rulers of Sunni Arab nations who do not follow the same interpretation of Islam as Naji and especially those who also allow Western cultural influence or military bases in their lands. It also covers what are often seen as 'secular' Arab nations, although the majority of citizens in these countries may still define themselves as Muslim (such as in Turkey). The term is particularly insulting and so I must use a more balanced phrase in order to refer to the same wide group of people, except where the term is used in a direct quote. For brevity, I feel that 'moderate Sunni and Muslims from secular nations' covers the key groups, but in this I would also like to include individuals whose family or tribe may once have been Muslim, but they are now secular/atheist and Muslims living in lands ruled by non-Muslims. Naji refers to the moderate Sunni and Muslims from secular nations as 'those groups who delved into practising non-sharia political methods and which were engrossed in infidel politics' whose 'fate was to become a tool for the powers of unbelief and apostasy'. He viewed those who support those secular states in Muslim majority countries as 'neither Brethren nor Muslims' and this is regardless as to whether the majority in that country is Shia or Sunni. Such is strength of negative feeling for the moderate Sunni and Muslims from secular nations that he uses the same quote from Shaykh Sulayman Ibn Sihman twice in his work: 'If you fight the desert and the city until no one in them remains, this is better than a Taghut being appointed who rules contrary to the sharia of Islam'. Clearly, Naji saw no room for compromise with these people, going so far as to suggest that even those Sunni Muslims who express sympathy for the moderate Sunni and Muslims from secular nations should be expelled from any violence oriented takfiri group, even if they do not profess any kind of loyalty to those groups.

Naji seeks to reassure his readers over breaking the taboo of conducting espionage operations on other Muslims, if it is against movements which 'harm the mujahids or interact with the Taghuts'. The fact that he feels the need to clarify this may be an

indication that not all of his target audience would automatically have shared his views on secular Arab societies. However, Naji reinforces his point with a comment to his readers that if their struggle is lost, ‘generations of Muslims will be lost in the mire of having to submit to Taghut courts of law and will drown in televised carnal appetites and the rest of the carnal appetites of life, which the tyrants readily provide’. He clearly believes that if the violence oriented takfiri groups fail in their mission to bring about a new caliphate, a fate resembling that of secular Arab states awaits them – a future of what he views as sin and, ultimately, damnation. Naji makes it clear how he perceives the character of moderate Sunni and Muslims from secular nations when he states ‘they are not able to remain under pressure and intimidation for a long period of time’, meaning that they are cowardly and do not have the stomach for a prolonged war which would eradicate their enemies, preferring hit and run tactics and short interventions. He refers to these interventions as the ‘policy of extracting the fangs’ – whereby Sunni and secular nations’ governments attack violence oriented takfiri groups in their own dominions every 10-15 years to undermine and destroy their efforts, setting them back to the beginning of their endeavours. It is this cycle Naji wishes to break.⁸³ The fact that secular governments are using these tactics effectively to reduce ideologically driven conflict in their own countries and that it is more cost effective than a prolonged and bloody war does not seem to matter to Naji, he sees the enemy only as cowards.

Naji’s use of exclusionary othering when it comes to his more secular or Western leaning co-religionists is amplified when it comes to the Shia: ‘As for the nationalists, the Baathists, and the democrats, they have afflicted the Umma by corrupting religion and by the ghastly destruction of souls. That which Saddam, al-Asad, Mubarak, Fahd, the Socialist Party in Yemen, and others did with regards to this destruction of souls alone surpasses those killed in all of the wars of the mujahids in this century’.

He leaves no room for compromise over the Islamic schism, stating ‘We fight an apostate idea which claims to be Islam’ and ‘We do not believe in an armistice with the apostate enemy’. Even for those who would convert from Shia to Sunni Islam, Naji offers little hope for coexistence or tolerance, writing, ‘there is no forgiveness for an apostate unless he converts to Islam. When he converts, we have the option of forgiving him or killing him because he has repented after he had the capacity to do so earlier’.

Naji encourages attacks against ‘apostate’ regimes such as Egypt in retaliation for their own attacks against Sunni organisations, going so far to declare that ‘Rebellion against the apostate ruler is a jihad of defence’. And he gives absolutely no hope for any kind of reconciliation between the two sides of Islam, even for a short period of time to focus on non-Muslim enemies, stating ‘we do not accept the legality of negotiating with the apostate in the first place, especially since it reinforces his position and leaves him to his apostasy’.

Naji believes that the Shia are more of a threat to Sunni Islam than enemies external to the faith of Islam. This is perhaps not overly surprising in a schism which has existed in the religion since the death of the Prophet Muhammed. However, even those who would negotiate for a peaceful solution to the challenges facing the nations

of Islam receive no quarter from Naji. He writes, 'As for the peace movements, their abandonment of jihad and their inciting of the Umma to abandon jihad is one of the most important reasons for the descent of the punishment of God upon the Umma'.

The message throughout the *Management of Savagery* is clear: there is no room for compromise for Muslims who do not adhere to exactly the same version of Islam subscribed to by Abu Bakr Naji. Although the work rose to fame with the start of Al Qaeda's campaign against the US led coalition in Iraq, Naji himself defines as outsiders Shia Muslims, those who support Sunni and secular political regimes and even those suing for peace talks as outsiders. These regimes are seen as authoritarian and totalitarian and Naji believes they have no legitimacy in the eyes of Allah.

They are placed on the same level, or worse, as the 'Crusaders' and 'Zionists' who do not have the same culture, language or religion as Naji in the way that many of those he condemns do. For Naji, being an outsider seems to be based solely on religious grounds- any deviation from his violence oriented takfiri interpretation of Islam is a betrayal to his ideals and earns his strongest condemnation.

This tactic might seem unwise; Naji would perhaps be prudent to not present the Shia, the moderate Sunni and secular governments as so alien that they are outsiders who could never be reconciled within his own beliefs. Naji will also have a sliding scale of which of these regimes are more unacceptable; the moderate Sunni and closest to his beliefs and would be his key target for conversion to a more hard-line stance. Secular governments are dammed in his eyes, especially where they have turned their backs on Islam, but their people might be saved with the 'correct' influence and the Shia are seen as heretics who might not be saved even if they convert to Sunni Islam. If his end goal is to establish a new Caliphate and see the creation of a worldwide Umma, then there must be room for those outside his own belief system to convert to his interpretation of Islam. However, this view would ignore the strength of feeling behind the deep division in Islam which has led to Naji's key focus of othering to fall on moderate Sunni and Muslims from secular nations.

Just as with Naji, Breivik sees himself as part of a persecuted group that needs to fight back against an external threat or face annihilation and, like Naji, he is most concerned about the near enemy – the figurative or cultural other. Breivik was not under threat from foreign armies in his lands, but from his fellow-citizens. He believes that Caucasian, heterosexual, Christian men and women, representing what he sees as the traditional European way of life, are under threat from a left-wing media, universities, politicians, feminists and multiculturalists. This highlights the commonality of self-victimisation of both authors in their belief system.

Breivik terms these groups 'Cultural Marxists' who consider, he claims, Conservative, Caucasian, heterosexual Christians such as Breivik 'evil by default'. He hypothesises that there is a conspiracy from these circles to allow the 'Islamification' of Europe in which his group of people will first become the minority, becoming sidelined in their own countries before being wiped out. This paranoia of a vast conspiracy is covered by Gabriella Elgenius and Jens Rydgren as a theme common to many who use partisan othering. In his mind, Breivik was fighting a war against cultural annihilation and he ultimately believed that only extreme violence was the

way to combat this. He believes that he is one of only a few people who have been mindful enough to see the truth of this situation and that even if others share his concerns, they are too afraid to do anything. He thought that by carrying out his terror attack, he would give others the courage to join the fight.

The challenge of fully understanding Naji is that we are not sure exactly who he is, though the popular opinion is that he was the Egyptian Muhammed al-Hakayma. Knowing who they are would help us to better understand their background and cultural influences which impacted his writing. What we can be sure of though, is that his ideas have gained a great deal of support in groups such as Al Qaeda and helped ISIS launch their attempted Caliphate- these groups and Naji share the same identity and goals. The same cannot be said for Breivik, there is no large group of violence oriented far right now trying to actively overthrow European governments after his attacks.

Peder Are Nøstvold Jensen (aka 'Fjordman'), who Breivik borrows heavily from in 2083 strongly disassociated himself from Breivik after the attacks, calling him a violent psychopath and advocating the death penalty for him. The former head of the far right Norwegian Defence League, Ronny Alte, stated at Breivik's trial that almost nobody supported Breivik, saying that he had the right ideas about the growth of Islam in Europe, but condemning his use of violence and stating that he could only think of around 100 people who thought that physical attacks such as those carried out by Breivik were justifiable.⁹³ The group to which Breivik himself belongs then, is clearly a very small one and has diminished since his attacks, with many keen to distance themselves from him. Breivik's work identifies two great threats to what he sees as the ideal way of life in Europe: Muslims and what he terms 'Cultural Marxists': the former threatening Europe from the outside and infiltrating European society and the latter allowing this encroachment or even encouraging it to happen. This distinction is key; Breivik claims to not have a problem, in theory, with Muslims as long as they stay in their 'own' lands and do not immigrate into Europe.

He is much more concerned the multiculturalists in Europe who he believes have allowed Islam to infiltrate Europe in the first place; this is despite a Muslim presence in parts of Europe having existed for hundreds of years. Even though he dedicates hundreds of pages of writing to them, Breivik struggles to define exactly what he means by 'Cultural Marxists', using it as a catch-all phrase for 'individuals who support multiculturalism: socialists, collectivists, "politically correct" types, feminists, gay and disability activists, animal rights activists, environmentalists, etc.' These are the 'near enemy' of Breivik, just as the Shia and moderate Sunni are for Naji. In Wuthnow's terms, they are the figuratively distant groups in the othering of both authors.

Without further elaboration, one struggles to see the direct link between environmentalists and gay rights groups, but Breivik treats them all as part of a wider far left conspiracy. Breivik believes that this wide-ranging group is defined by two psychological tendencies: 'feelings of inferiority' and 'over-socialisation'. He believes that these groups are motivated by feelings of masochistic inadequacy, seeing themselves as victims, who identify with minority groups and so seek to protect them

from the 'strong, good and successful' groups. One of these successful groups is, of course, one which Breivik is a part of- Christian, Caucasian, heterosexual European men- he states that Cultural Marxists hate this group, so he in turn hates them back. The othering being used here is not only to undermine Breivik's near enemy as petty and weak, but to imply the strength of his own group in contrast.

Breivik states that these groups use 'political correctness' to ensure that people who voice opinions contrary to their own are silenced and attempt to 'change behaviour, thought, even the words we use'. He states that there is a direct link between the rise of political correctness in Europe with Marxist ideology and uses the term 'cultural Marxism' to describe what he sees as an attempt by left leaning political and social groups to create ownership of how history is interpreted to foster a classless society based on equal condition for all; this cultural Marxism is in contrast to economic Marxism where the focus is on the even distribution of wealth to all. Breivik views this 'cultural Marxism' with the same alarm that many in the West had as they viewed the rise of economic Marxism during the late 19th and early 20th Centuries.

In the higher education system of Europe, Breivik also sees a 'cultural Marxist' plot to undermine the fabric of Western Civilisation. He insists that left leaning groups in the 1960s realised the value of the influence they could wield if they controlled higher education and so ensured that they stayed in the education system, eventually becoming professors and using their positions to encourage future generations of left thinking groups and suppressing any centrist or right wing thinking- an attack, in Breivik's view, on academic freedom and freedom of speech.

As discussed above, Breivik also feels deeply uncomfortable with the rise of feminism in Western Europe and attributes its success in recent years to political correctness and 'cultural Marxism'. He uses the military as an example of feminism eroding a traditional and effective society where he states that military standards have been lowered in order to allow women to feel included in combat roles, whilst men already in the military are left frustrated and quit.⁹⁹ He believes that this further diminishes the masculinity of men in the West, weakening society and making it vulnerable to a foreign cultural take over. He also blames feminism for a decline in academic standards in schools, which he claims now focus on 'sensitivity training' and 'self-esteem' instead of traditional subjects. The rhetoric he employs when discussing women generally is that many European women have been corrupted by 'cultural Marxist' attitudes and believe that their behavior is normal and acceptable. His reserves more divisive othering for feminists, for encouraging other women to turn away from traditional European values.

The list of Breivik's grievances against modern European life goes on and clearly displays the thoughts of a man who feels totally out of touch within his own society. As a heterosexual, white, Christian male, Breivik feels as though his historical position of strength and authority is being undermined by a decline in traditional religious belief in Western Europe, a rise in equal rights for women and homosexuals and an increase in immigration from non-European countries. Rather than viewing this as beneficial for society, which might be a product of inclusive othering, Breivik goes on the defensive, and eventually offensive, to protect what he sees as his

declining rights rather than viewing the situation as an increase of rights for others at no real detriment to himself. He is aware that his exclusionary othering ideas are likely to shock most of his readers, but uses eloquent rhetorical devices in an 'attempt to methodically indoctrinate and deceive potential readers, to alarm potential targets and to terrorize a nation'.¹⁰⁰

He divides these cultural 'traitors' into three categories: A, B and C, based loosely on the system used at the Nuremberg Trials. Broadly, Category A are those labelled 'Hardcore Marxists' (those with 'hateful intentions'), Category B are 'Cultural Marxists' (with 'semi-hateful intentions') and Category C are 'Suicidal Humanists/ career cynicists/ capitalist globalists' (guilty of being 'suicidally naive/ egotistical or greedy').¹⁰¹ Breivik, who continually criticises the Nazis for taking their ideology too far, limits his future plans for the 'traitors' in his own society merely to the execution no more than 200,000 Category A & B traitors in Western Europe. In what I am sure he regarded as display of mercy, he also suggests setting up a large multiculturalist zone in Anatolia to which Category C traitors can be exiled, where they can live according to their own ideals.

In contrast to Naji whose outsiders are defined as not being his co-religionists from his own region, Breivik sees a void in his own culture where he feels the support for his own ideals should come from. Adding to this, Breivik sees a further serious threat in Islam and believes that the 'weakness' being bred into his own society will eventually be its downfall, paving the way for men like Naji to slowly expand Islam into Europe.

Othering of the 'Far' Group

The far right in Western nations placing the blame for their troubles on the shoulders of minority religious groups has a long and violent history; at once the Holocaust springs to mind as the most extreme variant of this, but as recently as the 2016 US Presidential campaign, Donald Trump's team defined Muslims as outsiders, 'un-American' and enemies of their nation. While Christopher Bail argues that there has been a marked decline in the acceptable use of anti-Muslim and anti-minority rhetoric in 21st Century European politics, the fact that it is still seen as acceptable in the US Presidential race ensures that this kind of thinking is kept centre stage.

When Breivik begins writing about Muslims, he does not immediately go on the attack, seeking to present his ideas as well researched and balanced, but he also fails to use any inclusive othering and his façade of respecting aspects of Islam soon crumbles, as we shall see. He seeks to educate his reader on the fundamentals of Islam with the 'aim of lending clarity to the public understanding of Islam and of exposing the inadequacy of prevailing views' In his compendium he even states that 'We do not wish to destroy Islam but simply to isolate it primarily outside Europe'. For Breivik, Islam is the geographically distant group within his othering, as defined by Wuthnow.

His ultimate goal with regards to Muslims in Europe is a mass deportation of them to Islamic countries. He states that other right wing authors, even those who have written on the far right discourse of 'Eurabia', shy away from talking about mass deportation as it is too extreme a step in a society where Muslims are generally accepted, if not

welcomed. Matt Carr notes that although there is an increasingly wider acceptance of the 'Eurabia' theory – that Europe is slowly becoming dominated by Islam – it is still generally confined to the fringes of the far right. This illustrates that Breivik's attempt at othering Muslims has largely fallen on deaf ears.

There is a possibility that Breivik hides an even more sinister intent for Muslims in Europe other than simple deportation and he is testing reactions in 2083 to see if he can take his ideas further to mass executions. However, the fact that he is already calling for the mass execution of far left individuals in Europe leads me to believe that his intent for a mass deportation of Muslims is sincere – Breivik does not shy away from extreme controversy throughout his text, so I fail to see why he should do so in this instance.

He begins an introduction to Islam by attempting to educate his reader on the Five Pillars of Islam, gives an overview of the Quran and the Sunnah with no notable disrespect, but then begins to talk about some of the more unseemly behaviours described in the Quran and Hadiths: Muhammed consummating his marriage with Aisha when she was nine years old and the executions of Muhammed's enemies, for example- he says he does this to establish the yardstick of morality for Muslims.

He goes on to emphasise the warlike foundation of the Islamic faith, calls Sharia law 'a form of totalitarianism' before quoting various Islamic scholars who state that jihad as a physical struggle against the enemies of Islam is expected by Allah. He summarises, stating 'The violent injunctions of the Quran and the violent precedents set by Muhammad set the tone for the Islamic view of politics and of world history'. Breivik makes his position clear: he believes that Islam is a religion of violence and warfare and Muslims are simply biding their time to strike against the rest of the world. He links the acts of 20th and 21st Century terrorists and acts such as the Armenian Genocide to what he sees as a relentless Islamic struggle to conquer the world since the 7th Century. In doing so, Breivik paints Islam as an evil movement bent on the destruction of the weak. By opposing it, Breivik becomes a hero in his own mind.

As if pre-empting an objection from his readers, Breivik justifies the actions of Christians in the Crusades by insisting that they were acting on the defensive and of violence in the Bible by stating that the ultimate example in the Bible is from Jesus Christ, the 'Prince of Peace' as opposed to the 'warlord and despot' Muhammed. Breivik insists that Muslims' hatred for other faiths is instilled into them from a young age at school and home, using anecdotal evidence from 19th Century English accounts of life in Cairo as his justification. He gives numerous examples of Islamic slaughters of other religions, such as in Armenia or the 'Hindu Genocides' in the Hindu Kush (claiming a death toll of 80 million from this latter example, making it the world's worst genocide).

His hatred and fear of Islam as a looming threat ready to crash down on his own culture at any moment is evident throughout the work; he clearly felt like one of the few people who could see this 'truth' and blames a complicit Western media and political campaign for the failure of others to come to the same conclusion as himself. He never makes any allowances for the overwhelming majority of peaceful Muslims

or any modern, less literal interpretations of the Islamic way of life; he uses exclusively exclusionary othering here. There is always an explanation which links them back to what he believes Islam really is: a religion of violence bent on world domination.

Incredibly though, and despite his obvious misgivings about Islam, Breivik states that the group of Knights Templar which he claims to belong to will 'consider to use or even to work as a proxy for the enemies of our enemies...such as Iran...al-Qaeda, al-Shabaab' or other Muslim terrorist groups. This is in spite of earlier in his work stating that such groups are not non-state actors, but the agents of nation states such as Iran, Syria, Saudi Arabia, etc. who wish to destabilise the West through proxy wars.

This undermines the argument that Breivik's actions and writing was motivated wholly by a belief that there was a Muslim conspiracy to take over Europe. Herein we can see that Breivik recognises in groups such as Al Qaeda a struggle or an attitude similar to his own- he feels closer to these terror groups than to the mainstream Western media or his own countrymen.

Breivik classifies outsiders not on their country or their race or religion, but on their political stance. Naji views himself as broadly in the majority group in his own country as he defines outsiders primarily by their religious beliefs. Breivik realises that his political beliefs make him a minority in his own country- his 'outsiders' are actually citizens of his own country and society, and he would rather identify with Muslim terrorist groups than with those 'Cultural Marxists'. This attitude is also confirmed when we consider that Breivik would readily execute 200,000 European 'traitors', but seeks only to deport Muslims to Arabic countries. It is apparent that Breivik's main problem is with other Europeans, rather than directly with Muslims.

Although Naji mainly focuses on different religious beliefs to define an outsider, he does reserve special mention for the nations of Russia and the United States ('the two superpowers') for analysis drawn on much more secular lines. These are the geographically different groups within his othering. It may at first seem odd that Naji would reserve special mention for Russia when the main target of his attack is clearly the USA, but taking into consideration the Soviet invasion of Afghanistan from 1979 to 1989, the Mujahedeen fighting in Chechnya and current Russian support for Bashar Al-Asad in Syria, it is hardly surprising. Naji states that these two nations have used their overwhelming military strength to ensure submission by other nations in a bid to control more lands and become more powerful than one another.

Surprisingly, he does attribute the power of the two nations to Allah, despite neither of them being Muslim countries. However, he states that by using a 'deceptive media halo' which portrays themselves as just, compassionate nations, they have fallen into the trap of believing their own propaganda and think of themselves as on the same level as God. Naji states that their hubris which is 'corruption of religion, moral collapse, social iniquities, opulence, selfishness', among other vices, have become their weakness and that now is the time for a Jihad to become their final nemesis. The author believes that has already happened to the USSR because they overstretched their military power and invaded Afghanistan, leading to the collapse of the Soviet nation, and Naji predicts it will soon happen to the USA.

Russia is also used to illustrate the privations of Muslims in Afghanistan within the USSR with several examples of the Russian military targeting civilians and of the seemingly invincible strength of the Russian army at the time of the Soviet invasion of Afghanistan. As with Naji's references to the Crusades, this again puts his own ideas for Jihad into a wider historical context, lending it legitimacy.

As the whole guide is aimed at destabilising the USA in the Middle East, it is appropriate that the USA should receive more attention than any other nation, earning 49 mentions throughout the work. With regards to America, the only remaining global superpower following the collapse of the USSR, Naji clearly believes that it will just be a matter of time until they follow the fate of the Russians. 'The viciousness of the Russian soldier is double that of the American', he insists, and believes in a squeamishness of the American people towards their own military casualties and in an 'effeminacy' of American soldiers. Based on this, he estimates that if they can only kill one tenth of the number of Russians that the mujahedeen killed in Afghanistan and Chechnya, then the Americans will flee.

This othering is based on the belief that Americans and other Western nations live pampered, protected lives and that their military has become weakened as a consequence; it is intended to give some hope to potential mujahedeen fighters, who might well have been worried about attacking the most powerful military force the world has ever seen. This is also linked to the idea of Arab masculinity, or *rajulah*, 'marked by brave deeds, risk-taking, fearlessness and assertiveness'. By presenting American soldiers as the antithesis of this masculine ideal, Naji is deliberately othering them, making them a people alien to his own culture.

Portraying the USA as outsiders, as different to his own culture as possible, is one of the central aspects not only of The Management of Savagery but to his wider plan of causing the American 'Empire' to collapse. Al Qaeda's strategic vision revolved around provoking the USA into an all-out military invasion and this was triggered by the 11th September attacks, dragging the USA and many of her allies into wars in Afghanistan and Iraq. This weakens the USA financially, overstretches them militarily and allows men like Naji to present them as outsiders and invaders with no business being in the Middle East.

With this perception, more and more people in the Middle East began to support groups like Bashar Al-Asad, despite the USA's 'Hearts and Minds' campaign. By presenting the USA as outsiders, Naji is claiming the moral high ground. Peter Nesser has stated that Western military interventions in the Middle East in the early 21st Century have also had the direct impact of encouraging a shift towards terrorist violence inside Europe by militants residing in the region or coming from abroad, so it is not just the USA whose reputation has been tarnished by the presentation of outsider groups by men like Naji.

Naji views America as the lynchpin of evil which holds back the expansion of the Muslim Umma and predicts that a successful campaign to oust their military from Iraq will cause their 'deceptive media halo' to fade, leading to loss of support from other countries and eventually the Arab nations friendly to the United States will realise their mistake and take up sharia law.

He is reassured that despite God giving power to the Americans, he is now on the side of the Muslim fighters, evidenced by bizarre reports of ‘massive spiders’ attacking American soldiers (presumably camel spiders) and spectral warriors appearing to fight alongside the jihadis. In using stories like this, Naji is claiming that both nature and Allah are on his side and against the Americans. It again frames the conflict in much grander historical terms and suggests that, despite the various setbacks suffered by groups such as Al Qaeda, their ultimate victory is assured.

Conclusion

Studying the use of othering in both *The Management of Savagery* and 2083 reveals not only the groups which the respective authors are most concerned about, but also a number of similarities between the two. Both Breivik and Naji have written these texts as a way of trying to persuade others of the best way of reclaiming what they see as a lost way of life in their lands. In order to frame their arguments, they have both made heavy use of what Canales and Haupt call exclusionary othering. They identify differences across society and seek only to further them through violence, rather than bridge the gaps between different groups.

For Breivik, it is his interpretation of an ultra-conservative vision of 1950s Europe that he wants to see a return of, and a Europe free of immigrants – specifically Muslim immigrants. Naji wishes to see what he regards as a return to religious purity in Muslim majority societies, brought about by the expulsion of Western militaries and influence in the region – for example, the physical occupation of Iraq and Afghanistan by Western militaries and military support to other countries such as Saudi Arabia. Both writers are chauvinists who see women as there to be protected by men, not to have their own views and lives. Both also have a commonality of victimisation and their exhortations to kill are a rebellion against this.

Religion is important for both authors, though while it is central to Naji’s ideas of othering, it is less important a factor for Breivik. This fits with David Rappaport’s four waves of terrorism theory in that the newer wave is religiously based terrorism with a focus on Islamic terrorist groups. Rappaport does include Christian terrorist groups, but says that religion is often less of a central issue for them.

However, the key groups both authors are most concerned about, as shown in a study in their use of exclusionary othering, are their ‘near enemies’ – their figurative or cultural enemies. Breivik believes that ‘cultural Marxism’ – the liberals and the left leaning groups of Europe – have deliberately betrayed his ideal of a conservative, traditional way of life and encouraged a moral decline of the region. He believes that Muslims are taking advantage of this perceived weakness, but still blames their presence in Europe on ‘cultural Marxist’ influence, rather than any external factors. He calls for the slaughter of hundreds of thousands of ‘traitors’ from his own culture and makes his readers aware that they must be willing to kill men, women and children from their own countries and cultures to prevail in this anticipated fight. What I had expected to be the key part of his concern – Islam – is seen as a secondary threat. Although generally disdainful, he approaches Islam with guarded respect in

some areas places and shows admiration for violence oriented takfiris bent on the destruction of the West, which I thought would be his greatest concern.

Similarly, I had expected that as Naji is writing about trying to bring the downfall of Western powers, his far enemies, they would hold his focus throughout the work. I was surprised to instead discover that his major concern is in fact with other Muslims, principally the Shia and more secular Muslims who have adopted Western ways. While Naji calls for a destabilisation of US power in the Middle East, to kill or kidnap their military personnel and engineers, forcing them to abandon their military bases and return home, his end goal in this wish is so that his violence oriented takfiri groups can focus on the enemy within – this Shia, moderate Sunnis and secular states in the Middle East. While he wants the USA and other countries to return to their homelands, he demands the wholesale slaughter of other Muslims in his own lands who do not meet his standards of violence centric takfiri belief – this near enemy is his main concern.

I believe that this is due to an issue of familiarity. It is easy for Breivik and Naji to blame large, abstract and (crucially) foreign groups, such as ‘Islam’ and ‘The West’ for their woes. This goes some way to dehumanising the issue allowing them to make it intangible and not needing to go into too much detail about how these groups are actually affecting their freedoms or their ways of life. Both authors are much more familiar with their near enemies, however, and blame them for the rise of their far enemies. By giving their readers a broad and conceptual far enemy, they can easier frame their near enemy, which is their real concern.

Wuthnow himself did not expand on his distinction between the figuratively and literally distant groups (culturally and geographically), but this study illustrates that the difference between the two and how othering is used when defining the two, is crucial. This study also reinforces Rappaport’s four wave model (without discounting Kaplan’s fifth wave) by showing that religion is a central part of othering for violence oriented takfiri groups, but less vital for far right groups from historically Christian countries. Above all, this study illustrates that both authors use exclusionary othering throughout their works in order to discuss groups of others. They look for and only address differences between groups, ignoring any similarities. This helps to create distance between not only their literal/geographic groups of others, but also their figurative/cultural others, with whom they share so much in common. From this platform of variance it is easier for both authors to build a rhetoric of hate for their followers to buy into.

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΣ

Εισαγωγή

Η ανάγκη για την μεταφραστική διαδικασία γεννήθηκε όταν δύο κοινωνικές ομάδες με διαφορετικές γλώσσες χρειάστηκε να συναναστραφούν. Σήμερα δεν μπορούμε να έχουμε περαιτέρω πληροφορίες για τον πρώτο μεταφραστή, ποιες ανάγκες εξυπηρετούσε το έργο του, και σε τι περιβάλλον βρισκόταν. Μπορούμε μόνο να υποθέσουμε πως λειτούργησε περισσότερο ως διερμηνέας και όχι ως μεταφραστής αν αναλογιστούμε πως η προφορική επικοινωνία προηγείται της γραπτής.

Αξίζει να γίνει μια γρήγορη ιστορική αναδρομή στην μετάφραση. Ο μύθος του πύργου της Βαβέλ, εξηγεί πως δημιουργήθηκε η ανάγκη για μετάφραση. Κατά την Γένεση, το πρώτο βιβλίο της Παλαιάς Διαθήκης, όλοι οι άνθρωποι της Γης που μιλούσαν μια κοινή γλώσσα, μετά τον κατακλυσμό του Νώε, έφτασαν στην κοιλάδα της Σεναάρ στην Μεσοποταμία. Εκεί άρχισαν να χτίζουν έναν πύργο, τον πύργο της Βαβέλ που θα έφτανε μέχρι τον ουρανό. Ο Θεός θεώρησε βλασφημία αυτή την πράξη και τους τιμώρησε κάνοντας τον καθένα να μιλάει διαφορετική γλώσσα. Έτσι, καθώς η συνεννόηση ήταν ανέφικτη, το έργο δεν ολοκληρώθηκε ποτέ, και οι άνθρωποι χωρίστηκαν σε ομάδες σε όλη την Γη.

Ας περάσουμε όμως από τον μύθο στην πραγματικότητα. Οι πρώτες λογοτεχνικές μεταφράσεις φαίνονται να έρχονται από τις προσπάθειες των Ρωμαίων να μεταφράσουν κλασσικά ελληνικά έργα όπως είναι η Ομήρου Οδύσσεια η οποία μεταφράστηκε από τον Λίβιο Ανδρόνικο, Ρωμαίο ποιητή το 240 π.Χ.

Σύμφωνα με ένα κύκλο ακαδημαϊκών όπως είναι ο Τζόρτζ Στάινερ, η ιστορία της μετάφρασης χωρίζεται σε τρεις περιόδους. Η πρώτη περίοδος ξεκινά με τους Ρωμαίους Κικέρωνα και Οράτιο, μέχρι τον Αλεξάντερ Φρέιζερ Τάιτλερ, η δεύτερη περίοδος φτάνει μέχρι τον Βαλερί, και από τον Βαλερί μέχρι και σήμερα είναι η Τρίτη περίοδος. Ο κάθε μεταφραστής του παρελθόντος δεν διαφέρει και πολύ από τον σύγχρονο, καθώς συναντά το ίδιο πρόβλημα και έχει τον ίδιο σκοπό. Το

πρόβλημα που υπήρχε ανέκαθεν και ορίζει την μεταφραστική διαδικασία είναι το δίπολο πιστής ή ελεύθερης μετάφρασης.

Από εκείνη την εποχή έως σήμερα, ο μεταφραστής προσπαθεί να προσαρμοστεί στα δεδομένα της κάθε γλώσσας, είτε προσεγγίζοντας αυστηρά το κείμενο- αφετηρία, είτε προσαρμόζοντας το κείμενο στις ανάγκες της γλώσσας-στόχος. Φτάνοντας στον 21^ο αιώνα, ο σύγχρονος μεταφραστής έχει στην διάθεση του μια πληθώρα βοηθητικών εργαλείων, καθώς την δεκαετία του 90 εισάγεται σταδιακά στην ζωή του ανθρώπου το διαδίκτυο και ο ηλεκτρονικός υπολογιστής. Έτσι, η σύγχρονη προσέγγιση της μετάφρασης, που από την δεκαετία του 50 αντιμετωπίζεται ως επιστήμη, περιλαμβάνοντας νέες αντιλήψεις, δεν απορρίπτει τις παλιές αλλά αποδίδει φόρο τιμής στις σπουδαίες προσωπικότητες της αρχαιότητας.

Θα ήταν χρήσιμο σε αυτό το σημείο να επισημάνουμε δύο βασικές προσεγγίσεις του ορισμού της μετάφρασης. Ο Στάινερ(1975/2004:126) υποστηρίζει ότι «εντός μια γλώσσας ή μεταξύ διαφορετικών γλωσσών, η ανθρώπινη επικοινωνία ισούται με μετάφραση. Σπουδή της μετάφρασης σημαίνει σπουδή της γλώσσας.» Αν περιοριστούμε σε έναν ορισμό *minimum* θα πρέπει να καταφύγουμε στο «Λεξικό Γλωσσολογίας» του Λαρούς: *Μετάφραση είναι η έκφραση σε μιαν άλλη γλώσσα(ή γλώσσα στόχος) αυτού που έχει ήδη εκφραστεί σε μιαν άλλη γλώσσα-πηγή, κατά την διατήρηση δε των σημασιολογικών και υφολογικών ισοδυναμιών.*

Έχοντας αναφέρει τους παραπάνω ορισμούς, θεωρούμε πως πρέπει να κάνουμε μια μικρή αναφορά σε ένα ζήτημα που έχει απασχολήσει ιδιαίτερα και απασχολεί ακόμα τους μεταφραστές. Η ισοδυναμία (*equivalence*) λοιπόν, έχει ερμηνευτεί με πολλούς τρόπους, ενώ ταυτόχρονα αποτελεί την ερευνητική μέθοδο των γλωσσολόγων όσον αφορά τις φυσικές γλώσσες. Μόνιμο ζητούμενο, σε πρακτικό και θεωρητικό επίπεδο, είναι η ισοδυναμία μεταξύ πρωτοτύπου και μεταφράσματος.

Παλαιότερα η ισοδυναμία ήταν συνώνυμο της «πιστής» μετάφρασης. Θεωρητικοί, μεταφραστές και όσοι ασχολούνται με την μετάφραση χρησιμοποιούσαν την ισοδυναμία ώστε να ορίσουν το τι θεωρούν «πιστή» μετάφραση. Τον 20^ο αιώνα η ισοδυναμία αναλύθηκε εκτενώς, από τον γλωσσολογικό τομέα.

Ο γλωσσολόγος Γιουτζίν Νίντα (1969) θεωρεί ότι η μετάφραση οφείλει να έχει στόχο την παραγωγή ενός ισοδύναμου αποτελέσματος με το πρωτότυπο κείμενο. Διακρίνει δύο τύπους ισοδυναμίας, την τυπική ισοδυναμία (*formal equivalence*) και την δυναμική ισοδυναμία (*dynamic equivalence*). Η τυπική ισοδυναμία επικεντρώνεται στο κείμενο-πηγή του οποίου σέβεται στο έπακρο τη μορφή, ενώ η δυναμική ενδιαφέρεται ιδιαίτερα για τον κοινό-στόχο. Πιο συγκεκριμένα, η μορφική ισοδυναμία «εστιάζεται στο μήνυμα αυτό καθαυτό, τόσο στη μορφή του όσο και στο

περιεχόμενό του. [...] Το μήνυμα στη γλώσσα του δέκτη πρέπει να συμφωνεί όσο το δυνατόν περισσότερο με τα διάφορα στοιχεία που έχει στη γλώσσα-πηγή» (Nida, 1969).

Αν ανατρέξουμε στη βιβλιογραφία, τόσο στη διεθνή όσο και στην εγχώρια (για μια διεξοδική παρουσίαση της βιβλιογραφίας σχετικά με την ισοδυναμία βλ. Munday, 2001/2002 και Κριμπάς, 2011), θα συνειδητοποιήσουμε ότι η ισοδυναμία συνιστά μία συγκεχυμένη και προβληματική έννοια, η οποία εγείρει πολλά ζητήματα, γιατί οι απόψεις ποικίλλουν όχι μόνο ως προς τον τρόπο με τον οποίο κάθε ερευνητής αντιλαμβάνεται και χρησιμοποιεί τον όρο, αλλά και ως προς την ίδια την αποδοχή της έννοιας εκ μέρους του κάθε ερευνητή.

Αξίζει να σημειωθεί ότι, παρά το γεγονός ότι η αντιστοιχία είναι προκαθορισμένη, η ισοδυναμία δεν είναι ποτέ. Η ισοδυναμία διαφέρει ανά περίπτωση και ανά κείμενο, και εξαρτάται από την κρίση του μεταφραστή και φυσικά από το ύφος και το νόημα του κειμένου, το συγκεκριμένο κτλ. Αυτό δεν σημαίνει πως η αντιστοιχία δεν είναι χρήσιμη στον τομέα της μετάφρασης, ειδικά αν σκεφτούμε την περίπτωση μετάφρασης τεχνικών όρων.

Έχοντας λάβει όλα τα παραπάνω υπόψιν προχωρήσαμε στην εκπόνηση της εργασίας μας. Θα έχει γίνει ήδη κατανοητό πως το κείμενο που κληθήκαμε να μεταφράσουμε έχει δύο διαφορετικούς πρωταγωνιστές, τους Αμπού Μπακρ Νάτζι και Άντερς Μπέρινγκ Μπρέιβικ, οι οποίοι χρησιμοποιούν το ίδιο μέσο πειθούς, την ετερότητα.

Όσον αφορά τον Αμπού Μπακρ Νάτζι, δεν υπάρχουν πολλές πληροφορίες για την πραγματική του ταυτότητα, αλλά υπάρχουν υποθέσεις που υποστηρίζουν ότι το πραγματικό του όνομα είναι Μοχάμεντ Χασάν αλ Χακίμ. Το εγχειρίδιο του όμως, είναι ευρέως γνωστό ως καθοδηγητικό έργο για την αλ Κάιντα. Μπορούμε να πούμε πως η επιρροή του ήταν ίδια με αυτή του Οσάμα Μπιν Λάντεν και θεωρείται ένας από τους στοχαστές που δημιούργησαν την διεθνή σαλαφιστική τζιχάντ. Το κίνητρο του Νατζί να γράψει το βιβλίο *The Management of Savagery: The most critical stage through which the Umma will pass* ήταν θρησκευτικό, άρα και η ετερότητα που χρησιμοποιεί έχει θρησκευτικό χαρακτήρα και επικεντρώνεται στην πολυετή διαμάχη μεταξύ των Σιίτων και Σουνιτών.

Από την άλλη πλευρά, βρίσκεται ο Νορβηγός Άντερς Μπέρινγκ Μπρέιβικ ο οποίος διέπραξε τρομοκρατικές επιθέσεις το 2011 και την ημέρα των *επιθέσεων* δημοσίευσε το μανιφέστο του. Ο Μπρέιβικ έχει μερικές διαφορές από τον Νατζί αν σκεφτούμε ότι η ετερότητα του απευθύνεται σε μεγαλύτερο κοινωνικοπολιτικό φάσμα. Πρόκειται για έναν άνθρωπο με ισλαμοφοβικές, αντιαριστικές, αντιφεμινιστικές και

αντιμεταναστευτικές πεποιθήσεις. Το μανιφέστο με τίτλο 2083: *A European declaration of Independence* είναι σε μεγάλο βαθμό μια αντιγραφή δημοσιευμάτων από ένα ακροδεξιό μπλογκ. Παρόλα αυτά, ενέπνευσε πολλές δεξιές ομάδες και η φήμη του έφτασε σε διεθνές επίπεδο. Παρατηρούμε τελικά ότι παρά το γεγονός ότι πρόκειται για δύο εκ διαμέτρου διαφορετικές προσωπικότητες, που υποστηρίζουν διαφορετικές ιδέες, χρησιμοποιούν το ίδιο μέσο πειθούς, την ετερότητα.

Μέρος Α'

Η μετάφραση ενός κειμένου ήταν ανέκαθεν μια πρόκληση, δικαιολογημένη σαφώς, καθώς δεν προϋποθέτει την στείρα μεταφορά από μια γλώσσα σε μία άλλη. Αντιθέτως ως μεταφραστές καλούμαστε να αποκωδικοποιήσουμε το πρωτότυπο κείμενο, δεν δρούμε ως απλοί αναγνώστες. Οφείλουμε να δημιουργήσουμε ένα κείμενο ζωντανό, ένα κείμενο που συνεπαίρνει τον αναγνώστη και τον κάνει να ξεχνάει πως πρόκειται για μετάφραση. Ο ρόλος μας είναι διπλός. Αρχικά καλούμαστε να παράγουμε ένα πιστό στο πρωτότυπο μετάφρασμα, ενώ παράλληλα λειτουργούμε και ως διαμεσολαβητές μεταξύ πομπού-συγγραφέα και δέκτη-αναγνώστη. Ο μεταφραστής είναι αυτός που φέρνει κοντά τον συγγραφέα και τον αναγνώστη· που μεταφέρει τα μηνύματα, τα συναισθήματα που θέλει να δημιουργήσει ο συγγραφέας στον αναγνώστη, μέσα από το κείμενο.

Κατά τη μεταφραστική διαδικασία όμως, υπάρχουν πολλά πράγματα που πρέπει να λάβουμε υπόψη ώστε να καταφέρουμε να έχουμε το επιθυμητό αποτέλεσμα. Τα μεταφραστικά προβλήματα είναι αντικειμενικά και τα αντιμετωπίζουν ανεξαιρέτως όλοι οι μεταφραστές. Αφορούν κυρίως εξωκειμενικούς παράγοντες όπως το πολιτισμικό και κοινωνικό πλαίσιο του κειμένου πηγή αλλά και τον γλωσσικό παράγοντα και πιο συγκεκριμένα το λεξιλόγιο, τη σύνταξη, το ύφος του εκάστοτε κειμένου και της γλώσσας καθώς και προβλήματα που προκύπτουν από τα ζεύγη διάφορων γλωσσών. Ένας μεταφραστής λοιπόν, πρέπει να λαμβάνει υπόψη του όλα τα παραπάνω ώστε να ολοκληρώσει την μετάφραση με επιτυχία. Εξίσου όμως σημαντικός παράγοντας είναι και η εμπειρία του κάθε μεταφραστή και η μέθοδος που ακολουθεί όσο εργάζεται καθώς οι μεταφραστικές του ικανότητες μπορούν να λύσουν όλα τα παραπάνω.

Αρχικά, όσον αφορά το συγκεκριμένο κείμενο, πρέπει να σημειωθεί πως η γλώσσα πηγή δεν συνάδει με το πολιτισμικό και κοινωνικό πλαίσιο στο οποίο αναφέρεται ο ένας από τους δύο πρωταγωνιστές, ο Νάτζι. Έτσι, τα πολιτισμικά μεταφραστικά προβλήματα που με απασχόλησαν σχετίζονταν κυρίως με λέξεις, έννοιες και ονόματα στα αραβικά καθώς μου ήταν ελάχιστα γνωστά. Για να καταφέρω να τα μεταφράσω ορθά έκανα μια μικρή έρευνα για τον αραβικό πολιτισμό και με τη βοήθεια άρθρων και διαδικτυακών μπλόγκ κατέληξα στην τελική μου μετάφραση. Μερικά παραδείγματα είναι όροι όπως dar, Dar al-Islam, Dar al-Sulh, Dar al-Harb αλλά και διάφορα αραβικά ονόματα όπως Ayman al-Zawahiri, Nur al-Din Zengi, Usamah ibn Munqidh. Από την άλλη, το πολιτισμικό πλαίσιο στο οποίο εστιάζει ο Μπρέιβικ δε μου δημιούργησε δυσκολίες στην κατανόηση και μετάφραση του κειμένου καθώς ο

ευρωπαϊκός πολιτισμός, η χριστιανική θρησκεία και οι Σταυροφορίες συμπεριλαμβάνουν ήθη, έθιμα και συνήθειες που μου είναι γνώριμα.

Τα ζητήματα που με απασχόλησαν περισσότερο αφορούν κυρίως δομικούς, γλωσσικούς και λεξιλογικούς παράγοντες. Αρχικά ο εκπονητής της πτυχιακής εργασίας που μεταφράσαμε φαίνεται πως δεν έχει δώσει αρκετή βάση στη δομή του κειμένου του και η χρήση της αγγλικής γλώσσας δεν γίνεται σε άριστο επίπεδο. Αν και ο λόγος στο κείμενο έρεε αρκετά εύκολα, υπήρχαν αρκετές προτάσεις και φράσεις που είτε ήταν αρκετά μακροσκελής, με αποτέλεσμα το κείμενο να κουράζει, είτε πολύ μπερδεμένες καθώς απουσίαζαν λέξεις, προθέσεις και επιρρήματα με αποτέλεσμα η κατανόηση να γίνεται αρκετά δύσκολη. Έτσι σε ορισμένες περιπτώσεις με σκοπό το κείμενο να διαβάζεται πιο εύκολα, χρησιμοποίησα κόμματα και τελείες, για να φανούν καλύτερα όλες οι απόψεις και τα ευρήματα και σε άλλες περιπτώσεις επέλεξα να μεταφράσω το κείμενο με βάση το νόημα που έβγαζα από τα συμφραζόμενα. Βέβαια σε κάποιες περιπτώσεις υπήρχε η δυνατότητα μεταφοράς των προτάσεων στα ελληνικά χωρίς την ανάγκη αλλαγών. Τέλος το λεξιλόγιο του κειμένου ήταν απλό και κατανοητό. Ελάχιστοι όροι μόνο, οι οποίοι χρησιμοποιούνταν από τον συγγραφέα μεταφορικά με δυσκόλεψαν.

Παραδείγματα που σχετίζονται με τη δομή και το νόημα:

- Ο όρος takfiris υπάρχει στο πρωτότυπο κείμενο πολλαπλές φορές και πάντα συνοδεύεται από τις λέξεις violence oriented. Έτσι επέλεξα να μεταφράζω κάθε φορά ολόκληρη τη φράση χωρίς να παραλείπω τους προσδιορισμούς, δηλαδή το violence oriented takfiris μεταφράστηκε ως τακφίρι προσανατολισμένα στη βία ή τακφίρι με προσανατολισμό τη βία.

- “Comprising 1,518 pages Islamophobic, antisemitic, anti-leftist, anti-feminist and anti-immigration text”

«Αποτελούμενο από 1.518 σελίδες με ισλαμοφοβικό, αντισημιτικό, αντιαριστερό, αντιφεμινιστικό και αντιμεταναστευτικό περιεχόμενο»

“They are unusual across the Muslim world in totally rejecting any further ethics, morality, doctrine, law or philosophy which has been created after the Quran.”

«Είναι ασυνήθιστο σε όλο τον μουσουλμανικό κόσμο το γεγονός ότι απορρίπτουν πλήρως κάθε περαιτέρω δεοντολογία, ηθική, δόγμα, νόμο ή φιλοσοφία που έχει δημιουργηθεί μετά το Κοράνι.»

Στο πρώτο παράδειγμα η δομή της πρότασης είναι πολύ μπερδεμένη ενώ στο δεύτερο η χρήση της αντωνυμίας they δεν συνάδει με το νόημα. Και στα δύο γίνεται εμφανές πως η χρήση της αγγλικής γλώσσας δε γίνεται σε άπταιστο επίπεδο.

- “From anti-black racism in modern day USA, antisemitic pogroms throughout medieval Europe, anti-communist fear in post WWII America to the views of

Tang Dynasty Chinese of the inhabitants of the West River Basin as a subhuman species, ...”

«Από τον ρατσισμό κατά των μαύρων στις σύγχρονες ΗΠΑ, τα αντισημιτικά πογκρόμ σε όλη τη μεσαιωνική Ευρώπη, τον αντικομμουνιστικό φόβο στην Αμερική μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο έως τις απόψεις των Κινέζων της δυναστείας Τανγκ για τους κατοίκους του δυτικού λεκανοπεδίου του ποταμού ως υπάνθρωπο είδος, ...»

Σε αυτή την πρόταση ο όρος West River Basin με δυσκόλεψε ιδιαίτερα καθώς δεν επισημαίνεται το όνομα κάποιου ποταμού, ούτε δίνονται περαιτέρω επεξηγήσεις για την περιοχή στην οποία αναφέρεται ο συγγραφέας της εργασίας.

Λεξιλογικά παραδείγματα:

- anti black racism
ρατσισμός κατά των μαύρων

Η χρήση της λέξης black με προβλημάτισε ιδιαίτερα καθώς σύμφωνα με την πολιτική ορθότητα εκφράσεις ή ενέργειες που πιστεύεται ότι αποκλείουν, περιθωριοποιούν ή προσβάλλουν ομάδες ανθρώπων που μειονεκτούν κοινωνικά ή γίνονται διακρίσεις εις βάρος τους θα έπρεπε να αποφεύγονται. Παρ' όλα αυτά επέλεξα να κάνω πιστή μετάφραση της φράσης καθώς και πάλι ο συγγραφέας σε αυτό το σημείο εκφράζεται σε γενικά πλαίσια χωρίς να επεξηγεί περαιτέρω, η μόνη λεπτομέρεια που δίνει είναι πως αυτός ο ρατσισμός λαμβάνει χώρα στις σύγχρονες ΗΠΑ.

- “...a more tempered approach to neighbouring states had to be devised...”
«...έπρεπε να επινοηθεί μια πιο μετριοπαθής προσέγγιση των γειτονικών κρατών...»

Στη συγκεκριμένη πρόταση ο όρος tempered μπορεί να έχει πάνω από μια απόδοση στα ελληνικά. Έτσι, για να πετύχω την ισοδυναμία με το κείμενο πηγή επέλεξα να τον μεταφράσω ως μετριοπαθής αντί π.χ. συγκρατημένη, θεωρώντας πως αυτή η απόδοση συνάδει καλύτερα με το γενικότερο ύφος του κειμένου.

- smaller guerrilla tactics
ανταρτοτακτικές

Η απόδοση αυτής της φράσης στα ελληνικά με προβλημάτισε ιδιαίτερα καθώς εμπλέκονται και τα ισπανικά, δημιουργώντας έτσι ένα τρίπτυχο ζεύγος

γλωσσών. Επέλεξα να τη μεταφράσω ως ανταρτοτακτικές καθώς guerrilla στα ισπανικά σημαίνει αντάρτης.

- wittols [cuckolds]
ανόητους [κερατάδες]

Ο όρος κερατάς δε θεωρείται δόκιμος και χρησιμοποιείται περισσότερο σε ανεπίσημο λόγο στα ελληνικά. Παρά το γεγονός αυτό, ήταν η μόνη απόδοση για τον όρο cuckolds.

- Comparatively, Breivik does make more frequent mention of women in 2083, although he is usually referring to what he sees as their lost traditional ‘purity’ under the influence of cultural Marxists, academics and feminists.

Συγκριτικά, ο Μπρέιβικ κάνει συχνότερη αναφορά στις γυναίκες στο 2083, αν και συνήθως αναφέρεται σε αυτό που θεωρεί ως τη χαμένη παραδοσιακή «αγνότητα» τους υπό την επιρροή πολιτιστικών μαρξιστών, ακαδημαϊκών και φεμινιστριών.

Τέλος, στο συγκεκριμένο παράδειγμα, αυτό που με προβλημάτισε ήταν η λέξη feminists. Επέλεξα να την μεταφράσω σε θηλυκό γένος στα ελληνικά καθώς πιστεύω πως ταιριάζει περισσότερο με το γενικό νόημα της πρότασης αφού αρχικά μιλάει για τις γυναίκες και επίσης αν λάβουμε υπόψη την υποτιμητική αντιμετώπιση του Μπρέιβικ προς το γυναικείο φύλο μπορούμε να αντιληφθούμε πως δε θα έκανε λόγο για άντρες φεμινιστές.

Μέρος Β'

Σε αυτό το σημείο μπορούμε να αναφέρουμε την έννοια του μεταφραστικού προβλήματος: τα προβλήματα στην μετάφραση είναι ορισμένα αντικειμενικά εμπόδια που αντιμετωπίζουν όλοι οι μεταφραστές κατά την διάρκεια της μεταφραστικής διαδικασίας. Η μεθοδολογία, η στρατηγική και η εμπειρία παίζουν βασικό ρόλο στην επίλυση αυτών των προβλημάτων, που πολλές φορές διαφέρουν σε κάθε ζευγάρι γλωσσών. Τα μεταφραστικά προβλήματα λοιπόν είναι άμεσα συνυφασμένα με τι μεταφραστικές ικανότητες. Το συγκεκριμένο ζεύγος γλωσσών, δεν ενέχει πολλούς μεταφραστικούς κινδύνους, δύο όμως βασικοί είναι το μέγεθος των προτάσεων, και οι λέξεις- φράσεις (πολλές αγγλικές εκφράσεις ή λέξεις δύσκολα τοποθετούνται αυτούσιες στον ελληνικό λόγο παρά το γεγονός ότι μπορεί να γίνονται απόλυτα κατανοητές με την πρώτη ανάγνωση).

Πιο συγκεκριμένα, ένα είδος μεταφραστικών προβλημάτων είναι τα πολιτισμικά προβλήματα, τα οποία πρέπει πάντα να λαμβάνει υπόψιν ο μεταφραστής, αν θέλει να κάνει μια καλή μετάφραση, καθώς πολλά πολιτισμικά στοιχεία διαφέρουν ή και δεν είναι καθόλου κατανοητά στον πολιτισμό στο οποίο στοχεύει η μετάφραση. Στο συγκεκριμένο παρά το γεγονός ότι δεν περιγράφει μια αγγλική πραγματικότητα, τα προβλήματα αυτά δεν ήταν άμεσα συνδεδεμένα με τα αγγλικά. Περισσότερο ήταν λέξεις, ονόματα, αξιώματα του αραβικού κόσμου, τα οποία δεν είναι γνωστά στην πλειοψηφία του ελληνικού κοινού που δεν έχει ασχοληθεί με την Σαρία και το κήρυγμα του Αλλάχ. Τέτοιες λέξεις είναι οι «Taghut», «Umma», «Rafidi Shia», «Baathists» κτλ. Σε άλλες απλά μετέγραψα τον όρο καθώς δεν υπάρχει απόδοση στα ελληνικά, άλλες είναι πιο γνωστές οπότε με αναζήτηση στο λεξικό βρέθηκαν άμεσα αποτελέσματα, και άλλες χρειάστηκε να τις μετατρέψω σε αντίστοιχες ελληνικές για να γίνει κατανοητό το νόημα. Έτσι η απόδοση που επέλεξα για αυτές τις λέξεις είναι «Ταγκούτ», «έθνος», «Ραφίντι Σίιτες» και «Μπααθιστές».

Το πολιτισμικό πλαίσιο στο οποίο κινείται ο Μπρέιβικ είναι πιο γνωστό, καθώς βρίσκεται στα πλαίσια της Ευρώπης, οπότε δεν προέκυψαν πολλά πολιτισμικά προβλήματα προς επίλυση. Βέβαια ο όρος Justiciar Knight of his order of Templars είναι ένας όρος που με απασχόλησε πολύ, καθώς όχι μόνο δεν είναι απόλυτα κατανοητός αλλά είναι και δύσκολα αποδόσιμος στα ελληνικά δεδομένα. Κατέληξα πως, καθώς το πλήρες νόημα δεν θα σήμαινε κάτι στον Έλληνα αναγνώστη, η απλή μετάφραση θα είναι κατάλληλη για την συγκεκριμένη περίπτωση.

Όσον αφορά το κείμενο πηγή, έχω να κάνω μερικές παρατηρήσεις. Ο συγγραφέας της πτυχιακής εργασίας που μεταφράσαμε φαίνεται να μην χρησιμοποιεί την αγγλική γλώσσα άπταιστα καθώς σε όλο το κείμενο υπήρχαν προτάσεις αρκετά μπερδεμένες. Στην ουσία, απουσίαζαν κάποιες λέξεις ή οι λέξεις δεν ήταν με την σωστή σειρά και αυτό ήταν κάτι το οποίο δυσκολεύει πολύ το έργο του μεταφραστή. Η λύση σε αυτό το πρόβλημα είναι να προβείς στην μετάφραση στα Ελληνικά, ελπίζοντας να γίνει κατανοητό από τα συμφραζόμενα το νόημα της πρότασης. Έτσι κατάφερα να μεταφράσω πολλές προτάσεις με ατέλειες στην γραμματική. Βέβαια, υπήρχαν και σημεία, των οποίων η απόδοση ήταν πραγματικά δύσκολη, καθώς έλειπαν βασικά επίθετα που περιείχαν όλο το νόημα της πρότασης. Σε άλλα σημεία φαίνεται να χρησιμοποιεί λέξεις λάθος, με τρόπο που δεν ταιριάζει με αυτά που θέλει να πει. Ένα τέτοιο παράδειγμα είναι η φράση: *generations of Muslims will be lost in the mire of having to submit to Taghut courts of law and will drown in televised carnal appetites and the rest of the carnal appetites of life, which the tyrants readily provide*. Εδώ, η λέξη *televised* (που σημαίνει τηλεοπτικός) φαίνεται αρκετά λάθος, καθώς η λέξη τηλεοπτικός δεν σχετίζεται με την υπόλοιπη πρόταση. Έτσι δυσκολεύτηκα αρκετά να κατανοήσω τι ήθελε να πει ακριβώς, και ακόμα και όταν ολοκλήρωσα την μετάφραση δεν ήμουν σίγουρη αν αυτό το νόημα ήθελε να δώσει.

Στην συνέχεια προκύπτει άλλο ένα πρόβλημα, αυτό των λέξεων με πολλές αποδόσεις. Σε μια τέτοια περίπτωση καλείται ο μεταφραστής να μεταφράσει την λέξη αυτή με την σωστή απόδοση για να καταφέρει να επιτύχει την ισοδυναμία και να μην αλλοιώσει το αρχικό κείμενο. Στο χωρίο μου συνάντησα μερικές τέτοιες λέξεις, που με αναζήτηση σε διάφορα λεξικά, προέκυψαν διάφορες σημασίες, από τις οποίες έπρεπε να επιλέξω την πιο κατάλληλη στην εκάστοτε περίπτωση. Μια τέτοια λέξη είναι η λέξη «fang» που στα ελληνικά μπορεί να είναι «κυνόδοντας», «δόντι φιδιού», «δόντι σκύλου». Στο παρακάτω παράδειγμα η απόδοση που συμφωνεί με το γενικό πλαίσιο του κειμένου- πηγή είναι ο «κυνόδοντας».

Παράδειγμα:

He refers to these interventions as the ‘policy of extracting the fangs’- whereby Sunni and secular nations’ governments attack violence oriented takfiri groups in their own dominions every 10-15 years to undermine and destroy their efforts, setting them back to the beginning of their endeavours.

Παρομοιάζει αυτές τις πολιτικές με μια εξαγωγή κυνόδοντα - όπου οι κυβερνήσεις των σουνιτών και των κοσμικών εθνών επιτίθενται σε ομάδες τακφίρι που προσανατολίζονται στη βία, στις δικές τους επικράτειες κάθε 10-15 χρόνια για να υπονομεύσουν και να καταστρέψουν τις προσπάθειές τους, επαναφέροντάς τες στην αρχή του.

Μια άλλη αγγλική λέξη που εμπίπτει σε αυτή την κατηγορία είναι η λέξη «annihilation» της οποίας η απόδοση θα μπορούσε να είναι «εξολόθρευση», «αφανισμός» ή «εκμηδένιση». Η απόδοση που εξυπηρετεί τα συμφραζόμενα είναι η λέξη «αφανισμός».

Παράδειγμα:

In his mind, Breivik was fighting a war against cultural annihilation and he ultimately believed that only extreme violence was the way to combat this.

Στο μυαλό του, ο Μπρέιβικ έδινε έναν πόλεμο ενάντια στον πολιτιστικό αφανισμό και τελικά πίστευε ότι μόνο η ακραία βία ήταν ο τρόπος για να καταπολεμηθεί.

Στα λεξιλογικά σχόλια, κατατάσσεται και το επόμενο, το οποίο με έβαλε σε σκέψη. Ο εκπονητής της πτυχιακής γράφει: ‘must therefore embrace and familiarise yourself with the concept of killing women, even very attractive women’. Κατά την διαδικασία της μετάφρασης μου φάνηκε πιο σωστό να μετατρέψω την φράση killing women σε ουσιαστικό, και μάλιστα να χρησιμοποιήσω την λέξη γυναικοκτονία. Με μια αναζήτηση σε φυσικό αλλά και ιντερνετικό λεξικό, η λέξη αυτή δεν ήταν καταχωρημένη κάπου ως δόκιμη. Πρόκειται για μια σύγχρονη λέξη, που το νόημα της

φαντάζει παρόμοιο με την χρήση της φράσης δολοφονία γυναικών. Η λέξη γυναικοκτονία όμως αναφέρεται στις δολοφονίες γυναικών επειδή είναι γυναίκες. Είναι ένας νέος όρος της κοινωνιολογίας, καθώς πια το φαινόμενο των δολοφονιών γυναικών απλά και μόνο επειδή είναι γυναίκες έχει γίνει αρκετά συχνό. Έτσι παρά το γεγονός ότι μπορεί να μην έχει εδραιωθεί ακόμα, θέλησα να την χρησιμοποιήσω καθώς μου φάνηκε πως εμπεριέχει ακριβώς το νόημα αυτού που ήθελε να πει ο συγγραφέας. Η απόδοση που έκανα λοιπόν είναι η εξής: πρέπει να αγκαλιάσουν και να εξοικειωθούν με την ιδέα της γυναικοκτονίας, ακόμη και αν πρόκειται για πολύ ελκυστικές γυναίκες».

Κάτι ακόμα που πρέπει πάντα να λαμβάνει υπόψιν ο μεταφραστής είναι η σύνταξη του κειμένου. Σε άλλες γλώσσες, όπως τα γερμανικά, υπάρχουν πολλές διαφορές στην σύνταξη με το ρήμα να μπαίνει στην τελευταία θέση και όχι μετά το υποκείμενο. Τα αγγλικά δεν διαφέρουν τόσο καθώς έχουν σχετικά απλή σύνταξη. Στο κείμενο αυτό όμως υπήρχε το φαινόμενο των μακροσκελών προτάσεων, κάτι που φαινομενικά δεν αποτελεί πρόβλημα αφού και στα ελληνικά συνηθίζεται. Στην προκειμένη περίπτωση όμως, που οι μακροσκελείς προτάσεις έχουν και δύσκολο νόημα επέλεξα σε μερικές περιπτώσεις να τις χωρίσω. Καθώς το περιεχόμενο δεν είναι απαραίτητα γνωστό στο ελληνικό κοινό, με αυτό τον τρόπο θα είναι πιο εύκολο να ακολουθηθεί η ροή της σκέψης, χωρίς να χρειάζεται ο αναγνώστης να επιστρέψει και να διαβάσει ξανά την πρόταση.

Παράδειγμα:

When Naji refers to ‘apostates’ it is clear that he specifically means Shia Muslims, but when he mentions the ‘*Taghut*’ he is referring to a wide range of differing groups – both terms are deliberately provocative and a prime example of his exclusionary othering.

. Όταν ο Νατζί αναφέρεται σε «αποστάτες» είναι ξεκάθαρο ότι εννοεί συγκεκριμένα τους Σίιτες Μουσουλμάνους, αλλά όταν χρησιμοποιεί τον όρο «*Ταγκούτ*» αναφέρεται σε ένα ευρύ φάσμα διαφορετικών ομάδων. Και οι δύο όροι είναι εσκεμμένα προκλητικοί και αποτελούν χαρακτηριστικό παράδειγμα της τακτικής αποκλεισμού της ετερότητας.

Το λεξιλόγιο του κειμένου ήταν απλό, παρά το γεγονός ότι πρόκειται για μια πτυχιακή εργασία. Ο λόγος ήταν κυριολεκτικός, χωρίς μεταφορές κάτι που κάνει την κατανόηση αλλά και την απόδοση πιο εύκολη. Στην περίπτωση των παρομοιώσεων, τα πράγματα ήταν λίγο πιο δύσκολα, γιατί η κατά λέξη απόδοση μπορεί να ξένιζε στα ελληνικά. Επειδή όμως οι παρομοιώσεις γίνονταν από τον Μπρέιβικ και τον Νατζί και όχι από τον σχολιαστή των κειμένων, θεώρησα βασικό να μην αλλάξω τις παρομοιώσεις για να μην αλλοιωθεί το νόημα.

Παράδειγμα:

He refers to these interventions as the ‘policy of extracting the fangs

Παρομοιάζει αυτές τις πολιτικές με μια εξαγωγή κυνόδοντα

Μέρος Γ'

Η μετάφραση ενός κειμένου είναι γενικά πρόκληση, καθώς προϋποθέτει την μετάφραση της γλώσσας – πηγής στη γλώσσα – στόχο με τον πιο κατάλληλο τρόπο, ώστε να μην είναι μία στεία μεταφορά λέξεων και εννοιών. Χρειάζεται να παραχθεί ένα πιστό μετάφρασμα ενώ παράλληλα ο μεταφραστής οφείλει να λειτουργήσει ως διαμεσολαβητής μεταξύ πομπού – συγγραφέα και δέκτη – αναγνώστη. Η κα Τσίγκου (2011:4) αναφερόμενη στην περίπλοκη μεταφραστική διαδικασία διαπίστωσε: «Η μετάφραση είναι μία διαγλωσσική διαδικασία μεταφοράς του νοήματος, της δομής και του ύφους- δηλαδή των επιλογών του δημιουργού σ' όλα τα γλωσσικά επίπεδα - το μορφολογικό, το συντακτικό και το λεξιλογικό - ενός κειμένου από τη γλώσσα αφετηρίας στη γλώσσα αφίξεως. Άρα, η μεταφραστική διαδικασία εμπεριέχει γλωσσική επεξεργασία, είτε πρόκειται για την ανάλυση του κειμένου της γλώσσας αφετηρίας, είτε για την αναδιατύπωση του νοήματος, της δομής και του ύφους του στη γλώσσα αφίξεως».

Η διαδικασία της μετάφρασης για να ολοκληρωθεί απαιτεί γνώση και κατανόηση της κάθε εμπλεκόμενης γλώσσας, των πολιτιστικών παραγόντων που συμβάλλουν στη δημιουργία και εξέλιξη κάθε γλώσσας αλλά και γνώσεις μορφολογικές και υφολογικές προκειμένου ν' αποδοθεί πλήρως το νόημα από τη μία γλώσσα στην άλλη. Σύμφωνα με τον Τζέικομπσον (1975) και τον Ντε Μαν (1986), η προσπάθεια αυτή, δημιουργίας ενός εννοιολογικά, υφολογικά και σημασιολογικά ισοδύναμου από τη γλώσσα – πηγή προς τη γλώσσα – στόχο ονομάστηκε διαγλωσσική μετάφραση. Προκειμένου να επιτευχθεί αυτό, οι μεταφραστές οφείλουν να γνωρίζουν τους ιδιοματισμούς, τα χαρακτηριστικά και τα πολιτισμικά στοιχεία της κάθε γλώσσας.

Κατά τη διαδικασία της μετάφρασης, υπάρχουν πολλοί παράγοντες που μπορούν να περιπλέξουν το έργο του μεταφραστή. Δεδομένου ότι η γλώσσα αλλάζει και επηρεάζεται άμεσα από τις κοινωνικές και πολιτιστικές συνιστώσες κάθε χώρας, ο μεταφραστής καλείται να ολοκληρώσει το έργο του παρά τις όποιες δυσκολίες συναντήσει στη διαδικασία της μετάφρασης. Στη σχέση που δημιουργείται μεταξύ της γλώσσας – πηγής και της γλώσσας – στόχου, υπάρχουν φορές που δεν υπάρχει ακριβές μεταφραστικό ισοδύναμο.

Το κείμενο που κληθήκαμε να μεταφράσουμε, πιο συγκεκριμένα, αποτελεί απόσπασμα της πτυχιακής εργασίας του J. G. Miles Whitehead, του τμήματος Θεολογίας, του Πανεπιστημίου της Ουψάλα και αναφέρεται στο ζήτημα της ετερότητας (othering), εξετάζοντας την χρήση της σε δύο εκ διαμέτρου αντίθετα - ιδεολογικά- εγχειρίδια, στο “The Management of Savagery” του Αμπού Μπακρ Νάτζι, το οποίο έχει θεωρηθεί το στρατηγικό εγχειρίδιο του ISIS και στο μανιφέστο που δημοσίευσε ο Άντερς Μπέρινγκ Μπρέιβικ την ημέρα που προκάλεσε τις τρομοκρατικές του επιθέσεις. Το κείμενο με μια πρώτη ματιά μπορεί να φαίνεται απλό και κατανοητό, αλλά υπήρχαν αρκετά σημεία που ήθελαν ιδιαίτερη προσοχή, καθώς ήταν λίγο περίπλοκο κείμενο και περιείχε κάποιους εξειδικευμένους όρους και

αξιώματα του αραβικού κόσμου, τα οποία δεν είναι γνωστά στον μέσο Έλληνα αναγνώστη, οπότε εμείς έπρεπε να ερευνήσουμε αυτούς τους όρους σε ηλεκτρονικά λεξικά και εγκυκλοπαίδειες, ώστε να είμαστε απολύτως σίγουρες ότι αποδίδουμε το νόημα του κειμένου από την γλώσσα – πηγή στη γλώσσα – στόχο με όσο το δυνατόν περισσότερη ακρίβεια.

Η μέθοδος που χρησιμοποιήσαμε για την μετάφραση ήταν η εξής: μελετήσαμε προσεκτικά το κείμενο – πηγή, έτσι ώστε να καταλάβουμε ακριβώς το ύφος και τον σκοπό του συντάκτη του κειμένου. Έπειτα, αναλύσαμε το κείμενο σε μορφολογικό, συντακτικό, λεξιλογικό και σημασιολογικό επίπεδο για να μείνουμε όσοι το δυνατόν περισσότερο πιο “κοντά” στο κείμενο - πηγή. Στη συνέχεια θα παραθέσω μερικά από τα προβλήματα που συναντήσαμε κατά την μεταφραστική διαδικασία, αλλά και τον τρόπο με τον οποίο τα αντιμετωπίσαμε.

Το κείμενο δεν αποδείχθηκε ιδιαίτερα απαιτητικό, ωστόσο, αντιμετωπίσαμε κάποια προβλήματα στην μεταφραστική διαδικασία. Τα προβλήματα αυτά αφορούσαν κυρίως τους ενδοκειμενικούς παράγοντες του μεταφράσματος που σχετίζονταν κυρίως με το ειδικό λεξιλόγιο καθώς επίσης και την διαφορά των πολιτισμικών παραγόντων που υπήρχε μεταξύ της γλώσσας – αφετηρίας και της γλώσσας – αφίξεως. Επιπλέον, παρατηρήσαμε προβλήματα που σχετίζονταν με τους εξωκειμενικούς παράγοντες του κειμένου (ήθη, έθιμα, πολιτισμικό περιβάλλον) όπως επίσης και προβλήματα που εκδηλώθηκαν μέσα από τον μεταφορικό λόγο ή την χρήση της γλώσσας – αφετηρίας από τον συντάκτη του κειμένου, ο οποίος δεν έχει ως μητρική του γλώσσα τα αγγλικά.

Αρχικά, θα αναφερθώ στην μορφή και στην δομή του κειμένου. Ο λόγος έρεε σχετικά φυσικά και εύκολα, στην ανάλυση όμως συνειδητοποίησα πως οι περισσότερες προτάσεις ήταν ιδιαίτερα μακροσκελείς. Έκρινα πως θα ήταν πιο κατανοητό για τον αναγνώστη αν χρησιμοποιούσα κόμματα και τελείες για να συντομεύσω τις προτάσεις. Με αυτό τον τρόπο το κείμενο δεν θα κουράσει και δεν θα μπερδέψει τον αναγνώστη. Οι μακροσκελείς προτάσεις περιέχουν πολλές πληροφορίες, γι’ αυτό τον λόγο έπρεπε να προσέξω το πως θα τις διαχωρίσω. Αυτή η διαδικασία απαιτεί πολύ προσοχή, αλλά και πολύ καλή γνώση της γλώσσας, καθώς ήθελα ο αναγνώστης να μην ταλαιπωρηθεί και να χρειαστεί να διαβάσει μια πρόταση πάνω από μια φορά για την κατανοήσει.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ:

Breivik states that the group of Knights Templar which he claims to belong to will consider to use or even to work as a proxy for the enemies of our enemies...such as Iran...al-Qaeda, al-Shabaab’ or other Muslim terrorist groups

ο Μπρέιβικ δηλώνει ότι η ομάδα των Ναϊτών Ιπποτών, στην οποία ισχυρίζεται ότι ανήκει, θα «εξετάσει το ενδεχόμενο να χρησιμοποιήσει ή ακόμη και να λειτουργήσει ως αντιπρόσωπος για τους εχθρούς των εχθρών μας όπως το Ιράν, η αλ-Κάιντα, η αλ-Σαμπάαμπ ή άλλες μουσουλμανικές τρομοκρατικές ομάδες.

Σε μερικές περιπτώσεις βέβαια, η μεταφορά των προτάσεων στα ελληνικά δεν απαιτούσε αλλαγές. Η μορφή του αρχικού κειμένου ήταν αρκετά ξεκάθαρη και οι παράγραφοι πολύ καλά διαχωρισμένοι. Έτσι επέλεξα να κρατήσω την ίδια μορφολογία καθώς ήταν κατανοητή.

Ένα άλλο μεταφραστικό πρόβλημα που συνάντησα ήταν η ύπαρξη πληθώρας πραγματολογικών στοιχείων που σχετίζονται με τους εξωγενείς παράγοντες κάθε πολιτισμού (το πρωτότυπο κείμενο περιέχει πολλά στοιχεία ενός πολιτισμού ξένου προς το μεταφραστή) καθώς υπάρχουν αρκετοί όροι και αξιώματα του αραβικού κόσμου ως επί το πλείστον στα σημεία που επικεντρώνονται στο εγχειρίδιο του Νάτζι, οι οποίοι πολιτισμικά είναι αρκετά απομακρυσμένοι από την ελληνική πραγματικότητα. Για την εκπόνηση του μεταφράσματος μου χρειάστηκε να ερευνήσω τους διάφορους όρους, ώστε αρχικά να καταλάβω σε βάθος το νόημα του κειμένου και να μην προβώ σε μία μηχανική μετάφραση και έπειτα να προσπαθήσω να αποδώσω το νόημα του κειμένου όσο το δυνατόν καλύτερα. Βέβαια, αντιμετώπισα πρόβλημα στην απόδοση και κάποιων όρων στα σημεία της ανάλυσης από το εγχειρίδιο του Μπρέιβικ, ο οποίος είχε καταγράψει κάποιες προσωπικές του θεωρίες, τις οποίες δεν ήμουν σίγουρη πως να αποδώσω στα ελληνικά. Σε πολλές περιπτώσεις, όταν ένα κείμενο δεν μπορεί ν' αποδοθεί κατά λέξη ο μεταφραστής καλείται να δημιουργήσει ένα ορθό αποτέλεσμα ακόμη και αν αυτό δε μεταφέρει επακριβώς την κάθε λέξη αλλά το νόημα του πρωτοτύπου.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ:

Muslim Umma

Μουσουλμανικό Έθνος

'Cultural Marxists' (with 'semihateful intentions')

«πολιτιστικοί μαρξιστές» (με «προθέσεις συντηρητικού μίσους»)

Θεωρώ ότι μία άλλη μεταφραστική δυσκολία στην εκπόνηση αυτής της μετάφρασης ήταν το ότι ο συγγραφέας του πρωτοτύπου κειμένου, φοιτητής του Πανεπιστημίου της Ουσάλα, κατά πάσα πιθανότητα δεν έχει ως μητρική του γλώσσα τα αγγλικά. Ως εκ τούτου, σε κάποια σημεία του πρωτοτύπου κειμένου δεν μπορούσα να κατανοήσω ακριβώς το νόημα της πρότασης που διάβαζα, είτε επειδή φαινόταν να λείπει κάποιο συνδετικό ρήμα, είτε επειδή η χρήση των αγγλικών σημείων στίξης δεν ήταν η σωστή. Σίγουρα η προσπάθεια μετάφρασης ενός κειμένου με συγγραφέα που δεν

γράφει στην μητρική του γλώσσα αποδείχθηκε ένα χρονοβόρο και αρκετά απαιτητικό εγχείρημα.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ:

Breivik justifies the actions of Christians in the Crusades by insisting that they were acting on the defensive and of violence in the Bible by stating that the ultimate example in the Bible is from Jesus Christ

ο Μπρέιβικ δικαιολογεί τις ενέργειες των Χριστιανών στις Σταυροφορίες επιμένοντας ότι ενεργούσαν αμυντικά και την βία στη Βίβλο, δηλώνοντας ότι το απόλυτο παράδειγμα στη Βίβλο είναι ο Ιησούς Χριστός

Σχετικά με τις μεταγραφές στην ελληνική, στο πρωτότυπο κείμενο εμφανίζονται πολλά ονόματα με λατινικούς χαρακτήρες τα οποία στην πρώτη φάση της μετάφρασης μου είχα αποφασίσει να διατηρήσω ως έχουν και να μην τα μεταγράψω στα ελληνικά καθώς θεώρησα ότι το εγχείρημα μεταγραφής ονομάτων από μια γλώσσα που δεν γνωρίζω θα ήταν αρκετά επίφοβο. Επιπλέον, επειδή το κείμενο είναι επιστημονικό, θεώρησα ότι όφειλα να διατηρήσω τα ονόματα με λατινικούς χαρακτήρες όπως αναγράφονται και σε άλλες έντυπες εκδόσεις. Ωστόσο, στην δεύτερη φάση της μετάφρασης μου και μετά από συμβουλή του επόπτη καθηγητή της πτυχιακής αυτής εργασίας, αποφάσισα ότι εφόσον τα περισσότερα από αυτά τα ονόματα έχουν αποδοθεί και μεταγραφεί στα ελληνικά, μπορώ να χρησιμοποιήσω κι εγώ αυτή την γραφή και να μην αφήσω τους λατινικούς χαρακτήρες.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ:

Donald Trump

Ντόναλντ Τραμπ

Matt Carr

Ματ Καρ

Συμπεράσματα

Ολοκληρώνοντας την πτυχιακή μας εργασία, καταλήξαμε στο συμπέρασμα ότι η μετάφραση και η ενασχόληση με το συγκεκριμένο κείμενο ήταν μια πολύ ενδιαφέρουσα διαδικασία.

Διαβάζοντας αρχικά το πρωτότυπο κείμενο συνειδητοποιήσαμε ότι είναι απαραίτητο να εμβαθύνουμε περισσότερο στα πολιτιστικά και κοινωνικά στοιχεία που διέπουν το κείμενο, προκειμένου να μπορέσουμε να αποδώσουμε την σωστή μορφή και έννοια των λέξεων από το ένα γλωσσικό σύστημα στο άλλο και να μην προβούμε σε μια απλή μεταφορά των λέξεων και του νοήματος. Έτσι λοιπόν μας έγινε ξεκάθαρο πως η μετάφραση δεν λειτουργεί ως απομονωμένος κλάδος αλλά αλληλεπιδρά κ επηρεάζεται άμεσα και από άλλους κλάδους που αφορούν την γλώσσα και τις επιταγές της, όπως αυτός της γλωσσολογίας.

Επιπρόσθετα, το διαδίκτυο αποτέλεσε ένα σημαντικό βοήθημα καθώς διευκόλυνε την αναζήτησή και την εξεύρεση κοινών σημείων αναφοράς ανάμεσα στους διαφορετικούς πολιτισμούς και κουλτούρες, ενισχύοντας τις γνώσεις μας και προσφέροντας μας μία πιο σφαιρική οπτική του ζητήματος, βοηθώντας μας να ολοκληρώσουμε με επιτυχία την μεταφραστική διαδικασία.

Εν κατακλείδι, το θέμα του κειμένου είναι πολύ ιδιαίτερο και ενδιαφέρον καθώς είναι ένα αντικείμενο με το οποίο δεν είχαμε ασχοληθεί ξανά. Η χρήση της ετερότητας από δύο εκ διαμέτρου διαφορετικές προσωπικότητες που απευθύνονται σε διαφορετικές ομάδες μας φάνηκε ιδιαίτερα εντυπωσιακή, αν αναλογιστούμε πως μια τέτοια μέθοδος αποτελεί ένα κοινό μέσο που χρησιμοποιούν μέχρι και σήμερα άτομα που επιθυμούν να έχουν επιρροή σε άλλα, όπως διάφοροι πολιτικοί. Η πολύωρη εργασία πάνω στην μετάφραση του κειμένου, μας έκανε να κατανοήσουμε τον λόγο που επιλέξαμε να σπουδάσουμε και να ασχοληθούμε με την επιστήμη της μετάφρασης. Παράλληλα, χάρη σε αυτό το μεταφραστικό έργο, καταφέρουμε να βρούμε μέθοδο εργασίας που μας ταιριάζει πάνω στην μετάφραση.

Κλείνουμε λοιπόν, παραθέτοντας μερικά λόγια του Τζόρτζ Στάινερ που κατά την γνώμη μας εμπεριέχουν το νόημα του «μεταφράζω»: *Every language is a world. Without translation we would inhabit parishes bordering on silence.*

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΑΝΑΦΟΡΕΣ

Nord, Christiane (1991/2005): Text Analysis in Translation: Theory, Methodology, and Didactic Application of a Model for Translation-Oriented Text Analysis
Amsterdam: Rodopi

Τσίγκου, Μ. (2011). Σύντομη εισαγωγή στις σχέσεις γλωσσολογίας και μετάφρασης με παραδείγματα από το ζεύγος ελληνικής- γαλλικής. Ανακτήθηκε από http://www.dflti.ionio.gr/sites/default/files/Tsigou03_0.pdf

Κεντρωτής, Γ. (1996). Θεωρία και πράξη της μετάφρασης. Αθήνα: Εκδόσεις Δίαυλος.

Κουτσιβίτης, Β. (1992). Η Θεωρία της μετάφρασης στην Ελλάδα. Αθήνα: Ελλ. Πανεπ. Εκδόσεις.

De Man, P. (1986). The Resistance to the Theory. Manchester: Manchester University Press. Ανακτήθηκε από <http://users.clas.ufl.edu/burt/shelfhelp/resistancetotheory.pdf>

Jacobson, K. (1975). The Monstrosity of Translation Walter Benjamin's The Task of the Translator'. Modern Language Notes, 90: 6, pp. 755–66.

Vinay, J.P. & Darbelnet, J. (1958). “Translation Procedures”, in Andrew Chesterman (ed.), Readings in translation theory. Helsinki: Oy Finn Lectora. Pp.61-69.

Steiner, G. (2004). Μετά τη Βαβέλ. Αθήνα: Εκδόσεις Σκρίπτα.

Γραμμενίδης, Σ., Δημητρούλια, Ξ., Κουρδής, Ε., Λουπάκη, Ε., Φλώρος, Γ., (2015). Διεπιστημονικές προσεγγίσεις της μετάφρασης. Αθήνα: Σύνδεσμος Ελληνικών Ακαδημαϊκών Βιβλιοθηκών. Ανακτήθηκε από : <http://hdl.handle.net/11419/3901>

Ο μεταφραστής του χτες και του σήμερα (2012). Ανακτήθηκε απο : <https://transscripta.gr/2012/07/31/%CE%BF-%CE%BC%CE%B5%CF%84%CE%B1%CF%86%CF%81%CE%B1%CF%83%CF%84%CE%AE%CF%82-%CF%84%CE%BF%CF%85-%CF%87%CF%84%CE%B5%CF%82-%CE%BA%CE%B1%CE%B9-%CF%84%CE%BF%CF%85-%CF%83%CE%AE%CE%BC%CE%B5%CF%81%CE%B1/>

Munday, J. (2001). *Introducing Translation Studies: Theories and Applications*. Oxon: Routledge

Κριμπάς, Π.Γ. (2011). Η προσέγγιση του ζητήματος της ισοδυναμίας στον ελληνόφωνο χώρο: Φάσεις και αντιφάσεις. Στο: Τ. Νενοπούλου & Ε. Λουπάκη (επιμέλεια), *Η μεταφρασεολογική έρευνα και η μεταφραστική πρακτική στον ελληνόφωνο χώρο*. Θεσσαλονίκη: Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης/Publish City, 85–101.

Nida, E. A. & Taber R.C. (1969). *The Theory and Practice of Translation*. Ανακτήθηκε από: https://books.google.gr/books?hl=el&lr=&id=JtSeXat1wxQC&oi=fnd&pg=PR7&dq=term+structure+pattern+in+translation&ots=Il5AyMr12C&sig=1FECKWpjbvIyaIRPi gHuOxBUHNM&redir_esc=y#v=onepage&q=term%20structure%20pattern%20in%20translation&f=false

Nida, A. E. & Taber, R. C. (1969). *The Theory and Practice of Translation, With Special Reference to Bible Translating*, 200. Brill: Leiden.

Ηλεκτρονικά Λεξικά

IATE. Διαθέσιμο στο <https://iate.europa.eu/home> τελευταία πρόσβαση στις 23 Ιουνίου 2022

Linguee. Διαθέσιμο στο <https://www.linguee.com/english-greek> τελευταία πρόσβαση 14 Ιουνίου 2022

WordReference. Διαθέσιμο στο <http://www.wordreference.com/> τελευταία πρόσβαση 20 Ιουνίου 2022

Έντυπα Λεξικά

Betsis, A. (2003). Collins English - Greek Dictionary. Αθήνα: Express Publishing

Oxford English - Greek learner's dictionary (2008). Αθήνα : Oxford University Press